

divadelní HROMADA

*zpravodaj
samotářských
divadelníků,
loutkářů a recitátorů
ve všechodních Čechách,
na pomoci
Moravy a v části
Sudeta*

LXXV jaro-léto 2017

Nejlepší divadlo je takové, kde divák chce
vstát a hrát spolu s herci.

Alexander Granach
(1893 - 1945)

- 4 VE VOLNÉM STYLU (ZPRÁVY VSVD)**
Výroční zpráva předsedy VSVD za rok 2016
6 Přehled hospodaření za rok 2016
7 Zpráva revizní komise, Usnesení Valné hromady VSVD
8 Koho ozdobíme Zlatým Tylem v roce 2017
- 10 IMPULSY Z IMPULSU - bylo...**
Wolkrův Prostějov 2017
11 Červený Kostelec 2017
14 Audimafor 2017
17 DIVadelní SETkání 2017
18 Miletínské divadelní jaro 2017
22 Vzdělávání - 1. pololetí *bylo...*
Dílna hlasové výchovy...
23 S přednesem o přednesu. Dílna s Janou Machalíkovou.
- 24 PRKNA PRAŠTĚLA, PRAŠTÍ A PRAŠTĚT BUDOU**
Modrý kocour
25 Turnovský drahokam
27 Krajské přehlídky ochotnického divadla Jizerské oblasti SČDO
28 Josefodolské divadelní jaro 2017
31 Orlická maska 2017
34 Mladá scéna 2017
35 Svitavský Fanda 2017
36 Svitavský dýchánek 2017, Sněhový Brněnec 2017
39 Dospělí (pro radost) dětem 2017
41 Českořebovský FEMAD 2017
45 Chrudim patřila loutkám už po šestašedesáté, Jaký byl 18. ročník
OPEN AIR programu Hradec Králové?
47 Divadelní festival o lásce zaplnil v srpnu nádvoří, rondel i sály...
48 87. Jiráskův Hronov
50 Jan Císař z Jiráskova Hronova..., V Úpici vsadili na....
51 Premiéry v Divadle Jesličky
54 3x z pardubického Divadla Exil
57 Divná hloupost z Heřmanova Městce, Divadlo v knihovně
58 Jaroměř bodovala..., Košumberské léto letos opět mezinárodní
- 59 VÝCHODOČEŠI...**
Rok na vsi na Divadelním Pikniku ve Volyni
- 62 RAČTE VSTOUPIT**
Klicperovo divadlo Hradec Králové
64 Východočeské divadlo Pardubice
- 65 OSOBNOSTI**
Ema Zámečnicková získala Cenu ministerstva kultury České republiky
- 66 VE SLUŽBÁCH THÁLIE**
Marie Valentová, Ivan Pelikán, Evička Nováková, František Beneš
67 Jiřinka Benešová, Maruška Stejskalová, Zdeněk Hložek
67 Smutné zprávy...
- 69 PELMEL**
Český Theatron
72 Fenomén (východo)českého loutkářství
73 Improvizací k osobnostnímu rozvoji
74 Podzimní pozvánky

Uzávěrka příštího čísla:
15. ŘÍJNA 2017

Příspěvky a foto prosíme zasílat na adresu:
IMPULS Hradec Králové
Tomkova 139
500 03 Hradec Králové
e-mail:
divadlo@impulshk.cz
http://www.impulshk.cz

HROMADA č. LXXV / 2017
JARO-LÉTO

Vydává:
IMPULS Hradec Králové,
centrum podpory uměleckých aktivit
Tomkova 139
500 03 Hradec Králové
ve spolupráci s Volným sdružením
východočeských divadelníků

Vychází 2x ročně

FOTOGRAFIE:
Pokud není uveden autor, pocházejí
fotografie z archivu souboru.

GRAFICKÁ ÚPRAVA:
Mario Alfieri, Impuls Hradec Králové

TISK:
Alkapress Hradec Králové

Registrováno na MK ČR E 11424

Vychází za finančního přispění MK ČR

Neprodejné!
Náklad 320 ks

Neprošlo jazykovou úpravou!

Moji milí divadelní přátelé,

jezdím celé jaro po krajských postupových přehlídkách – a jsem nadšen. Letos se urodilo! Skutečně myslím, že to byla velmi dobrá sezóna. Zaplaťpánbůh. Tak jen nepolevovat. Zlomte vaz i v sezóně nové!!!

Jezdím celé jaro, přátelé moji, po krajských postupových přehlídkách – a jsem trochu zaskočen. Čím? Tím, že když přijde slovo na Hronov, když se ptám, co byste po něm chtěli, jak by podle Vás měl vypadat, tak mlčíte... Tedy až na čestné výjimky, za které velmi děkuji!

Mělo mně to asi dojít už v momentě, kdy jsme zveřejnili v minulém čísle Hromady výzvu, abyste se nebáli poslat mi mail na toto téma. Víte, kolik jich přišlo? Správně, žádný.

Ptal jsem se Vás, proč o Hronovu nechcete mluvit. A odpovědí? Početná skupina nad ním už zlomila hůl. Důvody: Už tam nemám proč jezdit, programová skladba se změnila, co se tam hraje, mě míjí. Nebo: Připadám si tam jako nevítaný host, Hronov se uzavřel kolem seminaristů a o ochotníky už nemá zájem. Další početná skupina nechce mluvit, protože neví, s kým mluví. To neberu nijak osobně, prostě jen netušili, zda přede mnou mohou mluvit. Proč? Abych, pokud by se jakkoli vymezili, jim neztřížil cestu přehlídkami, aby kvůli svému názoru nebyli ostrakizováni. Prostě aby jim to nezlomilo vaz.

No a poslední velká skupina se mnou mluvit nechtěla, protože je jim Hronov prostě fuk. Nikdy tam nebyli, neví, jak vypadá nebo jak by měl vypadat, je jim prostě buřt. Chtějí vyhrát a dostat se tam. Ať je, jaký je. No a ze všech těchto důvodů jsem byl trochu zklaman. Víím, že tyto řádky zřejmě nečte ani jedna z těch početných skupin. Anebo možná ano – a to by bylo fajn. Ne proto, že se do nich chci jakkoli strefovat, ale abych se pokusil (znovu) vysvětlit, oč teď běží:

Milí divadelní přátelé,
nelámejme nad ničím hůl a pojďme věci společně změnit. Je nás ve VSVD nemálo. Nebojme si říkat, co nás trápí, co bychom chtěli změnit na věcech, které změnit můžeme. Chci Vás na letošní Hronov všechny pozvat. Programová skladba je oproti předchozím letům bohatší, je složena převážně z činohry, zastoupena je klasika, zastoupeni jsou současní autoři. Každý si přijde na své. Jako inspirace přijede na letošní ročník i osmička profíků. Bude na co koukat. A rozhodně nejste nevítanými hosty! Navíc lístky si

budete moci koupit v předprodeji po internetu, takže nebudete riskovat, že až přijedete, třeba se nedostanete. Teď už ne. Lístky budete mít hezky u sebe – a už se pojedete jen bavit.

Milí divadelní přátelé,
nikdo z nás si obvykle nechce cestu komplikovat. Proto chápu objektivní důvody, proč je někdy lepší mlčet. Ne ale teď a ne v tomto případě. Momentálně vzniká nový Hronov, který by se chtěl stát místem, kam se všichni těší. Ne proto, že *dosáhnou vrcholu*, ale proto, že je to místo, kde uvidí dobré divadlo, kde se setkají s přáteli, kde se společně pohádají nad jednou inscenací, ale ne ve zlém, prostě proto, že chtějí nad věcmi přemýšlet, že o nich chtějí uvažovat, že sdílí své postřehy. Místem, kam se opakovaně vracíme, abychom tu strávili svou *dovolenou*, mezi kolegy, mezi lidmi, které máme rádi, mezi lidmi, kteří podobně myslí, mezi těmi, co to mají prostě stejně, co propadli divadlu a jeho kouzlu.

A chápu, že osamocené křičet může také vysílit. Proto nabízím VSVD jako platformu. Nemusíte křičet až do Prahy. Pojedte na Hronov a buď mi své postřehy, nápady, kritiky řekněte na místě, nebo mi napište. Slibuju, že je (anonymně, budete-li chtít) předám Festivalovému výboru. Pojďme to, co máme rádi opečovávat, utvářet, měnit, hladit, kárat – a třeba mu dejme i na holou. Ale pojďme si to říkat. Bez strachu. S vědomím toho, že teď se rodí nová éra.

Milí divadelní přátelé,
Hronov je tu 87 let. To je setsakra dlouhá tradice. A chtít se tam dostat a nic o něm nevědět, to mi přijde jako přihlásit se na Highway to Hell a netušit, že cílem je peklo. Hronov není peklo. Hronov jsme si my založili. My divadelníci. Pro nás divadelníky. Je to ráj... Kdybych nebyl katolík, řekl bych, že je Jiráskův Hronov Mekkou. Místem, kam je třeba se vypravit...

Hronov je tu pro nás. A chcete-li se tam dostat, měli byste ho nejprve poznat. Přijedte letos. Třeba na jeden den. Buť na jeden den. A zažijte ho. A pak pochopíte, proč píšu tenhle úvodník tak, jak ho píšu.

Hronov je na startu své další etapy. A pokud máte rádi divadlo. Pokud s ním jezdíte na postupové přehlídky. Pokud je cílem Vašeho divadelního snažení Hronov, pojďte a pomozte ho utvářet.

Ať žije 87. Jiráskův Hronov – a na shledanou na něm.

Josef Jan Kopecký

VÝROČNÍ ZPRÁVA PŘEDSEDY VSVD ZA ROK 2016

přednesená
na Valné hromadě VSVD 25/2 2017

Milé dámy, vážení pánové,

když Valná hromada 20/2 2016 zvolila do 26. roku existence VSVD novou Radu, kterážto si zvolila nový Výbor, říkal jsem, že nechystáme žádnou *revoluci*. Revoluce je (podle slovníku) rychlý, výrazný, kvalitativní, skokový přechod nebo prudká změna. Věřím, že po roce našeho fungování mi dáte za pravdu, že nic podobného nenastalo.

Naopak jsem říkal, že chceme pokračovat v tom, co je již započato, že chceme navázat na práci minulé Rady, minulého Výboru, minulého předsedy. Na všechno dobré, co svou životaschopnost už mnohokrát ověřilo, na všechno zdravé, na všechno pozitivní. Zhodnotit, jak se nám to daří, musíte, myslím, především Vy. Nicméně pro potřeby této výroční zprávy jsem se o to pokusil i já: Z mého pohledu *revoluce* skutečně nenastala. Rada *dělá, co může*, aby nastavený *standard* nejenom udržela, ale aby ho posunula, je-li to možné, ještě o trochu výš. Snadné to ovšem skutečně není – a milí Sašo a Naďo Gregaroví, s plnou vahou těchto slov, po tom, co si Vaši práci sami rok užíváme, chceme Vám zpět vyslat signál: Děkuje za vše, co jste pro VSVD udělali. Té práce bylo mnoho. A především té, co není příliš vidět. Udržet s Vámi krok, Vaše tempo, Vaše nasazení, to je tedy kvapík. Slibujeme ale, že nezpomalíme, že necouváme, že vydržíme – a snad i zrychlíme. Zatím síly máme! Tož do práce.

Ještě s Naďou jsme na jaře loňského roku dostali všem úřednickým úkonům, přepsali jsme dispoziční práva k bankovnímu účtu, nahlásili změnu statutárů atp. Změny ve vedení VSVD jsme nahlásili také našim partnerům.

Předseda VSVD Josef Jan Kopecký, foto Ivo Mičkal

Činnost našeho spolku v loňském roce navázala na roky předešlé, bylo tomu jak v tom, co připravujeme my sami směrem k našim členům a veřejnosti, tak i ve strukturách vyšších, kde VSVD členy (a veřejnost) zastupuje svou vahou spolku, kolektivního uskupení.

Mnoho toho bylo napsáno o současné situaci kolem Jiráskova Hronova. V úvodníku k jarnímu/letnímu číslu Hromady jsem Vás seznámil s tím, že byly sestaveny dvě pracovní komise, které měly Hronov popsat a navrhnout jeho další směřování. To byla komise *expertů* sestavená NIPOSem a potom pracovní skupina sestavená z těch, kdo na Hronovu participují, tedy divadelníků. Jejimi členy jsem byl na základě hlasování Rady VSVD já a Lenka Janyšová.

V Hromadě podzimní/zimní jsem potom shrnoval, k čemu všemu od té doby došlo, k čemu došly obě komise, že se sešel Festivalový výbor Jiráskova Hronova – a nakonec rozhodl o tom, že oba hlavní pořadatelé, tedy Město Hronov a NIPOS-ARTAMA Praha, mají nezávisle na sobě zpracovat své koncepční představy o festivalu.

Obě koncepce vznikly a v pondělí 27/2 se o nich bude jednat přímo v Hronově. O tom, jak to dopadne, se budete moci dočíst v jarním/letním čísle Hromady. Jako zástupce VSVD jsem se jednání Festivalového

Alexandr Gregar, Ilona Chytráčková a Alena Exnarová,
foto Ivo Mičkal

Alena Crhová a Naďa Gregarová, foto Ivo Mičkal

výboru, společně s Marcelou Kollertovou a s Naďou Gregarovou, vloni účastnil pokaždé, stejně jako schůzek zmiňované pracovní skupiny. Navíc jsem VSVD zastupoval přímo v místě, v Hronově, kde jsme společně s místními připravovali koncepci přehlídky pro další roky.

Za sebe si myslím, že se nám podařilo mnohé. Prozatím Hronov v Hronově zdárně bráníme. A koncepci, kterou jsme společně s Hronovem do Prahy předložili, podepisuji. Domnívám se, že je to materiál, který popisuje festival ve všech jeho složkách. Který jasně vymezuje cílové skupiny, který ctí tradici tohoto divadelního svátku a který by měl být prosazen už také proto, že neuvažuje v krátkodobém horizontu, ale je zároveň vizí do budoucna. Nabízí mnohá zlepšení a bude-li skutečně naplněn, může dát Hronovu do dalšího čtvrtstoletí nový náboj.

S Hronovem souvisí také můj závazek, že se pokusím objet maximum postupových přehlídek, tak abych přímo v terénu mohl mluvit s těmi, pro které je Hronov určen primárně – tedy s hrajícími soubory. To platí. Na

tom pracovat začínám, přehlídky máme před sebou. Nicméně už nyní sbíráme ohlasy, sbíráme názory. Mluvíme nejenom s amatéry, ale i s profíky, kteří na Hronov jezdili či jezdí, mluvíme s pamětníky, mluvíme se všemi, kteří Hronov pamatují, kteří na něj jezdí – a kterým není lhostejný.

Děláme zkrátka vše proto, aby Hronov zůstal rodinným stříbrem českých amatérských divadelníků.

K proměně Hronova mi dovoluje úplně na závěr ještě poznámku pod čarou: Za roky, co jsem členem Rady VSVD jsme ho řešili mockrát. Saša často přišel s informacemi z jednání Festivalového výboru, a s vlastními nápady, jak festival dál směřovat. Na Radě VSVD jsme několikrát přijali usnesení, které potom Saša v Praze navrhoval, které předkládal. A ta usnesení nebyla, dámy a pánové, příliš odlišná od těch, ke kterým jsme v Praze došli nyní. Přesto byly tyto návrhy VSVD předtím zamítány. Saša se zkrátka ukázal jako vizionář. A třeba to nyní alespoň někomu ve Festivalovém výboru dojde.

Podstatné ale je, že se věci konečně rozhýbaly. Nás může těšit, že směrem, který jsme navrhovali už dávno.

Improizační skupina Paletáci zapojuje do své scény
člena VSVD Václava Novotného, foto Ivo Mičkal

VSVD v loňském roce ale neřešila pouze Hronov, vyvíjela také aktivitu do svého středu.

Rada VSVD se v roce 2016 sešla třikrát – a je pracovitá. Náplní našich jednání byla příprava přehlídek, jejich programu, ale také jejich zhodnocení. Dále zmiňovaný Hronov, příprava a zhodnocení námi připravovaného vzdělávání atp.

Za práci v roce 2016 bych chtěl z tohoto místa všem členům Rady VSVD poděkovat.

Stejně tak musím poděkovat Naďě Gregarové a Impulsu, protože bez nich bychom nic z toho, co jsem právě zmínil, neměli. Děkuje!

Zlatý odznak Josefa Kajetána Tyla jsme v roce 2016 udělili na našem Cenění v Draku Sašovi Gregarovi,

D I V A D E L N Í

Pavlovi Labíkovi před reprízou inscenace Stará dobrá kapela v Kostelci a Pavlu Hladíkovi. Cena ministra kultury směřovala za Dušanem Zakopalem.

Co se postupových přehlídek, které jsme v roce 2016 spolupořádali, týče, dovolím si být stručný: Jejich program a výsledky všichni dobře znáte, byly popsány v Hromadě detailně – včetně zhodnocení lektorského sboru, resp. jejich zástupce.

Těšit nás může, že celkem 5 inscenací, které vzešly z našeho kraje, doputovaly na Jiráskův Hronov!

Čtyři vzešly navíc z námi organizovaných přehlídek: Byla to Werniscház Veselého zrcadla z Gymnázia Ústí nad Orlicí v režii Lenky Janyšové (z Mladé scény), inscenace Ušubraná Děvčátka a slečen ze ZUŠ F. A. Šporka Jaroměř v režii Jarky Holasové, Kateřiny Prášilové a Moniky Němečkové (z Audimaforu), dokudrama Bagdád, Kábul, Ar Raqqa, Maarran... souboru Nádech, teď a teď v režii Davida Zelinky (z Audimaforu) a inscenace Kdes, holubičko, lítala? souboru JAKKdo ze ZUŠ F. A. Šporka Jaroměř v režii Jarky Holasové (z Chrudimi).

Pátou inscenací, kterou jsme mohli na Hronovu vloni vidět, byly Zuckerbergovy loutky divadla Jesličky Josefa Tejkla Hradec Králové v režii Terezy Vodochodské, která byla zařazena do doprovodného programu (doporučení z Prima sezóny).

Proběhlo také Divadelní cenění, které bylo opět velmi milým setkáním. V úvodu zahrál kvartet pedagogů Univerzity Hradec Králové, zakončil ho potom svou inscenací Tisíc tuctů Jakub Maksymov. Cenění se

neslo ve velmi příjemné atmosféře, opět se stalo místem setkávání divadelníků, místem, kde se dá diskutovat, kde potkáváme přátele z celých východních Čech.

Vydána byla samozřejmě Divadelní HROMADA – a to jak jarní/letní, tak i podzimní/zimní číslo.

Organizovali jsme vzdělávání: V prvním pololetí jsme z nabídky realizovali 4 semináře (v lednu dílnu hlasové výchovy s Evou Spoustovou – 17 účastníků, v únoru praktickou dílnu s přednesem s Janou Machalíkovou – 11 účastníků, v březnu dílnu na téma herec v situaci s Kamilou Konývkovou Kostřicovou – 11 účastníků, v květnu improvizaci aneb sebevědomou komunikaci s Andreou Moličovou – 13 účastníků), v druhém pololetí potom semináře 2 (v říjnu dramaturgický seminář s Michalem Zahálkou a Sylvou Rubenovou – 12 účastníků a v listopadu hlasovou dílnu s Evou Spoustovou – 17 účastníků).

V otázce financování Vás odkážu na přiložené zprávy pokladníka, resp. Zprávu revizní komise pro doplnění zprávy o hospodaření VSVD za rok 2016.

Milí divadelní přátelé, dámy a pánové, zpráva to sice nebyla nejstručnější, ale zato nás může hrát, že náš spolkový život tepe a že tím pádem naše práce má smysl.

Josef Jan Kopecký

PŘEHLED HOSPODAŘENÍ ZA ROK 2016

počáteční zůstatek k 1. 1. 2016

hotovost v pokladně	13 490,00 Kč
zůstatek na BÚ	214 057,36 Kč
celkem	227 547,36 Kč

konečný stav k 31. 12. 2016

hotovost v pokladně	16 036,00 Kč
zůstatek na BÚ	223 779,45 Kč
celkem	239 815,45 Kč

příjmy

členské příspěvky	21 420,00 Kč
úroky	22,33 Kč
celkem	21 442,33 Kč

výdaje

vedení účtu	1 104,00 Kč
daň z úroku	4,24 Kč
daň dohoda	300,00 Kč
poplatky z účtu	1 042,00 Kč
dohoda	1 700,00 Kč
občerstvení	2 444,00 Kč
materiál (kelímky, tiskopisy)	111,00 Kč
dopravné (divadelní soubor)	1 500,00 Kč
poplatek AITA-AITA	620,00 Kč
květiny	255,00 Kč
poplatek legalizace	60,00 Kč
poštovné	34,00 Kč
celkem	9 174,24 Kč

*zpracovala: Ilona Chytráčková,
pokladnice*

ZPRÁVA REVIZNÍ KOMISE

pro doplnění zprávy o hospodaření VSVD za rok 2016

Dne 11. 02. 2017 provedla revizní komise ve složení, Pavel Švorčík předseda, členové Milan Zlesák a Ing. Jaroslav Josef, pokladní Ilona Chytráčková, kontrolu účetnictví VSVD za účetní období roku 2016.

Organizace se při vedení účetnictví řídí zákonem 563/1991 o účetnictví v platném znění a dle předpisu platného ke dni 31. 12. 2003 vede jednoduché účetnictví. Komise ověřila zápis o konečném stavu účtu a pokladny za rok 2015 a porovnála je s počátečními stavu na rok 2016 zapsanými v účetní knize a pokladně. Počáteční stav pokladny v roce 2016 byl 13 490,- Kč, počáteční stav účtu byl v roce 2016 - 214 057,36 Kč. Obě částky jsou totožné se závěrečnými částkami z roku 2015.

Komise dále zkontrolovala, zda údaje vedené v účetní knize odpovídají příjmovým a výdajovým dokladům, jakož i výpisům z účtu a neshledala žádné rozdíly a závady. Rovněž tak zůstatky hotovosti v pokladně i na bankovním účtu u České spořitelny souhlasí s vedenou evidencí. Byla provedena kontrola hotovosti v pokladně, která k 31. 12. 2016 činila 16 036,- Kč a tato částka odpovídá rozdílu mezi ročními příjmy a výdaji vedenými touto formou. Výčetka hotovosti v pokladně je přílohou č. 1 k této zprávě. Prostředky vedené přes bankovní účet činily k 31. 12. 2016 - 223 779 Kč 45 haléřů a jako konečný stav odpovídají rozdílu mezi ročními příjmy a výdaji. Stav bankovního účtu byl zkontrolován na konečném ročním výpisu z účtu. Jednotlivé doklady jsou vedeny chronologicky. Výdajové a příjmové doklady a výpisy z účtu jsou odděleně číslovány. Všechny doklady jsou potvrzeny předsedou VSVD. Komise dále zkontrolovala správnost součtů a neshledala nedostatky.

Rovněž tak zkontrolovala, zda u částek, které jsou předmětem rozhodování rady, nebo valné hromady, jsou uvedena data o rozhodnutích, na jejichž základě byly částky přijaty a vyplaceny. V roce 2016 se jedná pouze o členské příspěvky AITA/IATA ve výši 620,- Kč a příslušný dokument je k potvrzení o platbě přiložen. Další drobné výdaje (např. materiál, občerstvení, upomínkové předměty doprava apod.) jsou vydávány na základě rozhodnutí členů výkonného výboru.

Příjmy VSVD za rok 2016 jsou výlučně z členských příspěvků a úroků z účtu organizace. VSVD nepřijala za kontrolované období žádný účelový příspěvek od jiných organizací, o jejichž využití by těmto musela podávat zprávu.

Členské příspěvky jsou vedeny adresně (jmenovitě) a je možné vysledovat v této oblasti plnění členských závazků. Dále byla provedena kontrola plnění úkolů vyplývajících z

usnesení valné hromady konané 20. února 2016. Komise konstatuje, že všechny uložené úkoly byly splněny.

Revizní komise děkuje paní Iloně Chytráčkové za vedení účetnictví v minulém období a doporučuje Radě VSVD aby učinila totéž. Rovněž tak doporučuje, aby byla p. Chytráčková požádána o vedení účetnictví i v příštím období.

*Pavel Švorčík - předseda
Milan Zlesák, Jaroslav Josef - členové*

**USNESENÍ VALNÉ HROMADY VOLNÉHO SDRUŽENÍ
VÝCHODOČESKÝCH DIVADELNÍKŮ,
která se konala dne 25. února 2017
v divadle Exil v Pardubicích
Celkem 26 mandátů**

Valná hromada:**I. schvaluje**

- program valné hromady
- mandátovou komisi ve složení Marcela Kollertová, Pavel Hladík a Ilona Chytráčková
- návrhovou komisi ve složení Alena Exnarová, Naďa Gregarová a Šurka Novotná
- návrh na udělení Zlatého Tyla v roce 2017 Evě Drábkové z DS Jirásek Týniště nad Orlicí, Martě Hermanové z Adivadla Havlíčkův Brod a Ivanu Pelikánovi z Adivadla Havlíčkův Brod
- změnu v radě VSVD, kde Moniku Jelínkovou z Náchoda (Náchodská divadelní scéna) vystřídá Jan Tomek z Náchoda (nový principál NDS)
- změnu sídla VSVD a zároveň změnu stavov VSVD v bodě o sídle

II. potvrzuje

Potvrzuje Ioni na valné hromadě VSVD schválený návrh na udělení ceny Ministerstva kultury za divadelní a slovesné aktivity v roce 2017 Emě Zámečnickové

III. bere na vědomí

- výroční zprávu předsedy Josefa Jana Kopeckého o činnosti VSVD v roce 2016
- zprávu hospodářky Ilony Chytráčkové o hospodaření v roce 2016

- c) zprávu předsedy revizní komise Pavla Švorčíka o správnosti a kvalitě hospodaření a vedení účtů v roce 2016
- d) informaci předsedy VSVD o situaci a jednání o nových koncepcích Jiráskova Hronova a pověřuje ho dalším jednáním k podpoře koncepce předložené městem Hronov

IV. ukládá

Radě VSVD

- a) zajistit agendu a činnost VSVD a redakční rady Divadelní Hromady
- b) vypracovat rozpočet sdružení pro rok 2017
- c) připravit program VSVD pro rok 2017
- d) provozovat facebookovou stránku VSVD a informovat o tom divadelní soubory

ZLATÝ TYL 2017

Rada VSVD a potom Valná hromada našeho spolku navrhla státní komisi pro udělování Zlatého odznaku J. K. Tyla k ocenění následující divadelníky:

Marta Hermannová

narozena 1. 2. 1944

za dlouholetou

*obětavou službu ochotnickému divadlu
v Havlíčkově Brodě*

Marta Hermannová je dlouholetou členkou ADIVADLA v Havlíčkově Brodě, jednou ze zakládajících členek tohoto souboru, ale na jevišti stála ještě před jeho vznikem v jiných uskupeních. Působila jako herečka, později i jako spoluorganizátorka všech dalších akcí souborem pořá-

daných. Odehrála spoustu rolí v mnoha inscenacích. Nezapomenutelné jsou její Tekla v Gogolově Ženitbě nebo hlavní role v detektivní komedii Paní Piperová zasahuje. Marta Hermannová také po dlouhá léta vedla úspěšně recitační soubor na základní škole, kde učila matematiku. Svě znalosti a zkušenosti předávala a předává i dalším

zájemcům o tuto oblast. Byla porotkyní dětských recitačních soutěží i okresních přehlídek dětského divadla. Spolu s dalšími kolegyněmi a kolegy působila jako lektorka při prázdninových setkáních dětí s výukou cizích jazyků (Spielen und Lernen...). A i dnes stále pomáhá při tvorbě nejmladším členům souboru při jejich samostatných jevištních pokusech. Je již po několik sezon členkou rady VSVD, jehož činnosti se zúčastňuje od jeho začátků. Její přínos pro ochotnické divadlo v našem okrese je velmi významný.

Ivan Pelikán

narozen 17. 11. 1947

*za mimořádné zásluhy o chod
a existenci havlíckobrodského souboru
a akcí jím pořádaných*

Když byl havlíckobrodský divadelní soubor v roce 1983 vybrán s inscenací Gogolovy Ženitby na reciproční zájezd do belgického města Melsele, musel s ním, pochopitelně, jet i nějaký odborářský doprovod. Byl totiž souborem zřizovaným tehdejší Sdruženým klubem pracujících, kde hlavní slovo měl závodní výbor odborové organi-

zace národního podniku Pleas. A lze říci, že měl tehdy soubor veliké štěstí. Pleas určil, že tuto cestu bude absolvovat Ivan Pelikán. „Nikdo jsme ho neznali, ale během společné cesty a pobytu v Belgii se všichni přesvědčili, že je to výborný člověk, skvělý kamarád. A on poznal nás a stal se z něho zakrátko přítel souboru. A ukázal také své lidské kvality. Korektní a přitom kamarádský, veselý, duchaplný a vůbec. Se všemi se sžil a stal se členem souboru,“ vzpomíná dnes členka souboru, Lída Honzová.

A tak není divu, že krátce po návratu z Belgie, když se tehdy kolega Josef Vybíral vzdával funkce vedoucího souboru, všichni tehdejší členové souboru se shodli na jediném člověku – Ivanu Pelikánovi. Stal se tehdy vedoucím souboru, poté ředitelem nadace, nyní je po všech nutných organizačních a reorganizačních změnách ředitelem spolku. A tak je dnes vlastně historicky nejdéle sloužícím vedoucím ochotnického spolku v Brodě. Dělá tu důležitou práci už čtyřiatřicet roků. Ovšem nejen tak nějak symbolicky. Když se dal „na vojnu“, pak také bojoval. Zapojil se do ochotničení i jako herec. V osmdesátých letech absolvoval třídu herecké práce pod vedením Petra Kracíka a odehrál s brodským souborem za tu dobu i dost pěkných rolí. Kromě toho, že stále pečuje o zdárný chod brodského souboru i akcí jím pořádaných, po svém nedávném přestěhování do rodné Přibyslavi si zahrál i s jedním z tamních divadelních uskupení.

Eva Drábková

narozena 13. 8. 1949

*za dlouholetou vynikající práci
a rozvoj ochotnického divadla
nejen v Týništi nad Orlicí*

Eva Drábková pochází z divadelní rodiny. Její tatínek, Josef Pařava, byl dlouholetým členem divadelního souboru Jirásek v Týništi nad Orlicí, kde ztvárnil spoustu nezapomenutelných rolí a věnoval se i režii. Eva si poprvé zahrála v roce 1956 Madlenku v Paličově dceři. V začátku 60. let byla přijata do tehdy nově vzniklého

souboru Mladá směna a s ním posléze absolvovala první klasická divadelní představení, Klicperův Divotvorný klobouk v roce 1964 nebo z divadla Večerní Brno převzatý satirický Hamlet IV. v roce 1965. V roce 1964 také působila v komparsu, poprvé v režii svého otce, v Shakespearově Kupci benátském. Potom už následovaly střední a velké role v DS Jirásek.

Začátek sedmdesátých let jí přinesl hned dvě krásné role. V české klasice to byla Dojka v Klicperově Ženském boji a ve světové klasice opět Shakespeare a Hermie ve Snu noci svatojánské. Následovaly krásné role v režii jejího otce: Krasavec od A. N. Ostrovského a úžasný výkon, který podala jako Marie Stuartovna ve hře Ať žije královna. A protože to už bylo období, kdy Eva byla protagonist-

kou v činoherní oblasti, přicházely i první ceny za herecké výkony - ve hře Chůze po kamení za roli učitelky v roce 1976 a v roce 1977 za roli Niny ve hře Náš milý starý dům. Následovaly další role. Ullvi Rollová – Poštovní známka z Vídně, Lucinda – Tři v tom a Berka ve hře Dva na koni, jeden na oslu v roce 1981 a dvě ocenění za herecký výkon. Mezi její další role patřila např. Madlenka v Tylově Tvrdohlavé ženě (opět dvě herecká ocenění), Principálie v Renčínově Nejkrásnější válce, Jelena ve hře Byla to láska, jedna ze stěžejních rolí princezny v Dobývání princezny Turandot a Mařata v Ženském boji.

V roce 1982 si poprvé zkusila spolurežii. S kolegou Jaroslavem Havlem nastudovali hru Jiřího Šotoly Cesta Karla IV. do Francie a zpět. V roce 1988 následuje už vlastní režie hry Býk Klemens a od roku 1993 se věnuje už výhradně režii - Únos Sabine, Majorova rodina, Tenor na roztrhání.

V roce 1998 založila s partou mladých ochotníků divadelní soubor Temno, který je nedílnou součástí DS Jirásek. V Temnu se věnuje režii her současných autorů (D. Drábek, M. Glasser, P. Kolečko a další). S Temnem nastudovala celkem 13 her. Za hry Unikání neboli cynismus a Meresjev dostala cenu za režii. Hra Seš normální? zvítězila na divadelní přehlídce ŠOKÁČEK ve Starém Městě pod Sněžníkem, hra Koule zase na divadelní přehlídce SYMPOSION v Třeběchovicích pod Orebem.

Od osmdesátých let je Eva předsedkyní DS Jirásek. V KC Týniště nad Orlicí se stará o divadelní kostymérnu a půjčovnu kostýmů. Mimo DS Jirásek a Temno se věnuje i výuce malých talentů. Jako učitelka a družinářka v ZŠ Albrechtice nad Orlicí vede literárně-dramatický kroužek. S dětmi pravidelně nacvičuje divadelní představení, která potom sehrají na různých kulturních akcích, zúčastňuje se s nimi recitačních soutěží v regionu a pravidelně s nimi navštěvuje různá divadelní představení jak v Týništi nad Orlicí, tak i v Hradci Králové.

O jejím vztahu k dětem také svědčí spolupráce Temna s dětským domovem v Potštejně, která vznikla z iniciativy Evy v roce 1999. Děti z DD mají mj. možnost pravidelně zdarma navštěvovat představení Temna v Týništi nad Orlicí. Kus Unikání neboli cynismus se dokonce odehrál přímo v obýváku DD. V roce 2003 byl Evě dětským domovem udělen řád Rytíř dětských srdcí.

BYLO...

Impuls Hradec Králové, Divadlo Jesličky Hradec Králové a Volné sdružení východočeských divadelníků
s finanční podporou Královéhradeckého kraje a Ministerstva kultury ČR

WOLKRŮV PROSTĚJOV 2017

Krajská postupová přehlídka sólových recitátorů Královéhradeckého kraje
Divadlo Jesličky, Hradec Králové, 17. března 2017

**KRAJSKÁ SOUTĚŽ
V RECITACI
POTVRDILA,
ŽE O POEZII JE MEZI
STUDENTY ZÁJEM**

Recitátoři se sešli na krajské soutěži v přednesu Wolkrův Prostějov. Tradičním místem jejich setkání bylo Divadlo Jesličky Josefa Tejkla v Hradci Králové. Do krajského kola se přihlásilo třicet čtyři recitátorů. Jejich výkony sledovala tříčlenná porota ve složení Jana Machalíková, Jan Dvořák a Jaroslav Pokorný.

Velmi si vážíme toho, že se předsednictví v porotě ujala právě Jana Machalíková. Znamá lektorka, recitátorka, vedoucí studia uměleckého přednesu, organizátorka recitačních přehlídek, vedoucí dětských divadelních souborů, trenérka imprology, improvizátorka, členka divadla ve výchově SPOLUPOSPOLU a pedagog PedF UK a KVD DAMU.

Po skončení přednesů porota zasedla s mladými recitátory v kruhu a rozebírala s nimi jednotlivé texty. Poskytla

cenné rady a doporučení. Nabízela další možné pohledy na vybrané texty.

Do celostátního kola postupují a diplom získali:

Damián Tejkl
Alžběta Skořepová

Doporučení na postup do celostátního kola a čestné uznání získaly:

Monika Němečková
Barbora Makysmovová
Lenka Jechová
Petra Březinová
Kateřina Linková
Kateřina Prášilová

Čestné uznání získaly:

Nela Hrobařová
Diana Holá

Impuls Hradec Králové, Městské kulturní středisko a Divadelní soubor NA TAHU při MKS Červený Kostelec
a Volné sdružení východočeských divadelníků
s finančním příspěvkem Královéhradeckého kraje a Ministerstva kultury ČR

ČERVENÝ KOSTELEC 2017

Divadlo J. K. Tyla 16. - 19. února 2017

Východočeská postupová přehlídka amatérského činoherního a hudebního divadla

Počet představení: 11, počet členů hrajících souborů: 200

Odborná porota:

Doc. Mgr. Aleš Bergman, Ph.D., MgA. Petr Kracik, Mgr. Regina Szymiková, Bc. Michal Zahálka

Tajemnice poroty: Kateřina Prouzová

Čestní hosté přehlídky: prof. Jan Císař, prof. František Laurin, MgA. Jaromír Vosecký

PROGRAM

DS NA TAHU, Červený Kostelec

Jiří Hubač: STARÁ DOBRÁ KAPELA

Komedie o stáří, lásce, snech a síle přátelství. Příběh z abiturient-
ského sjezdu po mnoha letech.

DS Jirásek, Týniště nad Orlicí

Vladimír Renčín: NEJKRÁSNEJŠÍ VÁLKA

Hudební komedie o ženském důvtipu a mužské touze.

Divadelní soubor KD Holice

Bengt Ahlfors: POSLEDNÍ DOUTNÍK

Komedie o tom, že láska kvete v každém věku. Odehrává se bě-
hem jednoho dne, kdy se vášnivý kuřák Ragnar rozhodne pro svůj
„poslední doutník“.

Náchodská divadelní scéna

Václav Beran: JŮLINKAA KOUZELNÉ RAČÍ KLEPETO

Pohádka s písničkami. Ochrání princeznu kouzelné račí klepeto
před lhářem a podvodníky? A kdo bude nakonec na zámku slavit
svatbu?

DS Maska při TJ Sokol Česká Skalice

Jan Váchal: MADAM COLOMBOVÁ ZASAHOJE

Bláznivá konverzační krimikomédie točící se okolo ukradeného
diamantu.

DS Vrchlický Jaroměř

bratři Mrštíkové: ROK NA VSI

Románová kronika bratří Mrštíků popisující události ve fiktivní
moravské vesničce během jednoho roku v posledním desetiletí
19. století. Na pozadí zvyků, svátků a tradic prožívají obyvatelé
Habrůvky svoje komické, dojemné i kruté osudy.

Divadlo Jesličky Josefa Tejkla, Hradec Králové

Kateřina Tučková, Dodo Gombár: ŽÍTKOVSKÉ BOHYNĚ

Příběh o ženách, které bohovaly. Podle úspěšného románu Kateř-
ny Tučkové. Přístupné od 15 let.

Divadelní soubor Eduarda Vojana Brněnec

Eric-Emmanuel Schmitt: MANŽELSKÉ VRAŽDĚNÍ

Jednoaktovka s detektivními prvky, komickými momenty i dramatic-
kými zvraty. Takový normální manželský pel-mel.

Divadelní soubor VICENA, Ústí nad Orlicí

Václav Stroupežnický: NAŠI NAŠI FURIANTI

Realistické drama o mezilidských vztazích a o životě na vesnici.
V posledních letech ho řada souborů uvádí jako komedii. Jak na to

šla VICENA? Těšte se na pětatřicet herců a muzikantů na jevišti.

Divadlo Exil, Pardubice

Wolfgang Kohlhaase, Rita Zimmerová: RYBA VE ČTYŘECH Čer-
ná komedie o třech sestrách a jednom sluhovi, aneb co se stane,
když se muž rozhodne plnit své sny.

DS NA TAHU, Červený Kostelec

Lillian Hellmanová: HODINA DĚTÍ

Drama z prostředí malého města v Nové Anglii téměř před sto
lety. Co zmůžou dvě mladé učitelky proti pomluvě? Někdy má lež
tragické následky.

VÝSLEDKY

Lektorský sbor **nominoval** na celostátní přehlídku ama-
térského činoherního a hudebního divadla Divadelní Pik-
nik Volyně:

DS Vrchlický, Jaroměř

bratři Mrštíkové: ROK NA VSI

Režie: Jan Sklenář

Lektorský sbor **doporučil** na celostátní přehlídku ama-
térského činoherního a hudebního divadla Divadelní Pik-
nik Volyně:

Divadelní soubor KD Holice

Bengt Ahlfors: POSLEDNÍ DOUTNÍK

Režie, scéna: Jitka Juračková

Divadelní soubor VICENA, Ústí nad Orlicí

Václav Stroupežnický: NAŠI NAŠI FURIANTI

Režie, scénografie, kostýmy: Lenka Janyšová

Lektorský sbor udělil

ČESTNÁ UZNÁNÍ:

- **Rostislavu Hejcmanovi**
za roli Ády v inscenaci STARÁ DOBRÁ KAPELA
- **Petrovi Hlavatému**
za roli Helgeho v inscenaci POSLEDNÍ DOUTNÍK
- **Stanislavě Glembek**
za roli Vrbčeny v inscenaci ROK NA VSI

- **Milanovi Hrycíkovi**
za roli Starosty v inscenaci ROK NA VSI
- **Janě Portykové**
za roli Surmeny v inscenaci ŽÍTKOVSKÉ BOHYNĚ
- **Adéla Víchové**
za roli Mahdalky v inscenaci ŽÍTKOVSKÉ BOHYNĚ
- **Markétě Bohunkové**
za roli Agathy v inscenaci HODINA DĚTÍ
- **Magdaleně Regnerové**
za roli Rosalie Wellsové v inscenaci HODINA DĚTÍ
- **Janu Brožovi**
za režii inscenace STARÁ DOBRÁ KAPELA
- **Ladislavu Jančíkovi**
za scénu v inscenaci HODINA DĚTÍ
- **Haně Bergerové a kolektivu**
za kostýmy v inscenaci HODINA DĚTÍ

Lektorský sbor udělil **CENY:**

- **Jiřímu Kubinovi**
za roli Šány v inscenaci STARÁ DOBRÁ KAPELA
- **Pavlovi Hladíkovi**
za roli Ragnara v inscenaci POSLEDNÍ DOUTNÍK
- **Lídě Voříškové**
za roli Anneli v inscenaci POSLEDNÍ DOUTNÍK
- **Josefu Horáčkovi**
za roli Rybáře v inscenaci ROK NA VSI
- **Jakubovi Dufkovi**
za roli Františka Psoty v inscenaci ROK NA VSI
- **Janu Sklenářovi**
za režii inscenace ROK NA VSI
- **Ivě Innertové**
za kostýmy v inscenaci ROK NA VSI
- **Lence Janyšové a Alexandrovi Gregarovi**
za režijně dramaturgickou koncepci v inscenaci NAŠI NAŠI FURIANTI
- **Divadelnímu souboru VICENA**
za ansámblové herectví v inscenaci NAŠI NAŠI FURIANTI
- **Janě Jančíkové**
za dramaturgickou volbu, inscenace HODINA DĚTÍ
- **Pavlině Škodové**
za roli Karen Wrightové v inscenaci HODINA DĚTÍ
- **Emě Nermut'ové**
za roli Mary Tilfordové v inscenaci HODINA DĚTÍ

Lektorský sbor udělil **CENY ZA INSCENACI:**

- Divadelní soubor Vrchlický, Jaroměř, inscenace **ROK NA VSI**

ČERVENOKOSTELECKÁ PŘEHLÍDKA SLAVILA DVACETINY

Čtyřdenní východočeská populární přehlídka se letos konala po dvacáté. Na festival v Červeném Kostelci se i tentokrát přihlásily soubory z Královéhradeckého i Pardubického kraje. Letos se jich do programu dostalo celkem jedenáct. Na jevišti se vystřídaly dvě stovky účinkujících. Tematicky byla přehlídka velmi pestrá. Viděli jsme lehké komedie, dramata i českou premiéru. Soubory sáhly po klasice i náročnějších textech. Výkony divadelníků hodnotila odborná porota. Jejím předsedou byl dramaturg a překladatel Michal Zahálka, renomovaný profesionální režisér Petr Kracík, odbornice na jevištní řeč Regina Szymiková a teatrolog a pedagog herectví Aleš Bergman. Nový tým měl mezi divadelníky pozitivní ohlas. Lektorský sbor se snažil nabídnout jak praktické rady, tak inspiraci. Glosy Petra Kracíka do hodnocení vnesly i odlehčení a humor.

Do Červeného Kostelce přijeli jako čestní hosté také členové bývalé poroty, která na přehlídce působila dlouhá léta a nastavila vysokou úroveň festivalu. Má tak velký podíl na tom, že soubory mají o účast v Červeném Kostelci enormní zájem. A tak, kdo chtěl své umělecké počiny probrat u skleničky dobrého vína s Janem Císařem, Františkem Laurinem a Jaromírem Voseckým, měl příležitost. Pozvání na dvacátý jubilejní ročník neodmítla ani stále usměvavá Mirka Císařová. Se soubory porota probrala jejich volbu textu a způsob nastudování. Její připomínky byly praktické a inspirující.

Nastupující lektorský sbor nakonec nejvíce zaujalo nastudování titulu Rok na vsi. Do Červeného Kostelce ho přivezl Divadelní soubor Vrchlický z Jaroměře. Románovou kroniku bratří Mrštíků popisující události ve fiktivní moravské vesničce během jednoho roku v posledním desetiletí 19. století nastudoval s jaroměřskými amatéry

Divadelní soubor Vrchlický Jaroměř, Rok na vsi,
foto Ivo Mičkal

KD Holice, Poslední doutník, foto Ivo Mičkal

DS Vicena Ústí nad Orlicí, Naši naši furianti, foto Ivo Mičkal

herec Klicperova divadla v Hradci Králové Jan Sklenář. Vítěz přehlídky byl nominován na národní přehlídku ve Volyni. Porotci do Volyně také doporučili další dva počiny, a to Naše Naše furianti souboru VICENA z Ústí nad Orlicí a Poslední doutník Hodinu dětí v podání souboru DK Holice. Obě inscenace se nakonec do užšího volyňského výběru nedostaly. Nutno říci, že letos se s krajskými postupovými přehlídkami doslova roztrhl pytel. A tak odborná rada k účasti na národní přehlídce vyzvala pouze dva doporučené soubory z celé republiky.

Jubilejní červenokosteleckou přehlídku doprovodila výstava věnovaná její dvacetileté historii. Ve foyer bylo možné prohlédnout si dobové fotografie a programy. Po čtyři dny to opět v Červeném Kostelci žilo. Díky skvělému zázemí a servisu souboru Na tahu a MKS Červený Kostelec se Divadlo J. K. Tyla mohlo po roce stát příjemným místem pro divadelní setkání.

Rozbor - porota, foto Ivo Mičkal

POSUDKY INSCENACÍ OD PŘEDSEDY POROTY MICHALA ZAHÁLKY

Nominaci do programu národní přehlídky si od nás vysloužil výrazný režijní počín Jana Sklenáře, herce královéhradeckého Klicperova divadla, který už podruhé spolupracuje s jaroměřským souborem Vrchlický. Tentokrát sáhli po slavném Roku na vsi bratří Mrštíků, využili hned několik existujících dramatizací a vytvořili ambiciózní, herecky naplněné velké plátno, v němž se pokročilým způsobem pracuje s nepopisným divadelním symbolem, svícením, hudbou a celkovou stylizací. Nedá se říct, že by všechno dokonale vycházelo, zejména ve druhé polovině už se zdálo, že je režie příliš dominantní, ovšem i tak jde o jeden z nejvýraznějších kusů, jaké na kostelecké

-kfp-

přehlídce pamatuju. Orlickoústecký soubor Vicena přivezl inscenaci Naši naši furianti. Název prý na stejnojmennou Léblovu inscenaci odkazuje jen omylem – navzdory jemu jde o velice decentní dramaturgickou úpravu Stroupežnického klasické hry, kterou režisérka Lenka Janyšová ve spolupráci se Sašou Gregarem dovedně aranžuje v prostém, citlivém tvaru, v němž herci, kteří zrovna nevystupují, sedí na židlích okolo scény. Je to velké, múzické, lidové divadlo, které má výborné tempo a skvělou živou hudbu.

Druhé a poslední doporučení potom získala holická inscenace půvabné černé komedie Poslední doutník Bengta Ahlforse. Režisérka Jitka Juračková a zbytek inscenačního týmu velice šťastně zvolil naoko vážnou polohu, v níž brutální černá komika textu vynikne o poznání lépe, než kdyby se hrálo prvoplánově komicky, a velký ohlas měla inscenace zejména díky charismatickým hereckým výkonům Pavla Hladíka a Lídy Voříškové v ústředních rolích letitých manželů, jejichž vztah se už zřejmě nezvratně rozdrotil.

Impuls Hradec Králové a Volné sdružení východočeských divadelníků ve spolupráci s Divadlem DRAK, za finančního přispění Královéhradeckého kraje, Ministerstva kultury ČR a Města Hradec Králové

AUDIMAFOR 2017

Postupové kolo celostátní přehlídky experimentujícího divadla Šrámkův Písek, přehlídky studentských divadelních souborů Mladá scéna a divadel poezie Wolkrův Prostějov
24. - 26. března 2017, Divadlo Drak, Hradec Králové

Lektorský sbor: prof. Jan Císař, Alena Zemančíková, Vladimír Hulec, Michal Zahálka
Počet představení: 18, počet členů hrajících souborů: 157

PROGRAM

DREJG, Náchod

W. Shakespeare: SONET S.

DS v posledním tažení, Trutnov

Alfred de Musset: MARIANINY ROZMARY

Divadlo Exil, Pardubice

Veronika Teplíková: APOKRYF NA ČAPKA

Mikrle, Kolegium hraběte Šporka, Jaroměř

Mikrle: ŠTÍPNUTÍ LABUTĚ

Divadlo Jesličky Josefa Tejкла, Hradec Králové

Václav Havel: ZAHRADNÍ SLAVNOST

Jakkdo, ZUŠ F. A. Šporka Jaroměř

Jarka Holasová a soubor: MUSÍ TO BÉT?

Mikrle, Kolegium Hraběte Šporka, Jaroměř

Karel Čapek: ŠLÉPJJEJ

HawaDrama, ZUŠ Havlíčkova, Pardubice

HawaDrama: ŽIVOT A DOBA FIRIVACHTYVACHTY

Černobílé pastelky, ZUŠ Mladá Boleslav

Lada Blažejová: ACH, TA LÁSKA

Studio Šrámkova domu v Sobotce

Marina Cvětajevová: MAMI!

D.R.E.D, Náchodsko / Kladsko / Pražsko

Ondřej Pumr: PSI VYLÍHLI SE ZE ZRNEK RÝŽE,
PSI SE VYLÍHLI ZE ZRNEK RÝŽE

Divadelní soubor PSJG, Hradec Králové

Victor Hugo: BÍDNÍCI

Divadelní soubor Q10, Hradec Králové

W. Shakespeare: R+J

Volné ochotnické umělecké sdružení při PSJG, Hradec Králové

Petr Bezruč: JÁ ONDŘEJ BOLESLAV PETR

DREJG Náchod

Pierre Henry Cami: O SY(NE)BYLO[OJ]

Divadlo Jesličky Josefa Tejкла, Hradec Králové

Mark Stanfield: MY DVA A BEATLES

Spolek divadelních ochotníků Alois Jirásek

– Divadlo Za Zrcadlem, Úpice

Divadlo Za Zrcadlem: JÁ JÁJA

Black out, soubor Divadla Jesličky Josefa Tejкла, Hradec Králové

Leonid Andrejev, Monika Janáková: OBĚŠENCI

VÝSLEDKY

Lektorský sbor **doporučuje** k postupu na přehlídku studentských divadelních souborů **Mladá scéna:**

Inscenaci Musí to bét? souboru **Jakkdo, ZUŠ F. A. Šporka, Jaroměř**

Inscenaci My dva a Beatles souboru **Jesličky Josefa Tejкла, Hradec Králové**

Lektorský sbor **doporučuje** k postupu na přehlídku experimentujícího divadla **Šrámkův Písek:**

Inscenaci Psi vylíhli se ze zrnek rýže, psi se vylíhli ze zrnek rýže soubor **D.R.E.D, Náchodsko/Kladsko/ Pražsko**

Inscenaci Štípnutí labutě souboru **Mikrle, Kolegium hraběte Šporka, Jaroměř**

Inscenaci R+J souboru **Q10, Hradec Králové**

Lektorský sbor **doporučuje** k postupu na přehlídku divadel poezie **Wolkrův Prostějov:**

inscenaci Mami! souboru **Studio Šrámkova domu v Sobotce**

Lektorský soubor **UDĚLIL CENY:**

- **za inscenaci R+J**
souboru Q10
- **za inscenaci Štípnutí labutě**
souboru Mikrle, Kolegium hraběte Šporka, Jaroměř
- **za kolektivní výkon**
Divadelnímu souboru PSJG, Hradec Králové
- **Šlěpjeji za nakročení**
souboru Mikrle, Kolegium Hraběte Šporka, Jaroměř
- **za herecký výkon Petru Matyášovi Cibulkovi**
v inscenaci My dva a Beatles
- **za herecký výkon Dominiku Bartošovi**
v inscenaci My dva a Beatles

Zvláštní cena baru Q10 s přihlédnutím k haluškám.

Audimafor - atmosféra, foto Jan Slaviček

DIVADLO DRAK PRASKALO VE ŠVECH AUDIMA FOR NABÍDNUL OSMNÁCT TITULŮ

Bylo to doslova divadelní maraton. Studenti, experimentátoři, peformeři a milovníci poezie opět ukázali, že mají co nabídnout a sdělit. Na letošní přehlídce krajského postupového kola soubory v soutěži uvedly sedmnáct inscenací a osmnáctou v nesoutěžním programu. Celkem se na jevišti vystříдалo na 157 divadelníků z celých východních Čech. Jejich výkony posuzovala odborná porota a diskutovala o nich s aktéry na seminářích.

Z královéhradeckého Audimaforu se tradičně postupuje na tři celostátní festivaly. A to na přehlídku experimentujícího divadla Šrámkův Písek, přehlídku studentských divadelních souborů Mladá scéna a na přehlídku divadel poezie Wolkrův Prostějov.

Ve zkratce se dá říct, že studentské soubory hodně sází na autorské divadlo. Prezentují své životní prožitky a postoje. Na Audimaforu se také objevily zajímavé adaptace nebo osobité zpracování nesmrtelných klasiků – například Williama Shakespeara, Karla Čapka nebo Victora Huga. Divadelní experimenty akcentovaly především výtvarnou

D.R.E.D., Ondřej Pumr Psi vylíhli se..., foto Jan Slaviček

stránku inscenací. Za zmínku určitě stojí i fungování baru. Členové souboru Q10 se vzorně starali o žaludky i pitný režim všech aktérů a diváků. Dělal to s úsměvem a do brzkých ranních hodin. Hladkému průběhu nabitého programu přispěli i pracovníci techniky Divadla Drak, kteří operativně reagovali na někdy i nestandardní požadavky souborů.

-kfp-

OBJEVIL SE FRANTIŠEK KUPKA BRZY NEBO POZDĚ?

Odpověď hledá inscenace

Štípnutí labutě jaroměřského uskupení Mikrle,
Mikrle, Kolegium hraběte Šporka

Tento pořad je inspirován dílem východočeského rodáka, jednoho ze zakladatelů abstraktního malířství Františka Kupky. Skládá se ze dvou částí, které jsou paralelní, souběžné; prostě jdou vedle sebe, vytvářejí celek, ale při tom si udržují naprostou samostatnost. První část vychází z Kupkových maleb; dva performeři vytvářejí po-

Divadelní soubor Q10, Hradec Králové,
W. Shakespeare R+J, foto Jan Slaviček

Porota - Vladimír Hulec a Alena Zemančíková,
foto Jan Slaviček

Studio Šrámkova domu v Sobotce.
Marina Cvětajevová, Mami!, foto Jan Slaviček

mocí přístrojů – pro diváka odkrytě - na promítací ploše barevné skvrny všeho možného druhu. Jsou vsutku tím, o čem psal Kupka, když uvažoval o tvorbě ve výtvarném umění: obrazem přetvořené skutečnosti, vizemi, jejichž původ je záhadný a nevysvětlitelný. Vzniká tak stále se proměňující proud barevných obrazců – nekonkrétních, neobjektových, nefigurativních, které jsou naprosto jiné než evropské divadlo spočívající na věčné (metonymické) souvislosti, která je blízká realitě. V druhé, paralelně běžící části pořadu sedí u stolku při kávě či čaji dva mladí lidé, kteří hovoří o podstatě a smyslu umění. Přitom stále opakují totéž, neboť se nemohou tohoto cíle dobrat. Z promítaných barevných obrazců může samozřejmě vzniknout zážitek zcela nezávislý na tom, o čem se v pořadu mluví. Ale: protože diváci vidí, jak na přístrojích vzniká onen proud abstraktní malby, a nutně se dostává do kontextu s hovorem těch dvou mluvčích, vzniká zvláštní

celek, jenž otevírá zásadní přemýšlení o umělecké tvorbě a o výsledku jejího usilování. Je to v tomto smyslu velmi specifický a nezvyklý scénický tvar, jenž nabízí jistá překvapivá nečekaná spojení, jimž nechybí racionální logika ani bezprostřední prožitek geneze zcela volných, žádným vztahem se skutečností nevázaných výrazů.

Jan Císař

BÁSNÍŘKA CVETAJEVOVÁ S VTIPEM A HERECKOU INVENCÍ

Studio Šrámkova domu v Sobotce uvedlo na Audimaforu verše Mariny Cvětajevové: Mami. „Marinu Cvětajevovou vždycky vedla k umění její matka. Marina sice v jednom okamžiku vyměnila klavír za papír a už se ke klaviatuře nikdy nevrátila, ale hudba a Puškinova poezie byla pro ni inspirací po celou tvorbu. Nic jiného neuměla. Nepracovala, nestarala se o domácnost, nevydělávala peníze. V šestnácti letech jí zemřela matka a ona se začala cítit dospělá. V sedmnácti vydala první básnickou sbírku a vdala se. Měla dvě děti. Kopírovala při tom chyby, které v životě udělala její matka - ve výchově, vztahu k manželovi, vydělávání peněz i životu jako celku.“ Tolik citace za záložky jedné životopisné knihy o Marině Cvětajevové z pera ruské autorky Razumovské. Inscenace sobotického souboru jako by byla jejím rozvedením: inscenuje prozaický text Mami s vtipem a hereckou invencí. V protikladu k živé až provokativní interpretaci prózy Mami je na židli sedící postava městsky oblečené ušlechtilé ženy, snad básnířky, která „pohádku“ o dvou sestrách a matce doplňuje verši. Nesoulad mezi dvěma složkami inscenace by mohl být tematizován a přispět k zajímavosti malého nahlédnutí do tvorby Mariny Cvětajevové, pokud soubor svůj inscenační záměr domyslí a zbaví klišé.

Alena Zemančíková

ROMEO A JULIE S AKROBATICKÝMI A NOVO-CIRKUSOVÝMI PRVKY

Režisérovi Filipu Humlovi a jeho souboru Q10 se v inscenaci R+J daří vybudovat mimořádně působivou podívanou, která příběh milenců inspirovaný Shakespearovou předlohou převypráví za užití celého arzenálu moderních divadelních prostředků, bojových umění, akrobacie a tance. Výsledkem je jedna z nejvýpravnějších a nejvelkolepějších inscenací, jaké jsou na dnešní neprofesionální scéně k vidění – a má potenciál potěšit jak interní „přehlídkové“ publikum, tak širší veřejnost.

Michal Zahálka

Impuls Hradec Králové a Volné sdružení východočeských divadelníků ve spolupráci s Divadlem DRAK
s finanční podporou Královéhradeckého kraje, Ministerstva kultury ČR a Města Hradec Králové

DIVadelní SETkání

LOUTKÁŘSKÁ A DĚTSKÁ DIVADELNÍ PŘEHLÍDKA 2017

8. - 9. dubna, Divadlo Drak, Hradec Králové

Postupové kolo celostátní přehlídky Loutkářská Chrudim

a přehlídky dětských divadelních, loutkářských a recitačních souborů **Dětská scéna.**

Lektorský sbor: Nina Malíková, Anna Hrnecková, Jakub Hulák, Tomáš Jarkovský

Počet představení: 14, počet členů hrajících souborů: 125

PROGRAM

* Dětské soubory – DS

* Loutkové soubory – L

Dramatický kroužek ZŠ Železnická, Jičín *DS

inspirováno dle Karla Čapka: JAK DĚLÁME DIVADLO

dramatizace: Richard Koniř, Pavel Horák

režie: Richard Koniř, Pavel Horák

Convivium, ZUŠ F. A. Šporka, Jaroměř *DS – L

K. J. Erben: OTESÁNEK

dramatizace: Hana Hrušková

režie: Jarka Holasová a soubor

ZUŠ Třebechovice pod Orebem *DS

lidové říkadlo/Drahomíra Francková: ČERVENÁ KARKULKA

dramatizace: Jiřina Krčíčková

režie: Jiřina Krčíčková

Malé dvě, ZUŠ F. A. Šporka, Jaroměř *L

inspirováno dle Václava Říhy: UBROUSKU, PROSTŘÍ SE!

režie: Jarka Holasová a Malé dvě

Heš! ZUŠ Nový Bydžov *DS – L

Henry van Dyke: LEGENDA O ČTVRTÉM KRÁLI

dramatizace: Vladimír Beňo

režie: Vladimír Beňo

DS SKOČ, Česká Skalice *L

Lucie Prouzová a soubor, Ludvík Aškenazy: JÁ TO PROSTĚ
NECHÁPU, ANEB EVA MŮŽE A JÁ NE?!

režie: Lucie Prouzová

JAKKdo, ZUŠ F. A. Šporka, Jaroměř *L

inspirováno dle bratří Mrštíků: MUSÍ TO BÉT?

dramaturgie a režie: Jarka Holasová a soubor

Mikrle, Kolegium hraběte Šporka, Jaroměř *L

Karel Čapek: ŠLÉPJ

režie: Matěj Kubina a Lukáš Grus

JAKKdo, ZUŠ F. A. Šporka, Jaroměř *L

inspirováno dle bratří Mrštíků: MUSÍ TO BÉT?

Mikrle, Kolegium hraběte Šporka, Jaroměř *L

Karel Čapek: ŠLÉPJ

Divadlo Jesličky Josefa Tejkla, Hradec Králové *DS

František Hrubín, Drahomíra Francková: O NEPOSLEŠNÝCH
KŮZLÁTKÁCH, dramatizace: Jiřina Krčíčková

režie: Jiřina Krčíčková

Studio Šrámkova domu v Sobotce.
Nenapravitelný Tom, foto Jan Sláviček

ZUŠ Chlumec nad Cidlinou *DS - L

Romana Hlubučková a soubor: Z.I.P. - AGENTURA

režie: Romana Hlubučková

Studio Šrámkova domu, Sobotka *DS

Daisy Mrázková: HALÓ, JÁČÍČKU

dramatizace: Lada Blažejová

režie: Lada Blažejová

Studio Šrámkova domu, Sobotka *DS

Mark Twain: NENAPRAVITELNÝ TOM

dramatizace: Lada Blažejová

režie: Lada Blažejová

DS Poškoláci, DDM Týniště nad Orlicí *DS

Jana Bahníková a soubor: VÍC, NEŽ SI MYSLÍŠ

režie: Jana Bahníková

Blechy, Jaroměř *L

Jana Dvořáčková a soubor na motivy indické pohádky:

ZA POHÁDKOU POHÁDKA

režie: Jana Dvořáčková

VÝSLEDKY

Lektorský sbor **nominoval** na celostátní přehlídku

Loutkářská Chrudim

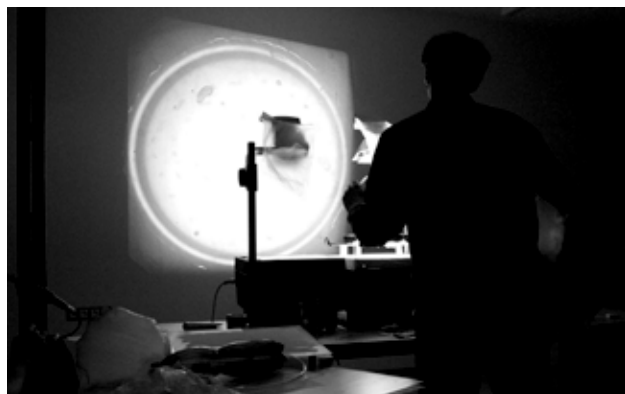
inscenaci **Šlépěj** souboru **Mikrle, Kolegium hraběte Šporka, Jaroměř.**

Lektorský sbor **doporučil** na celostátní přehlídku
Loutkářská Chrudim

inscenaci **Musí to být?** souboru **JAKKdo, ZUŠ F. A. Šporka, Jaroměř** a inscenaci **Ubrousku, prostří se!** souboru **Malé dvě, ZUŠ F. A. Šporka, Jaroměř**.

Lektorský sbor **doporučil** na celostátní přehlídku dětských divadelních, loutkářských a recitačních souborů
Dětská scéna

inscenaci **Z.I.P. agentura** souboru **ZUŠ Chlumec nad Cidlinou** a inscenaci **Nenapravitelný Tom** souboru **Studio Šrámkova domu, Sobotka**.

Šlépěj souboru Mikrle, Kolegium hraběte Šporka, Jaroměř, foto Jan Slaviček

Lektorský sbor udělil **CENY**:

- **souboru ZUŠ Třebechovice pod Orebem**, inscenaci Červená Karkulka - za inscenační řešení
- **souboru Malé dvě, ZUŠ F. A. Šporka, Jaroměř**, inscenaci Ubrousku, prostří se! - za scénografii
- **souboru JAKKdo, ZUŠ F. A. Šporka, Jaroměř**, inscenaci Musí to být? - za koncepci inscenace
- **souboru Mikrle, Kolegium hraběte Šporka, Jaroměř**, inscenaci Šlépěj - cena za inscenaci

- **souboru ZUŠ Chlumec nad Cidlinou**, inscenaci Z.I.P. agentura - za autorský přístup k inscenaci
- **souboru Studio Šrámkova domu, Sobotka**, inscenaci Nenapravitelný Tom - za výkony v dětských rolích
- **souboru Blechy, Jaroměř**, inscenaci Za pohádkou pohádka - za kolektivní souhru

Impuls Hradec Králové, Divadelní soubor Erben a Město Miletín, Volné sdružení východočeských divadelníků
za finančního přispění Královéhradeckého kraje a Ministerstva kultury ČR

MLETÍNSKÉ DIVADELNÍ JARO 2017

15. východočeská přehlídka venkovských divadelních souborů
s postupem na národní přehlídku Krakonošův divadelní podzim
ve Vysokém nad Jizerou

Miletín, Sousedský dům, 21. – 23. dubna 2017

Lektorský sbor: prof. František Laurin, Mgr. Alexandr Gregar, Ph.D., Mgr. Jaromír Vosecký
Počet představení: 10, počet účastníků hrajících souborů: 118

PROGRAM

Divadelní ochotnický spolek Ochot, Smiřice

Lucie Prouzová a OCHOS: PAVLAČOVÁ REVUE
Komédie o lásce a žárlivosti ve všech podobách.

DS Maska při TJ Sokol Česká Skalice

Maciej Wojtyczko: O DRAKOVÍ A KRÁLOVNĚ JOHANCE
Do království přiletěl drak a vyhrožoval, že sní za 60 minut princeznu. Kdo ji zachrání?

DS LEDŘÍČEK při T. J. Sokol Klášterec nad Orlicí

Patrick Haudecoeur, Danielle Navarro-Haudecoeur:
MÁTOVÝ NEBO S CITRONEM?
Inteligentní komedie s kousavým, ale přitom kultivovaným francouzským humorem.

DS Zdobničany, Vamberk

Robert Thomas: TURECKÁ KAVÁRNA
Tři malé komické detektivky z útulné kavárničky.

NOS - Nechanický Ochotnický Spolek, Nechanice

Robert Vrba: DRCLA LOKTEM VO KREDENC
Retrokomedie z prostředí socialistického mlékárenského závodu.

SDS Erben, Miletín

H. Lisická, M. Bourek: ŽENICH PRO ČERTICI
Veselá pohádka o čertici, která využila nesnázi ševce, aby dostala ženicha.

NUDA – Nahodilé uskupení divadelních amatérů, Rtyň v Podkrkonoší

Prosper Mérimée: KOČÁR Inspirováno slavnou
povídou Kočár nejsvětější svátosti.

DS Vojan, Libice nad Cidlinou

Jiří Hlávka: CO VYPRÁVĚL SEPP JÖRGEN
Volně na motivy novely Viktora Dyka „Krysař”.
Inspirativní představení

Divadelní soubor Klicpera, Chlumeck nad Cidlinou

Alan Ayckbourn: POSTELOVÁ FRAŠKA
S cizím manželským párem ve své posteli? Situační komedie.

Divadelní spolek Krakonoš, Vysoké nad Jizerou

Jaromír Břehovský: SBOROVNA
Komedie z učitelského prostředí.

VÝSLEDKY

Lektorský sbor postupové přehlídky **nominoval**
na Krakonošův divadelní podzim
inscenaci **Turecká kavárna** souboru Turecká kavárna

Lektorský sbor postupové přehlídky **doporučil** na Krakonošův divadelní podzim
inscenaci **Sborovna** souboru Divadelní spolek Krakonoš, Vysoké nad Jizerou

Lektorský sbor udělil
ČESTNÁ UZNÁNÍ:

- **Lucii Prouzové**
za práci se souborem v inscenaci PAVLAČOVÁ REVUE souboru Divadelní ochotnický spolek Ochotnický, Smiřice
- **Ivaně Zbořilové**
za herecký výkon v inscenaci PAVLAČOVÁ REVUE souboru Divadelní ochotnický spolek Ochotnický, Smiřice
- **Adéle Koncošové**
za herecký výkon v inscenaci O DRAKOVÍ A KRÁLOVNĚ JOHANCE souboru DS Maska při TJ Sokol Česká Skalice
- **Václavu Štefkovi**
za režii inscenace MÁTOVÝ NEBO S CITRONEM? souboru DS Ledříček při T. J. Sokol Klášterec nad Orlicí
- **Janě Štefkové**
za kostýmy v inscenaci MÁTOVÝ NEBO S CITRONEM? souboru DS Ledříček při T. J. Sokol Klášterec nad Orlicí
- **Davidu Ficnerovi**
za herecký výkon v roli Richarda v inscenaci MÁTOVÝ NEBO S CITRONEM? souboru DS Ledříček při T. J. Sokol Klášterec nad Orlicí
- **Petru Barvínkovi**
za herecký výkon v roli Richarda v inscenaci TURECKÁ KAVÁRNA souboru DS Zdobničan, Vamberk

- **souboru NOS** - Nechanický Ochotnický Spolek, Nechanice
za režii inscenace DRCLA LOKTEM VO KREDENC
- **Zdeňku Zemánkovi**
za herecký výkon v roli Lampase v inscenaci DRCLA LOKTEM VO KREDENC souboru NOS - Nechanický Ochotnický Spolek, Nechanice
- **Kateřině Novákové**
za herecký výkon v roli Sekretářky Zdeničky v inscenaci DRCLA LOKTEM VO KREDENC souboru NOS - Nechanický Ochotnický Spolek, Nechanice
- **Ivetě Zavadilové**
za herecký výkon v roli Čertice Teofily v inscenaci ŽENICH PRO ČERTICI souboru SDS Erben, Miletín
- **Pavlu Baliharovi**
za herecký výkon v roli Čerta Salamandra v inscenaci ŽENICH PRO ČERTICI souboru SDS Erben, Miletín
- **Vlastimilu Klepáčkovi**
za pokus o osobitý přístup ke zpracování klasické předlohy v inscenaci KOČÁR souboru NUDA – Nahlídlé uskupení divadelních amatérů, Rtyň v Podkrkonoší
- **Pavlu Petrovickému**
za herecký výkon v roli Nicka v inscenaci POSTELOVÁ FRAŠKA souboru DS Klicpera, Chlumeck nad Cidlinou
- **Vojtěchu Nováčkovi**
za herecký výkon v roli Martina v inscenaci POSTELOVÁ FRAŠKA souboru DS Klicpera, Chlumeck nad Cidlinou
- **Svatě Hejralové**
za roli učitelky Ivy v inscenaci SBOROVNA souboru Divadelní spolek Krakonoš, Vysoké nad Jizerou
- **Janě Vosed'ákové**
za roli učitelky Jany v inscenaci SBOROVNA souboru Divadelní spolek Krakonoš, Vysoké nad Jizerou

Lektorský sbor udělil

CENY:

- **Josefu Hejralovi**
za roli učitele Ivana v inscenaci SBOROVNA souboru Divadelní spolek Krakonoš, Vysoké nad Jizerou
- **Ladislavu Duškovi**
za herecký výkon v roli Juliána v inscenaci MÁTOVÝ NEBO S CITRONEM? souboru DS Ledříček při T. J. Sokol Klášterec nad Orlicí
- **Simoně Šenkýřové**
za herecký výkon v roli Sofie v inscenaci MÁTOVÝ NEBO S CITRONEM? souboru DS Ledříček při T. J. Sokol Klášterec nad Orlicí
- **Aleně Joachimsthalerové**
za režii inscenace TURECKÁ KAVÁRNA souboru DS Zdobničan, Vamberk

- **Oldřichu Plašilovi**

za herecké výkony v rolích Felixe Lombarda a Komisaře Pellisséra v inscenaci **TURECKÁ KAVÁRNA** souboru DS Zdobničan, Vamberk

- **Karlu Uhlířovi**

za herecký výkon v roli Adriena de Beumanta v inscenaci **TURECKÁ KAVÁRNA** souboru DS Zdobničan, Vamberk

**XLVIII. Národní přehlídka
venkovských divadelních souborů
Krakonošův Divadelní podzim proběhne
od 14. do 21. 10. 2017 ve Vysokém nad Jizerou.**

15. MILETÍNSKÉ DIVADELNÍ JARO 2017

Tak jsme se už tradičně sešli v Miletíně na přehlídce venkovských divadelních souborů, z níž se postupuje na národní přehlídku Krakonošův divadelní podzim ve Vysokém nad Jizerou.

Lektorský sbor se sešel v tradiční sestavě: Prof. František Laurin, Mgr. Alexandr Gregar, PhD. a Mgr. Jaromír Voisecký. Přehlídka se konala 21. – 23. dubna a viděli jsme celkem 10 představení. A po celou dobu o nás vzorně pečovali místní divadelníci. Nejdříve jsme viděli **Divadelní ochotnický spolek OCHOS Smiřice** a jejich autorskou inscenaci **Pavlačová revue** (jako autoři jsou uvedeni Lucie Prouzová a OCHOS). Na scéně je dřevěná konstrukce s patrem, tedy pavlač, dřevěné bedny a provaz s prádlem, vpravo paraván s označením, že je to WC pro všechny a vlevo tabule, na kterou vždy někdo napíše název toho, co se právě bude odehrávat. Lektorský sbor ocenil, že se od tradičního zábavného divadla posunuli k novému výrazu a pokusili se o autorské divadlo (což se ve venkovském divadle nestává tak často, i když výjimky jsou). A rozhodně přínosný je dramaturgicko režijní vklad Lucie Prouzové a že se soubor snaží o vlastní výpověď a tvorbu. A jdou do toho s energií a vervou, ale ztráceli jsme se poněkud v replikách i charakterech, protože některé situace nejsou uzavřené pointou. Možná by pomohlo, kdyby na tabuli napsali přesněji téma, které se hraje, ale tak tomu vždy není. Problém je také trochu v rozklíčování

žánru – jestli je to pokus o kabaret, absurdní grotesku či něco jiného.

DS Maska při TJ Sokol Česká Skalice přivezl pohádku **O drakovi a královně Johance** (autor Maciej Wojtyczko, režie Lída Kadaníková). Předloha má problémy, protože všechno se děje v rovině vyprávění a když by se měly jednáním řešit situace, tak tomu pro herectví moc šancí nedává. A rozhodně je zvláštní, když se o drakovi říká, kolik už sežral princezen a přitom se v závěru řekne, že je vegetarián, tak je velmi zvláštní, že to nikdo nevěděl dřív. Ale je vidět, že je to baví a míra vkusu, když se snaží spolupracovat s dětským divákem, je rozhodně zachovaná. Také se snažili pohádku obohatit proložením písničkami, pro něž si sami zhudebnili básničky. Hrají před prospektem Ratibořického zámku, protože se prý vše v jejich inscenaci odehrává v zámeckém parku. Celku by jistě prospělo víc komediálnosti, větší kouzlení se světlem a také zrychlení tempa. Saša při hodnocení říkal, že by to nejspíš lépe fungovalo na malém prostoru. A tak jsme se dozvěděli, že soubor často hraje v dětských domovech a v nemocnicích, takže většinou opravdu na malém prostoru.

DS LEDŘÍČEK při T. J. Sokol Klášterec nad Orlicí přivezl „inteligentní komedii s kousavým, ale přitom kultivovaným francouzským humorem“ **Mátový nebo s citronem?** (Autoři Patrick Haudecoeur, Danielle Navarro-Haudecoeur, překlad Jaromír Janeček, režie Václav Štefek). V první části se odehrává zkouška hry (s provizorními dekoracemi a předměty na scéně), ve druhé pak premiéra už ve „správných“ kulisách, ale s velkými trapasy. V programové brožůře psali, že jde o zkoušku profesionálního souboru, ale při hodnocení se hovořilo o tom, že lépe by možná působilo prostředí amatérské, v němž jsou zvyklí se pohybovat. Protože takhle ten stav zkoušky nepůsobil vžycky úplně pravdivě a přesvědčivě (možná by pomohlo víc komediální nadsázky). Ale v druhé části byli naprosto koncentrovaní a pravdiví a na ty „trapasy“, které se jim staly, reagovali ve figurách přesně, zvládali temporytmus. Je to rozhodně poctivé a uvědomělé amatérské divadlo a členové lektorského sboru, kteří soubor znají, říkali, že z toho co od něj viděli, bylo tohle asi zatím nejpůsobivější.

Páteční večer zakončil **DS Zdobničan Vamberk** s představením tří malých komických detektivek z útlné kavárničky a tedy hrou Roberta Thomase **Turecká kavárna**. Na scéně hned vidíme namalované prospekty (některé s lahvemi), které charakterizují prostředí kvárničky a dále stolky a židle a věšák na kabáty. Vybrali si zajímavý a slušný text, k němuž se i v současnosti mnoho divadel vrací. Má krásné figury a mozaiku tří příběhů, které někde začnou a jinde skončí. A viděli jsme rozhodně představení pevně budované, s dobrými hereckými výkony a režisérka Alena Joachimsthalerová umí vybudovat harmonický

Pavlačová revue, foto Martin Hlaváček

celek a představení rozhodně šlo přes rampu. Ale je fakt, že herci všechno drtí od začátku až do konce a že by režijní a herecká výstavba mohla ještě víc pracovat s oblohou a postupností jednotlivých příběhů až k jejich pointě a celkové zřetelné a působivé vyznění tak ještě více posílit.

Sobotní program začal **NOS – Nechanický Ochotnický Spolek, Nechanice**, který se podíval zpět do totality a nastudoval hru Roberta Vrbý **Drcla loktem vo kredenc** (režie Zuzana Kramářová), což je komedie z prostředí socialistického mlékárenského závodu (a zajímavé je, že ji napsal mladý autor, který to období nemohl zažít, a jinak se také věnuje natáčení amatérských filmů). Uprostřed na scéně visí heslo: „Jez termiks, posílíš mír. Zdravou stravou, ke zdravé stolici“, pod ním paraván s nástěnkou, portrétem prezidenta Husáka a oceněním, vlevo jsou kovové skříně pro oblečení uklízeček, vpravo pak vrátnice a „píchačky“ a vlevo vpředu stůl s psacím stolem a telefonem (jak mi ne už nejmladší leccos z toho pamatujeme). Předloha je klasickou komunální satirou, není příliš hluboká a není možné postavy psychologicky vyhrávat, jde spíš o typy a základní situaci. Tam, kde soubor dodržuje to co si zvolil, a sice jít cestou výrazných typů (a v tomto smyslu fungovaly i kostýmy a rekvizity), tam představení fungovalo. Mají divadelní posedlost, smysl pro nadsázku, spoustu energie a jednotlivé figury si pamatujeme. Ale často hrají přes sebe nebo mimo sebe (a proto jsme jim občas nerozuměli a hůře se orientovali), tak by celku rozhodně prospělo, kdyby si určili začátek a konec každé situace. A také by pomohl další přesah, než jen žánrový obrázek, jak jsme tehdy žili. Kladli jsme si otázku, jestli to bez toho přesahu může pochopit i mladá generace.

Domácí **SDS Erben Miletín** zahrál pohádku Heleny Lisické a Miroslava Bourka **Ženich pro čertici**, kterou amatérské soubory poměrně často hrají. Je to jednoduchá pohádka s mravním naučením, takže se nepřítel vždycky musí najít. Tato pohádka je však založena spíš na vyprávění,

než že by se tu dělo mnoho kouzelnických věcí. Ale soubor (v režii Jiřího Kněžourka) slouží poctivě figurám a hraje s energií. Je to tradiční pohádka hraná tradičním způsobem s maximálním nasazením, kterého jsou herci schopni. Jenom představitelka ševcovy ženy byla příliš stažená a civilní (i její hlasový projev byl slabší) a přitom posouvá děj, tak by se měla pokusit být výraznější. Velmi pozitivně nás překvapili Ivetta Zavadilová a Pavel Balihar v rolích čertice a čerta, kteří zaujali především svým kontaktním herectvím, takže hráli vlastně svůj osobní příběh.

NUDA – Nahodilé uskupení divadelních amatérů, Rtyně v Podkrkonoší přivezla inscenaci **Kočár**, která vznikla na základě díla francouzského autora Prospera Mérimée v režii Vlastimila Klepáčka, a protože ten se chtěl odlišit od vynikajícího filmu režiséra Františka Filipa (s Werichem, Adamovou, Kopeckým...), přenesl děj pomocí další Mériméeovy povídky Lokis z peruánské Limy do litevského Vilnius. Ale propojení těchto povídek není pro leckoho zcela čitelné. A oproti tomu, co jsme od Vlastíka viděli dříve, je tematicky komplikovanější. A František Laurin při hodnocení říkal, jestli předloha, kterou si Vlastík tentokrát vybral, patří do jeho typu neopakovatelného lidového divadla daného jeho osobností. Postavy začínají být po nějaké době stále stejné a dochází jen k vzájemným komentářům (a často hovoří do publika), než k nějaké šarmaní hře mezi postavami a vývoj situace se v podstatě neděje. Představení se vzdálilo od hodnoty původního textu a nepřineslo novou. Hovořilo se také o tom, že okno a prostor vybavený stolkem působí příliš komorně a neumožňuje víc pohybu po scéně. A pak jsme se od Vlastíka dozvěděli, že to původně hráli bez dekorací v knihovně a chodili mezi diváky. V sobotu večer měl původně vystoupit DS Kolár z Police nad Metují s Gogolovými Hráči, ale pár dnů před přehlídkou svoji účast zrušil. Tak nakonec obětavě dorazil **DS Vojan Libice nad Cidlinou**, konkrétně Jirka Hlávka se svým divadlem jednoho herce, které si sám napsal volně na motivy Dykova Krysaře: **Co vyprávěl Sepp Jörgen** a s nímž už leckde slavil úspěch (například v listopadu 2016 na XII. národní přehlídce seniorského di-

Turecká kavárna, foto Martin Hlaváček

vadla v České Třebové, odkud byl nominován na Jiráskův Hronov). Zde bylo představení uvedeno jako inspirativní a závěrečný potlesk diváků ve stoje byl rozhodně důstojným oceněním Jirkova výkonu.

Nedělní dopoledne začalo **Postelovou fraškou** Alana Ayckbourn v provedení **DS Klicpera Chlumec nad Cidlinou** (režie Stanislav Dašek). Komédie psána v podstatě ve smyslu, že svět je malý a všichni se sejdeme v jedné posteli. Vypadá to jako příběh ze života, ale dá se z toho udělat skutečně zábavná komedie, protože jde o nepřetržitý sled nejrůznějších nedorozumění a všechno by mělo být komické a osvěžující. A když je předloha vděčná, tak rozhodně ne snadná. Scéna je zabydlená třemi manželskými postelemi a vybavením kolem, protože se postupně odehrávají situace ve všech těchto prostředích. A i když herci hrají soustředěně a věci říkají vtipně, tak všechno běží od začátku do konce ve stejném temporytmu. Celkovému vyznění by rozhodně prospěla důslednější a pestřejší práce s rytmem a vršení situací nad sebe, protože takhle představení přes všechna pozitiva působilo poněkoud zdlouhavě.

Závěrečným představením přehlídky byla **Sborovna** Jaromíra Břehového v nastudování **Divadelního spolku Krakonoš Vysoké nad Jizerou** a v režii Ivana Hanuše a Jana Hejrala. Břehový je divadelní amatér, který své hry píše pro svůj soubor ve Žlutčích, ale občas po nich sáhne i jiné soubory (a po některých sáhli dokonce i profici). V této komedii sledujeme, jak jsou na tom neradostně kantoři, protože musí řešit řadu problémů kolem učňovské mládeže, takže se rozhodnou pro stávkou. Hra je založená především na slovním humoru bez hluboké psychologie. Herci hrají slušně, někdo je výraznější a někdo trochu staženější. Ale jde víc o glosování situací, protože spolu nemají moc co hrát, až ta stávka je pak společná (leccos důležitého se totiž v předloze odehrává za scénou). A pravděpodobně i proto atmosféra sborovny, v níž se vše odehrává, funguje lépe v druhé části. Zábavnému a sympatickému celku by mohla prospět ještě výraznější práce s temporytmem a také kdyby nová zástupkyně byla víc pedantická a od ostatních se výrazem víc odlišila. Ale především kdykoliv se zadařila pointa, tak se publikum velmi bavilo a radostně reagovalo. Takže to byl rozhodně příjemný závěr přehlídky.

Na Krakonošův divadelní podzim se lektorský sbor rozhodl nominovat k přímému postupu **DS Zdobničan Vamberk s inscenací Turecká kavárna a dále doporučil Divadelní spolek Krakonoš Vysoké nad Jizerou s inscenací Sborovna. A také udělil řadu ocenění, ale ta budou předána (společně s oceněními z dalších přehlídek) na naší každoroční oblíbené akci zvané „Cenění“, která se koná vždy na podzim.**

Alena Exnarová

TURECKÁ KAVÁRNA S DETEKTIVNÍ ZÁPLETKOU

Divadelní soubor Zdobničan Vamberk nastudoval v režii Aleny Joachimsthalerové hru Roberta Thomase *Turecká kavárna aneb Tři příběhy téměř detektivní* se záměrem především dobře pobavit diváka překvapivými a nečekanými pointami (brilantně napsaná konverzačka nabízí situace zdánlivě všedního dne, které se odehrají v útulné pařížské kavárničce).

Úspěšné inscenování této hry předpokládá logické a vtipné řešení dramatických situací i přesvědčivé herecké výkony, které by zaujaly pravdivostí, vtipem, komediálností, nadhledem i schopností psychologické drobnokresby. Obojího se díky promyšlené režii a soustředěnému výkonu herců v této inscenaci dostává. Režisérka řeší situace přehledně a s nadsázkou, úpravou textu (aktualizace komentářů) i stylem inscenace nabízí Thomasovu předlohu velmi čerstvě a současně. Herci své postavy formují sytě, plnokrevně, zábavně, občas v groteskní rovině – mimořádný, plastický výkon předvedl ve dvou z povídek Oldřich Plašil v rolích detektivů Lombarda a Pellissiera, také Karel Uhlíř jako falešný pan ministr de Beumant i Petr Barvínek, coby jeden ze zločinců. Souboru se podařilo působivě ztvárnit i atmosféru zapadlé pařížské kavárničky. Inscenace působí lehce, má spád, přesný timing a působivé vnitřní napětí.

Alexandr Gregar

VZDĚLÁVÁNÍ bylo...

DÍLNA HLASOVÉ VÝCHOVY. DALA ZABRAT CELÉMU TĚLU!

O celodenní dílnu s Evou Spoustovou byla tradičně do slova rvačka. Není divu. Eva je plná energie, myšlenek, ideálů a nadšení. V sobotu 26. listopadu byli připraveni na cokoli jak pravidelní účastníci seminářů, tak i nováčci. S lektorkou hlasové výchovy, herečkou a dabérkou Evou Spoustovou se setkáváme rádi. Kdo si myslí, že na hlasovku stačí jít jednou, hodně se plete. Pokud základní principy nedostanete opakováním pod kůži a všechny naučené techniky nezačnete používat v civilu, je to marný. Opakování – matka moudrosti je v této disciplíně na pravém místě. A Eva se snaží vždycky lekci přizpůsobit potřebám účastníků, takže je to pokaždé trochu jinak. Těžko se to popisuje, musí se to zažít, poznat, vzít za své a hlavně užívat!

Dílňa s Evou Spoustovou, foto Jarka Holasová

Než nám Eva dovolila dělat cokoliv s hlasem, vrátili jsme se na začátek našeho vývoje po narození. Snažili jsme se pochopit, jak funguje celé naše tělo. Dozvěděli jsme se, jak tvorbu našeho hlasu ovlivňuje držení těla a dýchání. Co znamená energie, pokud jde o hlas a řeč a jak se s ní lépe zacházet. Jak se rodí tréma a jak nás svazuje strach. Jak se cítit líc v životě i na jevišti.

Zaslechnuto:

„Váš hlas je takový, jak se cítí vaše tělo.“

„Tělo je záznam všech zkušeností, kterými jsme prošli, a pamatuje si všechny stresy!“

„Chyba je součástí každého procesu a posouvá nás dál.“

„Nejsme na světě proto, abychom dělali věci dobře nebo špatně ale proto, abychom je dělali teď co nejlíp!“

„Tělo je rezonátor.“

MgA. Eva Spoustová – absolventka DAMU, věnuje se dabingu (jako herečka i režisérka), vyučuje jevištní mluvu na DAMU, je lektorkou hlasové výchovy na národních divadelních přehlídkách.

Jarka Holasová

S PŘEDNESEM O PŘEDNESU. DÍLŇA S JANOU MACHALÍKOVOU.

Teploty padaly hluboko pod nulu, vlaky stály bezradně před zmrzlými výhybkami, přesto se dvanáct účastníků nenechalo odradit a dorazilo 7. ledna 2017 do nového sídla Impulsu na celodenní dílnu o přednesu.

Každé setkání s lektorkou, recitátorkou, herečkou Janou Machalíkovou nad texty, které si připravují interpreti do krajského kola Wolkrova Prostějova, je velmi milé, příjemné a pro všechny přínosné. Letos, i když mrzlo, jen

praštelo, přijeli studenti se svým pedagogickým doprovodem a ti, kteří se o přednes zajímají a všichni byli spokojeni. Na začátku jsme se rozhýbali, vytřepali, soustředili a rozmluvili... a pak se četlo a přemýšlelo a vysvětlovalo a tápalo... Práce s textem vůbec není jednoduchá, je třeba textu dobře porozumět a potom najít způsob, jak ho interpretovat. A to se dělo v míře vrchovaté.

Zaslechnuto:

„Vědět o čem to vypravěč říká. Přímé řeči říkat přes vypravěče, přes svůj pohled, neztratit sebe. Vypravěč vidí fakta – co se právě děje, nezapadat do příběhu.“

„Pod obrazem musí mít interpret vlastní výklad, jinak jen maluje obrazy.“

„Přesah – myšlenka pokračuje, na konci verše si něco krátce pomyslet a pokračovat (neztratit verš).“

„Autenticita - že tě to napadá teď, než to řekneš, přemýšlíš o tom.“

„Rozhovor sám se sebou a přizveš k tomu diváky.“

„Aby to nebylo jen přečtené, najít si svůj postoj.“

„Najít souvislosti není snadné!“

„Aby z nás nebyli sterilní recitátoři!“

„Je to v pořádku... je to logický... všechno navazuje...“

„Jsi introvert, věty z tebe lezou... máš nadhled. Je to zpozd.“

„Je to mantra, všechno dokola... zásek: kde je rendlík?“

„Takový vymazlený výstup se zvonečky!“

MgA. Jana Machalíková – lektorka, recitátorka, vedoucí studia uměleckého přednesu, organizátorka recitačních přehlídek, vedoucí dětských divadelních souborů, trenérka improvizace, improvizátorka, členka divadla ve výchově SPOLUPOSPOLU, pedagog PedF UK a KVD DAMU.

Jarka Holasová

Dílňa s Janou Machalíkovou, foto Jarka Holasová

PRKNA PRAŠTĚLA

PRKNA PRAŠTĚLA, PRAŠTÍ A PRAŠTĚT BUDOU

ZPRAVODAJSTVÍ Z POSTUPOVÝCH PŘEHLÍDEK SPŘÁTELENÝCH POŘADATELŮ VE VÝCHODOČESKÉM REGIONU

22. ročník divadelního festivalu
MODRÝ KOCOUR
proměnil Turnov v český ráj
amatérského divadla.
Jeho ambicí je stát se zimním
Jiráskovým Hronovem.

V Turnově skončil po šesti dnech druhý největší svátek amatérského divadla v Česku, festival Modrý kocour. Už druhý rok po sobě navyšuje počet divadel a láká čím dál tím více diváků. Do Kulturního centra Turnov a městského divadla jich zavítalo skoro dva tisíce.

Organizátoři turnovské přehlídky

Z 24 představení doporučila turnovská porota ve složení Petr Christov, Michal Samir a Jaroslav Stuchlík na Mladou scénu v Ústí nad Orlicí HawaDrama Pardubice *Život a drama Firrivachtyvachty* TPS Magdaléna Rychnov u Jablonce n. Nisou *Milióny v jednoho člověka...* a pražské OLDstars s inscenací *Jméno*. Na Šrámkův Písek doporučila porota soubor Nejhodnější medvědci s inscenací *Poincarého domněnka*.

Dále udělila porota speciální cenu

souboru OLDstars Praha za kolektivní hereckou souhru v inscenaci *Jméno*, turnovskému spisovateli Mojžíru Babáčkovi za inspirativní textovou předlohu k inscenaci *Ponožky* a Turnovského divadelního souboru Kámoš Drámoš za hledání cest jevištního výrazu v inscenaci *To-je-on*.

Letošní rok byla i poprvé udělena tzv. "SHOOTING STAR MODRÉHO KOCOURA 2017" souboru [TADAM:] Liberec. Cena SHOOTING STAR

MODRÉHO KOCOURA je udělena souborům či tvůrcům, u nichž porota shledává talent a potenciál pro budoucí tvorbu.

Program to byl tento rok opět nabitý. Modrý kocour proto připravil řadu novinek, které ulehčovaly divákům orientaci v programu. Ve středu začínal program tzv. **Hronovskou inspirací**, která od tohoto roku bude vozit do Turnova inspirativní divadlo z Jiráskova Hronova, tentokrát padla volba na

klasický text v klasickém provedení – Rozmarné léto Rádobydivadla Klapý. Sobotu už podruhé ozvláštnila **tzv. Kocouří inspirace**, kterou do Turnova přivezlo pražské divadlo Kolonie. To spolupracovalo na téma uprchlictví se samotnými uprchlíky, silný autobiografický příběh Nomád přilákal do divadla skoro 200 lidí.

Tradičně velkému zájmu se těšilo slavnostní zahájení postavené na neotřelé myšlence propojení divadla a sportu. Největší rozruch ale vyvolalo představení Ušubraná, které pracovalo s poněkud lechtivými lidovými texty z přederbenovské doby. „Pro některé lidi byla míra vulgarity a erotiky zarážející. Jsem ale přesvědčen, že se takto normálně hovořilo a stále normálně hovoří. Patří to k životu, a proto to patří i na jeviště. Jsem strašně moc rád, že Ušubraná byla na Modrém kocourovi, je to skvělé představení, které získalo několik velkých festivalových cen.“ Vysvětluje ředitel festivalu Mario Kubaš.

Modrý kocour tento rok myslel nejenom na dospělé diváky, ale i na děti. Přestože v Libereckém kraji v době konání festivalu vládly jarní prázdniny, **tzv. Dětský kocour** přilákal do divadelních sedaček stovky dětských diváků.

Příští rok se chce více zaměřit na **divadelní dílny**, které poposunuly začátek festivalu už na úterý. „Určitě vsadíme opět na hereckou divadelní dílnu Michaela Samira, jež vyvolala velký zájem a nadmíru pozitivní ohlas. Mou vizí v příštím roce je takovou divadelní dílnu plně otevřít zahraničním souborům. Turnov má úžasnou kulturní infrastrukturu a skvělé Kulturní centrum Turnov, bez kterého by se festival nemohl takto rozrůstat. Kapacity a kvality tady na to jsou. Věřím, že příští rok se návštěvnost dostane až ke třem tisícům. Zatím se rozvoj Modrého kocoura vyvíjí přesně podle plánu.“ Říká Mario Kubaš a prozrazuje, že příští rok se mohou diváci těšit i na venkovní představení, zřejmě přímo na turnovském náměstí....

Mario Kubaš

TURNOVSKÝ DRAHOKAM

V letošním roce se Turnovský drahokam, regionální loutkářská přehlídka pro Liberecký kraj a Český ráj, konala už po dvacáté sedmé. A stále si zachovává své rituály, ale pro jistotu to každý rok ve svém článku opakuji. Nádherné turnovské divadlo je vyzdobeno loutkami. A před každým představením informuje Kašpárek (v kostýmu Kašpárka byl letos brýlatý chlapec Vašek) o tom, že se pořádá soutěž o nejpilnějšího dětského diváka přehlídky a že se kromě toho po každém představení losuje z dětských a rodinných vstupenek o několik drobných cen. A děti také po každém představení vhazují žetony do úst třech různých Kašpárků (líbilo, nevím, nelíbilo) a ten soubor, který získá největší procento chvály, stává se držitelem putovní ceny přehlídky Turnovský drahokam. Hlasuje se i o nesoutěžních představeních, ale mimo zůstávají inscenace pro mládež a dospělé. Přehlídka probíhala 17. – 19. března 2017 s tím, že v první den se tradičně hraje nesoutěžní představení pro školy a letos dvakrát zahráli Čmukaři Turnov představení *Za každým rohem jeskyňka*. A ještě se sluší připomenout, že celou pře-

hlídku organizuje soubor **Na Židli Turnov**.

V sobotu zahájil soutěžní program soubor **Blechy Jaroměř** představením *Povídání o pejskovi a kočičce* (dramatizace Čapkovy předlohy a režie Jana Dvořáčková), které se hraje textilními loutkami a představení téhle inscenace jsme už viděli loni na regionální přehlídce v Hradci Králové a přiliš změn jsme od té doby nezaznamenali. Je to hlavně vyprávění a jde spíš o ilustraci místo toho, aby se něco dělo a aby byla využita hravost hrajících dětí. Stejně jsme už v loňském roce viděli v Hradci **Maminy Jaroměř** s představením inscenace *Jak Rózička štětí našla* (autorka a režie Jana Dvořáčková) a také v tomto případě jsme nezaznamenali nějaké výrazné změny. Hrají v obvyklé scéně (na stole či soklu uprostřed, postraní domečky moc využity nebyly) malými marionetami. V příběhu jsme se zcela neorientovali, protože i když se snaží o velké téma, tak motivy nefungují a nevždy je jasné, co (kdo) je dobro a co zlo.

Soubor **Za dveřmi ZUŠ Chlumec nad Cidlinou** se představil s představením *Co se stalo u jezera Piplpopl*. Čerpali z jedné kapitoly Learovy Velké knihy nesmyslů (příběhy 7 rodin od jezera Piplpopl) a hráli s předměty a materiálem. Na scéně je uprostřed

Povídání o pejskovi a kočičce souboru Blechy Jaroměř

stůl, po obou stranách tři židle a v zadu rám, na který dávají přicházející „vědci“ území výzkumů. Zpočátku jejich příchody a přechody (přinesou si postupně potřebné materiály) působí trochu jako „spartakiáda“, a pak postupně vyprávějí o konci sedmi rodin zvířat. A když se zpočátku hodně courá, tak to trochu rozbíjí pozornost. Hezky si ale zvolili rámeček, kdy se vlastně až v závěru dozvídáme, že se tohle všechno odehrává v blázninci. Hezký humor se pak objevuje od vyprávění příběhů, které začíná od rodiny čápů a pak pokračuje dalšími z těch sedmi, ale možná by celku ještě prospělo trochu víc nadsázky a absurdity. A také by každá z individualit měla být už v první části poněkud jiná a kdyby občas „z normálu“ ujeli a každý jinak, celkovému vyznění by to prospělo. V každém případě však jde o zajímavou kolektivní tvorbu a inscenační výpověď a za absurdní kolektivní výpověď ji lektorský sbor ocenil a inscenaci doporučil do širšího výběru na LCH.

Potom jsme viděli tradičního hosta přehlídky, a sice soubor **Smolički Slovenija**, s nimiž spolupracuje Jirka Polehňa. V předešlých letech jsme viděli vždy nějakou známou českou pohádku, ale letos poprvé pohádku slovinskou *Zvezdica Zaspalka* (*Hvězdička Zaspalka*), která vypráví příběh hvězdičky, která je nepořádná a nedochvilná a tak je za trest poslána na zem, ale ukáže se, že upřímnou snahou a zájmem o druhé lidi můžeme změnit i nejhorší osud a nabýt štěstí. Hrají spodovými loutkami a půvabnou češtinou, takže je potěšením je sledovat. A i když šlo o představení nesoutěžní, lektorský sbor se rozhodl udělit souboru ocenění za inscenaci slovinské pohádky.

Posledním sobotním představením byl *Robinson* v úpravě a interpretaci Rudy Hancvencla ze souboru **Vozičeti Jablonce nad Nisou**. Inspirace předlohou je poměrně volná, zde je Robinsonovou láskou častá jízda lodí, ale ty vždycky ztroskotají, a tak se vždy postupně zabíjí jeho sluhové Pondělí, Úterý, Středa a Čtvrtek – teprve cestu se Čtvrtkem a ztroskotání

Čmukaři Turnov,
představení *Za každým rohem*
jeskyňka

sledujeme reálně a pak i jejich cestu na voru zpět a hned při příjezdu je přepadají novináři a Čtvrtek umírá, tak brzy Robinson sežene sluhu Pátka a rozhodne, že si postaví vor (protože žádný kapitán už Robinsona na svou loď nechce) a odjíždějí tam, kde budou mít klid. Ruda tradičně přichází s kytarou a úvodní písní, v níž se dozvíme, o čem půjde (a texty všech písní v insceni jsou kvalitní). Tentokrát hraje Ruda razantně maňásky (autorkou scény a loutek je tradičně Ivana Hancvenclová) a občas používá samostatné loutky, které se nahoře na paravánu samy kývají a tak Ruda opět zahraje a zazpívá píseň. Výborná je práce s rytmem, loutkovým minimalismem, inteligentním humorem, hudbou a texty a za celou dobu představení mu nápady nedošly. Jen jsme trochu postrádali nějaké výraznější téma - jen v závěru se objeví něco jako útěk před skutečností, ale to vyznívá poněkud plakátově a je to poněkud převálcováno výborně fungujícím humorem. (Ale viděli jsme premiéru inscenace, tak se možná pokud jde o téma ještě někam posune.) Lektorský sbor udělil Rudovi ocenění za hudbu a herectví s loutkou a inscenaci nominoval k přímému postupu na LCH.

Závěr sobotního programu pak patřil besedě o historii českého loutkového divadla (určené pro širokou ve-

řejnost), kterou vedla Nina Malíková (mimo jiné předsedkyně českého střediska mezinárodní loutkářské organizace UNIMA) a která byla i seznámením s tím, že české loutkové divadlo bylo společně se slovenským loutkovým divadlem koncem roku 2016 zapsáno na seznam kulturního nemateriálního dědictví UNESCO.

Nedělní program zahájila příprava souboru **Vozičeti Jablonce nad Nisou** představením *Doktoři a velryba* v úpravě a režii Jiřiny Polanské. Pro nastudování si vybrali starou pohádku někdy z 50let 20. století. Na scéně je vysoký a nepříliš široký paraván překrytý nějakým závěsem a po stranách dvě židle. Ještě před začátkem přichází dívka a chlapec, oba v bílém plášti, usedají na židle a tváří se otráveně. Když pak začínají hrát, dozvídáme se, že pracují v ordinaci, kam nikdo nechodí a tak nemají co dělat. A dlouhou chvíli zahánějí různými hrami (například cvičením, hrou na schovávanou atd.). Jsou herecky zdatní a je to působivá klauniáda, na kterou děti v hledišti hezky reagují. Ale je trochu nelogické, že když nemají pacienty, že nepracují víc s dětmi, i když reagovat na ně umějí a rozhodně s nimi nemanipulují. A všechno se dá do pohybu, když k nim přijde velryba (velká hlava s otvírací hubou uprostřed paravánu), že potřebuje vyléčit, protože něco nevhodného snědla. Lékaři se vydávají do jejích útrob a proměňují se v maňásky. A není zcela poctivé k divákům, že se mluví o tom, že potřebují baterky, a neberou je s sebou, ale pak se ve velrybě svítí. A protože maňásky doktorů mají čepičky, je poněkud nelogické, že si je neobléknu lékaři než vlezou do těla velryby. Tam posléze při putování útroby velryby zjistí, že mimo jiné spolkla měsíc, který jí ty potíže přivodil a tak se posléze promění zase v živáky a měsíc pověsí na oblohu. Cenná je především herecká invence souboru, za kterou ji lektorský sbor ocenil a inscenaci doporučil do širšího výběru na LCH.

Pak jsme viděli nesoutěžní představení inscenace *O slepičce kroupnaté* místního souboru **Na Židli Turnov**,

kteřá je inspirovaná předlohou Františka Nepila a kteřá měla premiéru už v roce 1983 a soubor maňáskovou inscenaci znovu obnovil.

Posledním soutěžním představením pak byla pohádka Boženy Němcové *O zakletém hadovi* souboru **Spojáček Liberec**, kteřou dramaturgicky upravil a režíroval Rudolf Krause. Hrají manekýny ve velmi zajímavé a proměnlivé scéně, tvořené různými a místy překrytými kaširovaným kameny, což umožňuje rychlou změnu prostředí. Ale téměř filmové střihy celý příběh trochu až vypreprovaly, chybí vztahy, loutky mezi sebou nejednají a chybí emoce, jen černá královna je výrazná, ale příběh sám o sobě vzhledem k výrazné zkratce nedává zcela smysl. Za scénografii udělil souboru lektorský sbor ocenění.

Závěrečným nesoutěžním představením tradičně zakončilo přehlídku **Divadýlko Matýsek Rynoltice** (kdysi z Nového Boru), kteřé zahrálo klouniádu Michala Vaňka (autora, herce, režiséra) *Tajemství staré skříně*. A pak už nastalo vyhlášení výsledků a losování o ceny pro nejpilnějšího diváka a tak podobně. A letošní ocenění hlasujících dětí, tedy putovní cenu Turnovský drahokam, získal soubor **Blechy Jaroměř** za inscenaci *Povídaní o pejskovi a kočičce*.

ročník přehlídky ochotnického divadla Jizerské oblasti SČDO. Tato přehlídka navázala na dlouholetou tradici pořádání přehlídek ochotnického i loutkového divadla Východočeského kraje. Diváci měli možnost vybrat si jednu z 10 pestrých inscenací (9 jich bylo soutěžních) - od komorní hry po operetu. Pro přehled:

- Divadelní studio Hamlet, Železný Brod - Spolu
- DS Vojan, Hrádek nad Nisou - Dokonalá svatba
- Turnovské divadelní studio - Pohádka z lucerny
- Divadelní společnost Vojan, Český Dub - Každému svého psychoterapeuta
- DS J. K. Tyl, Lomnice nad Popelkou - Muž 7 sester
- Divadlo Exil, Pardubice - Racek
- DS Vojan, Hrádek nad Nisou - Královny
- DS Tyl, Josefův Důl - Paní Piperová zasahuje
- DS Lipany, Vrchlabí - Záskok
- DS Jirásek, Nový Bydžov - Aleluja, svatá Nituš (inspirativní představení, mimo soutěž)

Odborná porota byla stejně jako loni ve složení Michal Zahálka, Daniel Příbyl a Silvie Rubenová. Při rozbořech představení dokázala navodit

příjemnou atmosféru, a tak soubory odjížděly z přehlídky nejen s nápady a připomínkami, kteřé jim mohou pomoci vylepšit svá představení, ale také s motivací do další ochotnické práce. Stále přetrvávajícím úskalím je u amatérských divadelníků absence dramaturga a s tím související špatná volba inscenačního textu.

Celkem porota rozdala 12 ocenění a využila možnosti nominovat vítězné představení na Národní přehlídku ochotnického divadla do Volyně. Nominaci získal a pomyslným vítězem se tak stal DS J. K. Tyl Lomnice nad Popelkou s inscenací **Muž 7 sester** v režii Petra Sádka. Doporučení bylo uděleno Divadelnímu studiu Hamlet za provedení komorní hry **Spolu** v režii obou protagonistek za pomoci Zdeňka Lindnera.

Novinkou letošního ročníku byla tzv. Porota Jizerské oblasti SČDO. Byla složena z 6 členů divadelních spolků, kteři se v letošním roce nepodíleli na žádné soutěžní inscenaci a stejně jako porota profesionální měla právo udělit své ceny. Cenu za nejlepší mužský herecký výkon získal **Lukáš Krupka** (DS Vojan, Hrádek n. Nisou) a za nejlepší ženský herecký výkon **Zdislava Bohuslavová** (Divadelní

Alena Exnarová

20. ročník

KRAJSKÉ PŘEHLÍDKY OCHOTNICKÉHO DIVADLA JIZERSKÉ OBLASTI SČDO

Tylovo divadlo,
Lomnice nad Popelkou
2. - 5. března 2017

Ochotníci (nejen) Jizerské oblasti SČDO se v Lomnici sešli už po 20. na krajské přehlídce!

Ve dnech 2. - 5. března se v lomnickém Tylově divadle konal jubilejní 20.

DS J. K. Tyl Lomnice nad Popelkou, Muž sedmi sester

studio Hamlet, Železný Brod). Cenu za nejlepší inscenaci přehlídky získal, stejně jako v případě ocenění odborné poroty, DS J. K. Tyl Lomnice nad Popelkou s inscenací **Muž 7 sester**.

Kromě humorných, ale i zajímavých představení byla na přehlídce velice příjemná přátelská atmosféra. O tu se postarali nejen diváci, obě poroty a samotní účinkující, ale také DS J. K. Tyl, který je celých 20 let pořadatelem. Pevně věříme, že se můžeme těšit na další úspěšné ročníky tohoto svátku ochotnického divadla v Pojizeří.

Petr Sádek

VÝSLEDKY:

inscenace **SPOLU** (Divadelní studio Hamlet, Železný Brod)
cena za herecký výkon
Zdislava Bohuslavová (role Druhé)
čestné uznání za herecký výkon
Iva Chaloupková (role První)

inscenace **DOKONALÁ SVATBA** (DS Vojan, Hrádek nad Nisou)
čestné uznání za herecký výkon
Renata Bendová (role Rachel)
čestné uznání za herecký výkon
Antonín Raban (role Bill)

inscenace **POHÁDKA Z LUCERNY** (Turnovské divadelní studio)
čestné uznání za herecký výkon
Kristina Hakenová (role Hanička)

inscenace **KAŽDÉMU SVÉHO PSYCHOTERAPEUTA** (Divadelní společnost Vojan, Český Dub)
čestné uznání za herecký výkon
Šárka Jodasová (role slečna Engel)

inscenace **MUŽ 7 SESTER** (DS J. K. Tyl Lomnice nad Popelkou)
cena za herecký výkon
Lída Mrázková (role Lída)
cena za herecký výkon
Zdena Kracíková (role Cilka)
cena za ansámblový herecký výkon
Dámská šatna divadelního spolku

inscenace **RACEK** (Divadlo Exil, Pardubice)
cena za herecký výkon

Saša Andrejs (role Treplev)
čestné uznání za herecký výkon
Nad'a Kubinková (role Arkadiny)

inscenace **KRÁLOVNY** (DS Vojan Hrádek nad Nisou) čestné uznání za herecký výkon **souboru**

Doporučená inscenace na národní přehlídku Divadelní piknik Volyně: SPOLU - Divadelní studio Hamlet, Železný Brod

Nominovaná inscenace na národní přehlídku Divadelní piknik Volyně: MUŽ 7 SESTER - DS J. K. Tyl Lomnice nad Popelkou

JOSEFODOLSKÉ DIVADELNÍ JARO 2017

27. ročník krajské postupové přehlídky venkovských amatérských divadelních souborů, se konal ve dnech 5. až 7. května. Osm souborů v osmi inscenacích před uspokojivě zaplněným sálem divadla svědčí o tradici, která si získala svůj kredit. Projdeme si chronologicky stručné záznamy o všech inscenacích, abychom získali představu o jejich kvalitě a různosti.

DS Pivovarská zahrádka z Miletína uvedl jako první představení letošní přehlídky autorský počín svého člena Štěpána Raka. Pod názvem **VÁZÁNÍ KYTICE** rozehrál fiktivní příběh ze života miletínského rodáka K.J. Erbena, jakýsi lyricko-epický apokryf, který se inspiroval básnickovou Kyticí a pokouší se vysvětlit důvody její baladické, osudové a často pochmurné nálady. Tou příčinou je dle autora scénáře nešťastná a nenaplněná básníková láska k miletínské dívce Maruše. Inscenátoři budují své dílo jen zčásti na obvyklé činoherní linii – konflikt, zápletky, napětí –, více se věnují narativní, vyprávěcí složce (příběh je prezentován jako vzpomínka stárnoucího Erbena) a ještě více pak oddílům lyricko-epickým, tedy jakési ohlasové poezii, vycházející z metra, témat a obraznosti obrozencovy, ale jejichž autorem je Š. Rak. Inscenace je tak vystavěna na těchto třech základech, jež se spolu „neperou“, ale také vzájemně příliš neobohacují. Dopládá na to zejména činoherní část, kde pod množstvím slov nedostávají dramatické postavy šanci k dramatickému jednání, a tak vztahy mezi nimi, naznačené konflikty mají pouze obecnou a formální podobu. Celkově však šlo o úctyhodný, kultivovaný pokus zamyslet se nad životem a dílem

Divadelní spolek Havlíček Zákupy, Jak to bylo s nepilvodou

Proč muži neposlouchají a ženy neumí číst v mapách,
Divadelní soubor Sokol Bozkov

slavného rodáka, zpřítomnit jeho odkaz a uctít jej spolu s místem, které je jemu i inscenátorům společné.

Domácí DS J.K. Tyl Josefův Důl se rozhodl nabídnout svým divákům dramaturgicky odlehčený titul, zvolil šťastně detektivní komedii Jacka Popplewella PANÍ PIPEROVÁ ZASAHUJE. Podmínkou k uvedení je mít herecky silné obsazení hlavní postavy. Jana Řeřichová jako Piperová zcela obstála, neboť svou postavu naplnila laskavým humorem, schopností herecké zkratky i smyslem pro napětí. Inscenace je pevně režijně vedena (K. Stuchlík), avšak postrádá jednu důležitou věc: málo graduje napětí, které detektivní žánr vyžaduje. Dopracování těchto detektivních prvků by prospělo především druhé půli představení, které k závěru plyne zbytečně volným tempem. Výtvarné řešení scény i kostýmů je jednoduché, vtipné jsou detaily směřující k žánru grotesky. Josefodolským se podařilo nabídnout představení, které potěší. Po zpřesnění napětí pak nám dá možnost více si lámat hlavu kombinací, kdo je vrah – a o to v detektivce jde.

Divadelní soubor TJ Sokol Roprah-tice byl nováčkem josefodolské přehlídky a doma teprve hledá a zřejmě i nachází divadelní zázemí. Zvolil

však obtížnou cestu, předlohou k inscenaci DĚDICTVÍ ANEB VŠICHNI MOJI POZŮSTALÍ se stal text souborového autora (zároveň i režiséra) Roberta Pechy Téma širokého příbuzenstva, které se slétne hned po pohřbu do domu nebožtíkova s chutí na dědictví, bylo mnohokrát zpracováno v klasické literatuře i dramatických textech, Pechův text budil naději, že se posune blíže k dnešním poměrům, avšak malé zakotvení do reálného světa (např. upřesnění příbuzenských vztahů, společenského postavení a sociální situace) nevytvářelo dostatek dramatických situací, ani neinspirovalo herce k přesnější charakterizaci postavy. Více se mluvilo a méně jednalo. Dobrým nápadem bylo umístění obrazu nebožtíka (živého herce), který reagoval na děj, ale v závěru se vytratil z naší pozornosti. Je nutno zdůraznit kvalitní scénografii, kde jednotlivé kusy nábytkového mobiliáře dostatečně charakterizovaly prostředí honosného interiéru. Zdá se, že autor pozorně vnímal úvahy o problémech textu a soubor je schopen s ním do budoucna důsledně realizovat jeho představy.

DS Havlíček ze Zákup přivezl do Josefova Dolu bláznivou frašku, původně z pera E.A. Longena (Dezertér z Volšan), po souborové úpravě pod názvem JAK TO BYLO S NE-

PILVODOU. Longenova hra inspirovaná francouzským vaudevillem splňuje většinu charakteristik žánru. Je postavena na bláznivé zápletce „nenebožtíka“ a jeho rodiny rozšířené o dvě služky, tchyni a milence manželky. Komické situace mají svůj zdroj zejména v těch situacích, kdy se „nebožtík“ znovu objeví doma jako živá bytost. Zákupští se se zvoleným žánrem vypořádali vcelku úspěšně, hrálo se s využitím herecké nadsázky, energicky. Problematickým se tak jevílo pouze poněkud nesalónní prostředí pokoje, v němž se příběh odehrává a příliš expresivní ztvárnění opilosti hlavní mužské postavy. Longen našel ve svém kousku místo i pro společensko-kritický úsměv, to když je úřednická mašinérie bezradná proti té jednoduché holé skutečnosti, že mrtvý ožil, a co s ním, když úředně neexistuje. Až soubor dotvoří toto dosud „rychlou jehlou“ vytvořené dílko (na přehlídce se prakticky konala premiéra) bude mít divácky úspěšnou a solidně inscenovanou frašku.

Dalším „novicem“ josefodolské přehlídky byl soubor Skaláček Tisá (činoherní skupina, jinak loutkový soubor), který doplnil program o hudební divadlo. NEJKRÁSNEJŠÍ VÁLKA autorské trojice Vladimír Renčín – Jindřich Brabec – Hana Čiháková je obvykle označován i jako muzikál. Námětově se váže k antické Aristofanově komedii Lysistrata, může však také připomenout českou klasiku – Klicperův Ženský boj. Předloha však obvykle svádí skrze hudební složku k nadměrnému lyrismu a skrze téma o vzpouře žen, jež muže odradí od tažení do války odmítnutím tělesné povolnosti, pak nadbytečnou a prvoplánovou dvojsmyslností. Soubor z Tisé se těmito řešeními šťastně vyhnul, ženy nesou dynamický náboj vzpoury a muži dokážou v úměrné nadsázce vyjádřit pudy válečníků. Sympatickým rysem inscenace bylo kolektivní herectví s velkým energickým nábojem i ve zvládnutí zpěvné složky a nesložitě choreografie. Zaujala jednoduchá scénografie, umožňující přehlednost komparsových scén. Dějově bohatší

první polovina hry plynula ve výborném temporytmu, avšak druhé jednání (zvláště scény mužů převlečených za ženy) se stává zbytečně zpomaleným a retardujícím. Soubor z Tisé tu získal první zkušenost z účasti na regionální přehlídce a jejich prezentace našla ohlas u publika i poroty.

DS J.J. Kolár při TJ Sokol Poniklá přivezl inscenaci CESTY HLEDÁNÍ označenou autorem předlohy P. Šreibrem jako psychologické drama. Téma tomu nasvědčovalo, drogová závislost mladých lidí je problémem silně aktuálním a je dobré, což diváci ocenili, že se tomuto tématu věnuje i umění, v tomto případě divadlo. Navíc soubor disponuje několika teenagery a předváděný příběh souzněl s jejich věkem i jejich zkušenostmi. Téma samotné však ještě nezaručuje plnohodnotný racionální a emoční „zásah“, podstatné je jeho estetické ztvárnění v předloze a posléze v jevištní realizaci. Je poctivé říci, že Šreibrova předloha je více jakýmsi didaktickým návodem, jak postupovat, pokud se takový problém naskytne, než plnohodnotným dramatickým dílem. Životní příběh hlavní hrdinky Slávky by mohl být velkou příležitostí k dramatu o člověku, který vlivem okolností ztrácí svou osobnost a propadá se do osamocené nicoty. Textová předloha však pro to neposkytuje dostatečnou oporu. Postavy jsou napsány černobíle /matka, otcím, skupina teenagerů), „šustí papírem“, dialogy připomínají více televizní didaktické pořady než plnokrevné drama. Nezažíváme tak dramatické situace, nýbrž jen informace, jež si postavy vyměňují. Herci ani režie si s jedinou výjimkou nedokázali s takovým autorským vkladem poradit. Onou výjimkou je představitelka Slávky Julie Janatová, její výkon na mnoha místech přesahuje textový předpis a herečka vytváří postavu uvěřitelnou, konkrétní, nemodelovou. U všech ostatních vnímáme upřímnou snahu i určitou míru dovedností, ale limity předlohy překonat nemohli. Tvůrci si nepomohli ani scénografickým řešením. Největším přínosem inscenace tak zůstalo ono společenské

téma. Soubor však také ukázal řadu talentů a především snahu zabývat se aktuální problematikou, která se řady jeho členů dotýká. Setkání s dramatem, resp. divadlem jako takovým, je snad přiměje k hlubšímu zájmu o tento druh umělecké komunikace, o další vzdělávání v něm. V tom je naděje pro budoucí práci sympatického souboru z Poniklé.

PROČ MUŽI NEPOSLOUCHAJÍ A ŽENY NEUMÍ ČÍST V MAPÁCH se jmenuje kniha manželů Barbary a Allana Peasových. Herec a režisér Miroslav Hanuš ji zdramatizoval do podoby mírně didaktického genderového kabaretu, jehož scénář a scénické řešení pak téměř doslovně použil bozkovský soubor. Látka zabývající se vztahy mužů a žen je vždycky aktuální, vzpomeňme populárního Cavemana. Bozkovským posloužila vynikající dramatizace M. Hanuše i její scénické řešení v profesionálním divadle ke vzniku jakési „scénické kopie“. Nutno říci úvodem, že jde i v jejich podání o tvar mimořádně zdařilý, jiskřivý, vtipný, využívající v maximální míře schopností, talentu a dovedností amatérského souboru. Vstupním dějovým rámcem je spor manželů, lékařů, prezentovaný před pacienty ve společné čekárně. Ti jsou také jedinámi postavami „příběhu“. Režisér a současně představitel role manžela „ušil role na tělo“ členům svého souboru dle jejich schopností. Soubor působí kompaktně a vědomě, a to nejen v dialogických scénách, ale i ve vystoupeních ryze kabaretních, tedy v přímém oslovení publika. Vadami na kráse je místy méně srozumitelná dikce (více u pánů než u dam) a ve druhé části i částečná ztráta dynamiky a zpomalení rytmu. Hraje se v čekárně orámované dveřmi pro muže a ženy s množstvím vesměs vtipně využitých rekvizit. Byť jde o tvar přenesený, souboru posloužil k výpovědi, která je v podání Bozkovských živá, autentická, a proto publikem vděčně přijímaná.

Josefodolské divadelní jaro uzavřela ÚŽASNÁ SVATBA, komedie anglic-

kého autora Robina Hawdona v podání DS Vojan Desná – Mladá haluz. Bláznivá komedie o ženichovi, který se dopustí nevěry při rozloučení se svobodou, a to navíc s dívkou svého nejlepšího přítele, nabízí řadu komických situací. Režisérka si přesně pojmenovala žánr bláznivé komedie (frašky) a plně využila schopnosti obou hlavních mužských postav, zkušených herců Honzy Lály /Bill/ a Lukáše Frydrycha /Tom/, v přesném vypracování situací se smyslem pro rytmizaci dějových úseků. V případě postavy Billa se nabízí možnost upřesnění jeho vtažení k Judy, aby lépe vyzněl jejich závěrečný společný odchod, zatímco Tom by mohl ve větších valérech odstínit výbuchy vzteku. Ženské postavy mají menší prostor v zasahování do děje, ale herečky svým partnerstvím umožňovaly protagonistům rozehrávat dobře pointované situace. Inscenace Úžasné svatby vedle příjemného diváckého zážitku přináší i jistotu, že na amatérském jevišti lze najít cestu k režijně promyšlené koncepci využívající disponovaných herců. Letošní Josefodolské divadelní jaro potvrdilo trendy let předchozích – zkvalitňování divadelní produkce u zkušených souborů (Josefův Důl, DS Vojan Desná), kvalitnější profilace dalších stálých účastníků (DS Bozkov, Zákupy) a objevování kolektivů nových, přicházejících s autorskými předlohami (Miletín, Roprachtice) či s inscenacemi s překvapivou hereckou a hudební kvalitou (Tisá). Zvláštní pozornost zaslouží pokus o ztvárnění závažného společenského tématu kolektivem TJ Sokol Poniklá.

Pro národní přehlídku venkovských divadelních souborů Krakonošův divadelní podzim ve Vysokém nad Jizerou porota doporučila: DS Tisá s inscenací Nejkrásnější válka a DS Bozkov s inscenací Proč muži neposlouchají a ženy neumí číst v mapách. Nominovala DS Vojan Desná – Mladá haluz s inscenací Úžasná svatba.

František Zborník

ORLICKÁ MASKA 2017

10. – 12. března 2017

Krajská postupová přehlídka amatérského
činoherního a hudebního divadla

Počet představení: 9,

počet členů hrajících souborů: 149

Lektorský sbor:

Prof. PhDr. Jan Císař, CSc.,

Mgr. Alexandr Gregar, Ph.D.,

MgA. Vladimír Fekar, MgA. Eva Spoustová

VÝSLEDKY:

Lektorský sbor nominoval na celostátní přehlídku amatérského činoherního a hudebního divadla Divadelní Piknik Volyně:

DS Symposion Třebechovice p/Orebem, Vono to pude!

režie: Petr Hofmann

Lektorský sbor doporučil na celostátní přehlídku amatérského činoherního a hudebního divadla Divadelní Piknik Volyně:

Divadlo Exil, Pardubice

Domov můj

režie: Vladislav Kracík

Lektorský sbor udělil čestná uznání:

- DS Hybl při KC Česká Třebová za kolektivní pěvecký projev v představení Balada z hadrů
- Jiřímu Jirešovi za úpravu a režii představení DS Hybl při KC Česká Třebová Balada z hadrů
- Ondřeji Broulíkovi za herecký výkon v roli Ericha v představení Divadla Exil, Pardubice Domov můj
- Ivaně Šrámkové za režii představení SDO Diviš, z.s., Žamberk Herci jsou unaveni
- Michalu Belobradovi za herecký výkon v roli Norberta v představení SDO Diviš, z.s., Žamberk Herci jsou unaveni
- Radce Obloukové za koncepci inscenace DOcela Malého divadla Svitavy Ze života hmyzu
- Danielu Šrajbrovi za herecký výkon v roli Tuláka v představení DOcela Malého divadla Svitavy Ze života hmyzu

Divadlo Exil, Pardubice, Domov můj

- Petře Pecháčkové za herecký výkon v roli Vrchního v představení DS Škeble Lanškroun Lucerna
- Josefu Kopeckému za herecký výkon v roli Moderátora v představení Divadla Jesličky Josefa Tejkla, Hradec Králové Vltavínky (sny českých žen 20. století)

Lektorský sbor udělil ceny:

- Janě Tiché za herecký výkon v roli Anděla v představení Divadla Exil, z.s., Pardubice Domov můj
- Petrovi Žitnému za herecký výkon v roli Yvana v představení SDO Diviš, z.s., Žamberk Herci jsou unaveni
- Lence Faltové za kostýmy v představení v představení DS Symposion Třebechovice pod Orebem Vono to pude aneb král UBU
- Petru Hofmannovi za úpravu a režii v představení DS Symposion Třebechovice pod Orebem Vono to pude aneb král UBU
- Michaele Chládkové za herecký výkon v roli Lenky Nové v představení Divadla Jesličky Josefa Tejkla, Hradec Králové Vltavínky (sny českých žen 20. století)

Lektorský sbor udělil cenu za inscenaci:

- Divadlu Exil, Pardubice za inscenaci Domov můj
- DS Symposion Třebechovice pod Orebem za inscenaci Vono to pude aneb král UBU

V ÚSTÍ NAD ORLICÍ BODOVALY TŘEBECHOVICE POD OREBEM A PARDUBICE.

„Že je někdo někam nominován, je určitě skvělé. Ale není to podstatné, cennější je, že se setkáváme a vyměňujeme si zkušenosti.“

Soutěžení by mělo být až na druhém místě, ostatně se mi zdá, že ho často přeceňujeme,“ připomněla na závěr třetího ročníku postupové přehlídky Orlická maska 2017 (10. – 12. března) její ředitelka Lenka Janyšová. Orlickoústecké setkání divadelníků z Pardubického kraje (v programu ještě soubory z Prahy, Hradce Králové a vysočinského Hlinska) představilo devět inscenací. Na dvou jevištích – v Roškově divadle a Malé scéně – a vždy před poměrně početným místním publikem. A samozřejmě před porotou. Předsedal jí prof. Jan Císař, s ním byli v týmu ještě Vladimír Fekar, Eva Spoustová a Alexandr Gregar.

Úvodní představení nabídlo pohled do dílny v podstatě začínajícího **pražského souboru Nenalezen**. Představil se **autorskou inscenací s názvem Rád tě nevidím**, konverzačkou ze současného „manažerského, marketingového a mediálního prostředí“, již napsal člen souboru a

Divadelní spolek Symposion, Třebechovice p/Orebem,
Vono to pude aneb král UBU

zároveň jeden z protagonistů příběhu **Patrik Bursa**. To, že v Ústí nad Orlicí představení zaujalo méně, než příznivce souboru v jejich – jak přiznal režisér – miniaturní domácí scéně v Rock Café, však nezpůsobilo pouze jiné prostředí. Soubor se divadelnosti (kvalitou předlohy i režijní a hereckou zkušeností) zatím jen cudně dotýká...

Z blízké České Třebové přijel na Orlickou masku **Divadelní soubor Hýbl**, tradiční spolek, dokonce podle slov svého režiséra Jiřího Jirěše s „konzervativním pohledem“ na amatérské divadlo. Tak v jeho podání vyzněla i **Balada z hadrů Wericha, Voskovce a Ježka**, byť s „moderně“ nasamplovaným, hudebním doprovodem a (unavující) složkou elektronických bicích. Nu, známe to, živá muzika se shání obtížně, ale klavír v rohu jeviště by určitě byl živější... Na ilustrativní scéně, pěkně a v pohledných fundusových kostýmech se zpívalo a hrálo jaksí decentně, občas se vznešenou rétorikou. Poslechli jsme si předscény ponocného Jehana a antouška Georgese, dokonce v nápodobě znění pánů Horníčka a Wericha z padesátých let minulého století, tedy i s dobovými konotacemi, které čas už odvál, jež si ale pamětníci a milovníci komických genů

stále připomínají (včetně té krávy, co s posledním litrem mléka ve veme-ni utekla kulakovi do JZD). Škoda, že alespoň rytmem a tempem není představení současnější. Ale více než dvacítká herců byla zorganizována slušně, za což Jirka Jireš získal Čestné uznání za režii a soubor Cenu za kolektivní pěvecký projev. Ten byl skutečně půvabný.

Loni na Orlické masce nominovaný na Volyni **pardubický Exil** se představil jednou z posledních premiér, v Pardubicích jich každoročně uvádějí hned několik. **Inscenace Domov můj** vznikla v režii hostujícího profesionála, principála olomoucké Tramtarie, Vladimíra Kracíka. Herci z Exilu se pokusili vyrovnat s (nelehkou) českou novinkou, kterou speciálně pro herce Divadla Na zábradlí před časem napsal **Jiří Pokorný**. Příběh bezdomovců s igelitkou plnou peněz, která jim náhle mění život. Drsná, až absurdní, ale hlavně syrová groteska s hlubším sociálním a morálním aspektem a jazykem bez servítků. Hlavně ovšem – příležitost pro syté herecké výkony. Soubor se jí ve spolupráci s režisérem Kráčkem chopil razantně a energicky, v některých situacích možná až příliš překotně. Zásadním pro tvar inscenace je pokus

o zachycení atmosféry specifického bezdomoveckého prostředí, inscenátorům se ji podařilo vytvořit a herci nezklamali, soubor byl ve formě bez zjevných rozdílů. Samozřejmě Jana Tichá v roli Anděla (a jeho metamorfóz) potvrdila, že je výjimečně talentovanou herečkou a Cena za herecký výkon ji neminula. Ondřej Broulík získal Čestné uznání za roli bezdomovce Emericha a soubor navíc i Cenu za inscenaci, včetně **doporučení na letošní Volyni**.

Produkce Orlické masky nachystala na každý den tři představení. Sobotu odstartovalo **svitavské DOcela MAlé divadlo** s pokusem o inscenaci **Ze života hmyzu bratří Čapků**. Režisérka Radka Oblouková i její svěřenci si s ní mnoho neporadili, tak jako spousty inscenátorů v minulosti, které ovšem – jako svitavské – přitažlivost předlohy neodradila, Hmyz je titul lákavý. Svitavští, byť herci značně mladí a v mnoha ohledech zatím „nepolíbení“ zákruty života a zatím i „nedospělí k sarkasmu“, však svou verzi nabídli se srdcem na dlani a po svém. Režisérka Radka Oblouková získala Čestné uznání za koncepci inscenace a Daniel Šrajbr i Čestné uznání ze herecké ztvárnění Tuláka.

Konverzačních, zábavných, tedy bulvárních komedií bývá po vlas-tech českých jako máku a v nejružnějších podobách a sortách více či méně kvalitních. V provedení profesionálních hereckých trup objíždějí s úspěchem štace a není divu, že se jich často chápě i leckterý amatérský divadelní spolek, titul určitě přitáhne! A navíc, hned při první čtené zkoušce bývá legrace. Avšak, jak známo, udělat dobře dobrou komedii je dřina vyžadující mnohé divadelní dovednosti. Přesto se v amatérském prostředí – a hlavně před domácím publikem – takovým spektaklům daří. I **žamberský Spolek divadelních ochotníků Diviš**, jenž se jmenuje podle vynálezce hromosvodu, má s inscenací **Herci jsou unaveni od Erica Essouse**, francouzského herce (na způsob našeho Antonína Procházky), u své-

ho publika úspěch. Bavili se ovšem i diváci v Ústí nad Orlicí, a to především výkony dvou protagonistů, Petra Žitného v roli Ivana (Cena za herecký výkon) a Michala Belobraďa v roli Norberta (Čestné uznání). Také díky přehledné a smysluplné režii (Iva Šrámková za ní dostala Čestné uznání) a bez ohledu na to, že by inscenaci slušelo sytější a temperamentnější herectví ostatních, přesnější timing ad., prostě ony dovednosti, které potřebuje dobrá bulvární (čti oddechová, smíchutvorná) komedie...

Třebechovický Divadelní spolek Symposion patří na královéhradecku rovněž k tradičnějším divadelním souborům, jimž není cizí leccaká zábava, spíše však konzervativnějšího střihu, kde lze uplatnit dobrý pěvecký a herecký potenciál. Se svým režisérem Petrem Hofmanem, který strávil léta i jako herec na profesionálních prknech, se čas od času pokouší proniknout i do jiných divadelních vesmírů, žánrově či stylově. Tentokrát to zkusil s hrou světového formátu – **Alfred Jarry: Král Ubu**, navíc pod názvem **Vono to pude!** Odvaha především – tak lze třebechovický opus označit, a oddanost souboru režisérovi vizi, oddané herecké naplnění s mnoha technickými, rytmickými, choreografickými i mluvními záludnostmi (byť ne vždy zvládnutými). V duchu žánru i po smyslu hry byl skvělý Martin Černý jako Honimír (Cena za herecký výkon), za expresivní líčení a znamenité kostýmy dostala Cenu Lenka Faltová, Cenu za úpravu a režii samozřejmě Petr Hofman, s Jarryho předlohou si poradil a legendárního Krále Ubu uvedl po svém, v souvislostech současného světa těch nahoře a dole... Byť není inscenace bez problémů, oslovila publikum a porotu natolik, že kromě Ceny přehlídky získala nominaci na letošní národní přehlídku činoherního divadla ve Volyni.

Další inscenace v programu přehlídky byla rovněž výraznou úpravou původní látky. Pedagog a tvůrce **Škeble, divadelního souboru**

lanškrounského gymnázia Jan Střecha, už více než patnáct let podněcuje stále nové mladé nadšence k amatérskému divadlu, a to v inscenacích, které výrazně ovlivňuje svým autorským rukopisem (před dvěma lety zaujal na Orlické masce svou adaptací *Růže pro Algernon*). Nelze tvrdit, že jeho pohled na **Jiráskovu Lucernu** nabídl podstatně nové vidění: Střecha se pokouší o jisté aktuální (společenské, politické) konotace a o humorný nadhled (např. i v použitých písničkách). Problémem je herecká nezkušenost a rozpačité, začátečnické scénické zpracování, jež prostor jeviště Roškotova divadla ještě více zdůraznil. Přesto lze pokusnictví lanškrounských studentů ocenit. Čestné uznání za herecký výkon získala mladíčka Petra Pecháčková v mužské roli Vrchního.

Divadelní soubor Duha z Hlinska přivezl další, v pořadí už třetí razantní adaptaci původní látky, tentokrát pokus o jevištní zpracování **Erbenovy Svatební košile**, dokonce v jakémsi procesu vzniku díla s kritickými poznámkami k důvodům a motivacím vedoucím ke vzniku básně. Malý soubor, navíc hendikepovaný zásadními zaskoky, musel sáhnout i k mnohé improvizaci, která vedla k přijetí poněkud rozpačitému...

Poslední představení Orlické masky 2017 a rovněž ambiciózní projekt přivezl soubor **Divadla Jesličky Josefa Tejkle z Hradce Králové**. Pojem soubor je v tomto případě ambivalentní, zpravidla se pod hlavičkou Jesliček jedná o skupinu kolem režiséra inscenace, studenty, absolventy, pedagogy, ale i přátele této úctyhodné instituce. Nikoliv o uskupení, které by např. vývojově od inscenace k inscenaci rostlo. To je jakési specifikum této královéhradecké divadelní líhny... Pedagog Jesliček, herec a režisér Jaroslav Pokorný si ke své nové inscenaci zvolil **Vltavínky Magdaleny Frydrych Gregorové** (vznikly před pár lety v královéhradeckém Klicperově divadle, když tu autorka působila jako dramaturgyně, měly

tu světovou premiéru). Podtitul hry – **Sny českých žen 20. století** – nabízí rozsáhlou rodinnou ságu zahrnující zvraty doby, přemety myšlení, sociální a politické střety od počátku minulého století někam k současnosti, ne nepodobnou současným televizním seriálům, jejichž hrdinou bývá obyčejný člověk. Text Frydrychové je na jedné straně jakousi hlubinnou sondou osudů hlavních hrdinek, na druhé příběhem jak z Červené knihovny. Podtrženo: vše v rámci obludné televizní talkshow, v níž moderátor deptá „autorku“ knižní předlohy onoho „historického seriálu“ – zároveň předváděného na jevišti. Autenticita televizní zpovědi (využívající i improvizace a spolupráce s publikem) byla v inscenaci nejsilnější. Porota ocenila Michaelu Chládkovou Cenou za herecký výkon v roli spisovatelky Lenky Nové a Čestným uznáním Josefa Jana Kopeckého za roli Moderátora. Jednotlivé příběhy, zabýdlující jeviště, už neměly takový tah, často působily staticky, prvoplánově, ve stereotypním aranžmá a bez silnějšího účinku dramatické situace. S Frydrychové hrou to není snadné, možná proto na českých jevištích není příliš k vidění.

Co dodat? Orlická maska 2017 byla pestrá, každé z devíti představení něčím zaujalo a mohlo být inspirací pro účastníky: tolik pokusů o originální uchopení dramatického textu se hned tak nesejde a nechyběly ani pokusy o „jiný“ formální pohled na současné amatérské divadlo. A nezklamaly ani tradiční přístupy charakterizující amatérský mainstream. Orlicko-ústecká přehlídka má k dispozici dvě skvělé vybavené moderní divadelní budovy a příjemné zázemí s ochotnými, vstřícnými pořadateli. I skvělý bar bez zavírací hodiny. Svým třetím ročníkem potvrdila životaschopnost – včetně přitažlivosti pro místní publikum i divadelní soubory z širokého okolí. Dokonce ani na porotu si hostující ansámblы nestěžovaly...

Alexandr Gregar

MLADÁ SCÉNA 2017

Bez spolupráce by přehlídka nemohla fungovat tak dobře, jak funguje Mladá scéna v Ústí nad Orlicí. Letos se rozeběhla už po deváté. Pro většinu návštěvníků je to už samozřejmost a pravidelná položka v diáři. Na to, co všechno je před přehlídkou nutné zařídit a zajistit? Odpovídají organizátoři Lenka Janyšová z Malé scény Ústí nad Orlicí a Jakub Hulák z NIPOS-ARTAMA.

Mladou scénu pořádáte společně. U koho přípravy začínají?

Jakub: Mladá scéna začíná krajskými přehlídkami, které přímo nepořádáme, ale koordinujeme je prostřednictvím propozic. Dále svoláváme programovou radu, která dostane na stůl všechna doporučení z krajských přehlídek a z těch pak vybírá inscenace do programu Mladé scény. Dále domlouváme lektorský sbor, lektory seminářů a redakci. Po programové radě do toho zásadně vstupuje Malá scéna.

Lenka: V momentě, kdy víme, které soubory tu budou hrát, začneme zajišťovat hrací místa, technické požadavky, ubytování, stravu, prostory pro semináře, zkrátka veškerou organizaci v místě. K tomu zajišťujeme i financování přehlídky. Nejprve musíme získat dotaci Ministerstva kultury, Pardubického kraje a města Ústí nad Orlicí, případně hledáme další sponzory. Pak můžeme uhradit ubytování, lektorné, příspěvky na dopravu, techniky, propagaci a další náklady s přehlídkou spojené. Při tom všem neustále společně komunikujeme s Artamou a řešíme nejruznější detaily – jak bude vypadat grafika, kam dáme jaká loga... Bez vzájemné spolupráce by přehlídka nemohla fungovat tak dobře, jak funguje.

Letos programová rada vybrala z 28 možných jen 13 inscenací? Proč tomu tak bylo? Jaké jsou pro výběr limity?

Ještě jeden příběh..., Gympl Brandejs, Gymnázium J. S. Machara, Brandýs nad Labem - Stará Boleslav

Jakub: Ke třinácti inscenacím jsme se rozhodli přidat dvě, zároveň ale dvě odpadly. Další náhradníky se nepodařilo zařadit z časových a prostorových důvodů.

Utajeným tématem letošní přehlídky je překračování vlastních limitů. Máte s Mladou scénou něco takového v plánu?

Lenka: Myslím, že letos jsme limity překročili, protože nachystat přehlídku nebylo úplně jednoduché. Rozhodli jsme se, že půjdeme do nového designu a to chvíli trvá, než se vybere a připraví. A pak přišla nějaká únava.

Jakub: Jednak to byla únava a pak zasáhly některé okolnosti. Myslím, že nikdy nebyly tak náročné. Moje žena Lenka, která vlastně vše kolem Mladé scény vymýšlí, dodělává školu, já jsem pořádal Dětskou scénu a Lenčin manžel Mirek byl po nehodě těžce zraněný. Oba jsme tak měli úplně jiné myšlenky, ale nakonec jsme udělali, co bylo třeba.

A jaké má Mladá scéna limity finanční?

Lenka: Naší ideální představou je, že mladým lidem umožníme pobyt za co možná nejmenší náklady. Soubory tak mají zdarma ubytování v tělocvičně, dvakrát denně teplé jídlo a

poměrně vysoký příspěvek na dopravu. Kromě toho každý účastník dostane dárek. S prostředky vycházíme relativně dobře, ale je to díky tomu, že přehlídku pořádáme ve vlastních prostorech a nemusíme platit velké nájem.

Jakub: Každá přehlídka by na tom mohla být finančně lépe. Mladá scéna je limitovaná kapacitou sálu, který pojme jen omezené množství diváků. Každý rok samozřejmě uvažujeme o tom, jestli bychom neměli hrát představení dvakrát, ale nakonec se shodneme na tom, že by to uškodilo atmosféře přehlídky. Je to sice celostátní přehlídka, lidí se tu vystřídá dost, ale pořád tu panuje rodinná atmosféra.

Jak se podle Vás vyvíjí a proměňuje studentské divadlo?

Jakub: Obor z různých zorných úhlů sleduji asi 25 let. Co se určitě mění a vyvíjí, je skutečnost, že na ZUŠky přichází stále víc aprobovaných absolventů DAMU a JAMU a to se pozitivně projevuje na tom, že ubývá nekvalifikovaných pedagogů. Naopak přicházejí lidé se vzděláním a soubory na ZUŠkách se výrazně posouvají a roste jejich kvalita. Ale to jen jeden z proudů. Další podobou jsou studentské soubory, které se ad

Mladá scéna 2017

hoc dají dohromady samy nebo pod vedením pedagoga. Ten proud, který vzniká samovolně se ale za ta léta logicky nijak zásadně nevyvíjí. Takové soubory vznikaly, vznikají a vznikat budou. A to, že se tu mohou vzájemně setkat, je jediné dobře.-bez-

*Simona Bezoušková,
čerpáno ze zpravodaje přehlídky*

A jak to celé dopadlo? Lektorský sbor přehlídky ve složení Jana Franková, Tomáš Žižka, Ivo Kristián Kubák, Jana Soprová (recenzentka) a Roman Černík (moderátor diskusí) udělil v závěru přehlídky:

Cenu za virtuózní scénickou kompozici Svět nás má!, DĚS – MAIá a VEIká, Městské divadlo Český Krumlov

Cenu za inscenaci jako živou autorskou laboratoř Ještě jeden příběh..., Gympl Brandejs, Gymnázium J. S. Machara, Brandýs nad Labem – Stará Boleslav

Cenu za inscenaci Andrew Coffey – vyprávěj příběh, Divadlo Vydýcháno, ZUŠ Liberec

Cenu za interpretaci klasického textu Maryša, Slovanský tyátr, Slovanské gymnázium Olomouc

Cenu za aktuální zpracování klasického textu Všichni jsme si..., Naopak, Dramatická školička Svitavy

Cenu Ondřeji Menouškovi za výtvarné řešení inscenace Ještě jeden příběh..., Gympl Brandejs, Gymnázium

um J. S. Machara, Brandýs nad Labem – Stará Boleslav

Cenu za volbu aktuálního tématu #zoufingtime, Tvoje bába, ZUŠ F. L. Gassmanna, Most

Lektorský sbor se rozhodl do programu Jiráskova Hronova 2017 doporučit: Divadlo Vydýcháno, ZUŠ Liberec / Andrew Coffey – vyprávěj příběh Slovanský tyátr, Slovanské gymnázium Olomouc / Maryša DĚS - MAIá a VEIká, Městské divadlo Český Krumlov / Svět nás má!

Nominaci do programu Jiráskova Hronova 2017 získal: Gympl Bran-

dejs, Gymnázium J. S. Machara, Brandýs nad Labem - Stará Boleslav / Ještě jeden příběh...

SVITAVSKÝ FANDA 2017

Postupové kolo celostátní přehlídky experimentujícího divadla Šrámkův Písek, přehlídky studentských divadelních souborů Mladá scéna Ústí nad Orlicí a divadel poezie Wolkrův Prostějov.

Lektorský sbor doporučuje k postupu na přehlídku studentských divadelních souborů Mladá scéna: inscenaci Stojí hruška souboru Na Balkoně, Olomouc inscenaci „Všichni jsme si...“ souboru NAOPAK, DŠ Svitavy

Lektorský sbor doporučuje k postupu na přehlídku experimentálního divadla Šrámkův Písek: inscenaci Suchý čtení mokré sny souboru Suchaři, Pardubice

Lektorský sbor udělil cenu za: inscenaci „Všichni jsme si...“ souboru

Svitavský fanda, Suchý čtení mokré sny souboru Suchaři, Pardubice

NAOPAK, DŠ Svitavy
hudební složku představení Stojí
hruška souboru Na Balkoně, Olomouc
za pokus o současnou interpretaci
mýtu souboru Na Balkoně, Olomouc.

SVITAVSKÝ DÝCHÁNEK 2017

Loutkářská a dětská divadelní
přehlídka Pardubického kraje
Krajská postupová přehlídka
dětského divadla Pardubického kraje
Dětská scéna 2017
Krajská postupová přehlídka pro
Loutkářskou Chrudim 2017

Lektorský sbor udělil cenu za:
hledání cesty ke ztvárnění postavy
souboru Dramatáček (Heřmanův
Městec) s inscenací O lakomé Barce
nebo tak nějak

Lektorský sbor doporučil:
k širšímu výběru na Dětskou Scénu
2017 souboru Duhovky (DŠ Svitavy)
s inscenací Jeskyně
k širšímu výběru na Loutkářskou
Chrudim 2017 souboru MajTO (Žam-
berk) s inscenací Zelený příběh s modrým
koncem aneb Maruška

Lektorský sbor nominoval:
na Dětskou Scénu 2017 souboru
Modročky (DŠ Svitavy) s inscenací
Psi, neztrácejte naději
na Loutkářskou Chrudim 2017 sou-
boru Naopak (DŠ Svitavy) s inscena-
cí Všichni jsme si...

Cena ředitele SKS dětem z Drama-
tické školičky Svitavy za uvádění Svi-
tavského Dýchánku 2017

SNĚHOVÝ BRNĚNEC 2017

14. ročník Sněhového Brněnce se
konal od pátku 31. března do nedě-
le 2. dubna. Symbolické Rozsněže-
ní – zasypaní hlediště mentolovými

bonbóny, Sněhulkami – mělo tento-
krát velkou diváckou odezvu, jak by
ne, mezi diváky byla spousta dětí,
protože přehlídku divadla rozbíhala
pohádka Skřítkosnění v podání do-
mácího souboru. Diváci měli výjimeč-
ně povoleno bonbóny rozdělat, šustit
a sníst. Hned potom už před zcela
vyprodaným hledištěm předvedl do-
mácí soubor svoje dílo. Diváci i herci
se výborně bavili, porota představení
pochválila a nakonec udělila domácí-
mu souboru několik cen – cenu celé-
mu souboru za představení jako tako-
vé, cenu za kostýmy a scénu, čestná
uznání za herecké výkony Honzu
Jelínkovi a Karlu Adámkovi. K velkém
překvapení tuto inscenaci také dopo-
ručila na dvě celorepublikové přehlíd-
ky – na Krakonošův divadelní podzim
ve Vysokém nad Jizerou, národní
přehlídku venkovského divadla, a na
Popelku Rakovník, národní přehlídku
divadla pro děti. Takový úspěch nikdo
nečekal!

V pátek večer následovala hořká ko-
medie Vzpomínky na vodě, kterou si
připravil divadelní soubor Zmatkaři
z Dobronína. Přes nelehké téma ko-
medie se nakonec došlo ke smíření
a nalezení odpouštění, což bylo také
poselství hry. Zmatkaři s touto hrou
brněneckou přehlídku vyhráli a byli
nominováni na Krakonošův divadelní
podzim. Zase tak velké překvapení

to není. Dobronínští divadelníci jsou
už známí výběrem těžkých her, navíc
zvládnutých nadstandardním způso-
bem. Při třetí účasti na Sněhovém
Brněnci získali druhé vítězství a se
všemi představeními vždy byly v pro-
gramu národní přehlídky. S inscenací
Dva se dokonce dostali až na Jirás-
kův Hronov. Páteční představení, jak
se ukázalo v neděli při závěrečném
hodnocení, proměnila pátek na „Vít-
ězný pátek.“

Sobota pokračovala ranní pohád-
kou Čáry Báby Cotkytle, aneb Tři
zlaté zuby Děda Vševěda, kterou
s úspěchem zahrál soubor Bezka-
men Uherčice. Při své druhé účasti
opět nezklamali, naplnili očekávání
diváků i pořadatelů a zaplavili hledi-
ště radostí a vtipem. Pak následova-
ly už jen samé komedie – Dámská
šatna souboru z Králík, matadora
přehlídky (šestá účast), Madam Co-
lombová zasahuje divadelníků ze Se-
zemice, poslední, Čapkovy apokryfy
do divadelní podoby přepsala Ema
Zámečnicková a se souborem z Hor-
ních Černůtek připravila pod názvem
Manželské apokryfy.

Sněhový Brněnec si získal mezi
soubory velkou oblibu. Slova díky a
pochval směrem k organizátorům
v závěru přehlídky nebral konce. Stej-
ně jako noční zpěv v Lidáku, kde se

DS Zmatkaři Dobronín, Vzpomínky

hostující soubory po svých představeních uvolnily a užívaly dobrý pocit. Všichni děkovali všem, porota za zázemí, soubory za organizaci přehlídky a porotě za rozbor, starosta obce organizátorům, organizátoři souborům, porotě, zastupitelstvu a také generálnímu partnerovi, kterým se druhým rokem stal Silk & Progress. Karel Dürr, jeden z majitelů firmy, přišel v neděli předat ceny na závěrečné vyhodnocení přehlídky a zcela právem vyslechl slova díky za podpoření přehlídky. Divadelníci přece rozumí, jak důležité je mít za sebou firmy, které jsou ochotny podpořit dění v obcích. Sněhový Brněnec, stejně jako jiné přehlídky, jako jiné divadelní i ne-divadelní spolky, je přehlídkou ochoty a spolupráce napříč organizacemi. Skautky pomáhaly prodávat zpravodaj, hasiči vypomáhali s dopravou, ubytování v tělocvičně poskytla škola, místní firmy přispěly finančně nebo věcnými dary pro oceněné herce, obec zaštila veškerou administrativu a přípravu prostor, divadelníci pořádali a diváci chodili! Letošní ročník byl rekordní, co se zaplněnosti sálu týká. Je třeba si neustále připomínat, že ochota něco vytvářet je krásná a stále vyvěrá! Že i přes problémy a hrůzy okolo nás vznikají věci krásné, pozitivní a je třeba zaměřit svoji pozornost právě na ně. A Sněhový Brněnec je jedním z takových víkendů.

15. ročník Sněhového Brněnce proběhne 23. - 25. března 2018.

Kristýna Pavlasová

**14. ROČNÍK KRAJSKÉ
PŘEHÍDKY VENKOVSKÝCH
DIVADELNÍCH SOUBORŮ
„SNĚHOVÝ BRNĚNec“
VE DNECH 31. 3. – 2. 4. 2017**

Licenční postupová přehlídka
na Krakonošův divadelní podzim
2017 ve Vysokém nad Jizerou

Porota ve složení:

Mgr. Petr Kolínský, předseda poroty
Prof. Mgr. František Laurin,
člen poroty
Mgr. Marie Caltová, členka poroty
MgA. Zdeněk Janál, člen poroty
Hana Cihlová, tajemnice

Porota nominuje na KDP Vysoké nad Jizerou inscenaci *Vzpomínky na vodě* v provedení DS Zmatkaři Dobronín

Doporučuje na přehlídku Rakovnická Popelka a současně na KDP Vysoké nad Jizerou inscenaci *Skřítkosnění* v provedení DS E. Vojana Brněnec

Diplom:

cena za herecký výkon **Martině Nováčkové** (DS Zmatkaři Dobronín) v roli Mary v inscenaci *Vzpomínky na vodě*,

cena za herecký výkon **Janu Hejralovi** (DS Zmatkaři Dobronín) v roli Franka v inscenaci *Vzpomínky na vodě*,

cena za scénu a kostýmy **DS E. Vojana Brněnec** – inscenace *Skřítkosnění*,

cena **DS Zmatkaři Dobronín** za inscenaci *Vzpomínky na vodě*,

cena **DS E. Vojana Brněnec** za inscenaci *Skřítkosnění*.

Čestné uznání:

Jan Jelínek (DS E. Vojana Brněnec) za herecký výkon v roli skřítky Šalvěje v inscenaci *Skřítkosnění*,

Radka Schardová (DS Bez kamen Uherčice) za herecký výkon Bábky Cotkytle v inscenaci *Čáry Bábky Cotkytle*,

Markéta Brodinová (DS Zmatkaři Dobronín) za herecký výkon v roli Teresy v inscenaci *Vzpomínky na vodě*,

Alenka Pinkasová (DS Tyl Králíky) za herecký výkon v roli Lízy v inscenaci *Dámská šatna*,

Pavel Pěch (Spolek div. ochotníků J. K. Tyl Sezemice) za herecký výkon

v roli komorníka Jamese v inscenaci *Madam Colombová zasahuje*,

Karel Adámek (DS E. Vojana Brněnec) za herecký výkon v roli Stehlíka v inscenaci *Skřítkosnění*,

Hanka Stará (DS Tyl Králíky) za herecký výkon v roli Marie v inscenaci *Dámská šatna*,

Jana Lautbachová (DS Bez kamen Uherčice) za herecký výkon v roli Zindulky v inscenaci *Čáry Bábky Cotkytle*,

Milena Dobrovolná (Spolek divadelních ochotníků J. K. Tyl Sezemice) za herecký výkon v roli redaktorky Pa-

mely v inscenaci *Madam Colombová zasahuje*,

DS Bez kamen Uherčice za výtvarné řešení pohádky *Čáry Bábky Cotkytle*,

DS Háček Horní Černůtky za inscenaci *Manželské apokryfy*.

Zvláštní cena poroty:

Eliška Mrkvicová za roli lišky Maryšky v inscenaci *Čáry Bábky Cotkytle*.

Pořadatelé DS E. Vojana Brněnec a Krajská knihovna v Pardubicích, oddělení regionálních a kulturních služeb, vyhlásili v rámci přehlídky **Anketu diváka**, kterou vyhrál Divadelní spolek Bez kamen Uherčice. (2. místo Spolek div. ochotníků J. K. Tyl Sezemice, 3. místo DS Tyl Králíky).

Hana Cihlová

**Závěrečná zpráva poroty
– 14. ročník Sněhový Brněnec
2017**

Během dvou dnů jsme byli svědky zajímavé skladby inscenací, kde se vedle dvou pohádek, brněneckého *Skřítkosnění* Magdy Dvořákové a Marcely Švecové, a uherčických *Čar Bábky Cotkytle* Zdeňka Kozáka, objevily dvě komedie - *Dámská šatna* Arnošta Goldflama v podání DS Tyl Králíky a sezemická *Madam Colombová zasahuje* od Jana Váchala - také objevila hořká komedie *Dobronínských Zmatkařů Vzpomínky na vodě* autorky Stephenson a autorský počin na téma Čapkových apokryfů, inscenace Emy Zámečnickové *Manželské apokryfy*.

Domácí soubor E. Vojana Brněnec, který se přehlídky účastnil posedmé, zahájil celý festival a jeho inscenace se stala laskavým otvírákem celého divadelního víkendu. Porota ocenila zdařilou linii naučného divadla, zastoupení všech věkových kategorií v hereckém týmu, souhru, dialogické jednání a snad nejvíce hravost a zábavu, která se z tvůrců přenášela na diváky.

Páteční večerní představení *Vzpomínky na vodě* divadelního souboru

D I V A D E L N Í

Zmatkaři Dobronín, který se účastnil Sněhového Brněnce potřetí, přineslo na jeviště dramaturgický objev i ořech. Předloha balancuje mezi tragédií a komedií a byla herecky velice kvalitně naplněna. Inscenace je pro soubor cenná především v tom, že přináší těžké úkoly velmi dobře připravenému souboru. Druhá půlka vyzněla jasněji, protože dramaturgicky přináší možnosti řešení problémů.

V sobotu ráno nás při své druhé účasti na Sněhovém Brněnci překvapil divadelní soubor Bez kamen Uherčice výpravnou pohádkou Čáry Báby Cotkyle, anebo tři zlaté zuby Děda Vševěda, která místy přesahuje běžný rámec divadla. Přímý dotek příběhu a živých lidí přinesl otevřené společenství mezi diváky a herci. Výtvarně a herecky vkusné a nepodbíživé charaktery přinesly funkční divadelní tvar. Odpoledne bylo zahájeno Dámskou šatnou divadelního souboru z Králík, matadora brněnecké přehlídky, letos zde byli po šesté. Předloha Arnošta Goldflama čerpá z autentických divadelních zážitků a inscenování tohoto textu přesně časově a místně určeného dnes vyžaduje určitou formu zdivadelnění. Klíč inscenace je v především mimoběžných rozhovorech, které by se měly rodit přímo při hře na jevišti.

V podvečer zasáhla publikum Madam Colombová z inscenace Spolku divadelních ochotníků J. K. Tyl Sezemice, účastnivšího se přehlídky v Brněnci podruhé. V bláznivé konverzační krimikomedii, která je míněna jako parodie na detektivní žánr, se soubor snažil investovat maximum do převedení nepřilíživého textu na jeviště. Konverzační komedie jsou však stavěné na slovním jednání, které spočívá v rychlých a dynamických reakcích, které podle poroty mohly mít plastičtější vyznění.

Přehlídku překvapivě a mile zakončila inscenace Manželské apokryfy Emy Zámečnickové v podání divadelního souboru Háček Horní Černůtky, nováčka přehlídky. Čapkovská předloha nabídla divákům čapkovsky lidské, křehké, vkusné a zejména originální

cesty, jak převést literární předlohu do dramatické podoby. Toto komorní divadlo v minimalistické scéně s náznakovými kostýmy se stalo až poetickým a důstojným zakončením přehlídky.

Co nového v Brněnci

Vojanovci si trochu odpočali po úspěšném lednovém plese a hned v únoru jeli na divadelní přehlídku do Červeného Kostelce s hrou Manželské vraždění. Komorní inscenace pro dva herce byla nastudována za necelý rok a do Kostelce si soubor jel pro cenné rady pro další práci na tomto představení. V únoru a březnu vrcholily přípravy přehlídky (Sněhového Brněnce, krajské divadelní přehlídky, postupové na KDP ve Vysokém nad Jizerou). Paralelně s organizačními záležitostmi probíhalo zkoušení pohádky Skřítkosnění, kterou čekala přehlídková premiéra. Brněnečtí vše zvládli výborně, přehlídku navštívil rekordní počet diváků, přijely soubory nové i staří známí, všichni byli nadšení a usměvaví. Pohádka Skřítkosnění získala spoustu cen a získala doporučení na národní přehlídky. Takže práce bude i nadále dost. V dubnu soubor odehrál pohádku v Lanškrouně a v květnu na postupové přehlídce Dospělí dětem v Havlíčkově Brodě,

kde získal ocenění za scénografii inscenace. Na léto a přelom léta jsou připraveny další reprízy Manželského vraždění (v Brně a v Konici). Pracovat se bude také na vylepšení Skřítkosnění. Po dvou rozborových seminářích s odbornými porotami je spousta podnětů k přemýšlení a pozměnění, což brněnecký soubor může hned vyzkoušet na podzim v Ivančicích, kde se odehraje dlouho očekávaná repríza. Z Ivančic pocházejí autoři knihy, podle níž byl napsán scénář hry, zároveň jsou také autory hudby, manželé Vydrovi. Budou tak mít možnost ukázat své dílo v divadelní podobě před „svými“. V obsazení Skřítkosnění došlo k malým změnám z důvodu očekávaného přírůstku do souboru a budou se hledat alternace. Trochu komplikace, ale rozhodně milá. :-)

Soubor čeká klidnější podzim, co se týká premiér, o to náročnější měsíce to budou v organizační a personální struktuře souboru, protože dlouholetá vedoucí souboru, Milada Pavlasová, ohlásila ukončení svého působení ve vedoucí pozici. Soubor musí najít někoho, kdo bude vést soubor od roku 2018, popřípadě sestavit divadelní výbor, který zajistí chod souboru.

Nikdo se však nebojí, že by fungování divadla v Brněnci bylo nějak ohro-

DS E. Vojana, Manželské vraždění, foto Ivo Mičkal

ženo. Naopak. Připravuje se program Noci divadel v listopadu, na jaře se snad začne zkoušet nová pohádka. Termín plesu pro rok 2018 je stanoven, stejně jako termín přehlídky v březnu. Bude se vybírat krajská přehlídka pro účast souboru s inscenací Manželské vraždění. Zkrátka nuda nebude. 83. sezóna divadla v Brněnci vypadá už teď naplněně. Což je dobře.

Kristýna Pavlasová

**DOSPĚLÍ
 (PRO RADOST)
 DĚTEM 2017**

Jako každý rok, první víkend v květnu patří v Havlíčkově Brodě amatérským divadelníkům a dětem. Členové místního souboru Adivadla připravili opět krásnou atmosféru. Jednak instalací již tradiční výstavy výtvarných prací dětí z Havlíčkobrodsko, ale hlavně, a to zdůrazňuji, úžasnou péčí a servisem, od techniky až po bar.

V sobotu probíhala nesoutěžní část, ve které jsme shlédli tři představení. Lektorský sbor zasedal v oslabení. Luděk Richter přijel až na soutěžní část, takže diskuze se soubory vedly Daniela Weissová a Romana Zemenová, společně s dětskou porotou, vedenou Karlem Tomasem a Danou Svobodovou.

Třešťské představení Květuška a ježibaba otevřelo diskuzi na podobném místě jako loni. Pro svou realizaci si zvolili text Evy Schvarzové, který bohužel nese stejné problémy, jako její předchozí scénáře. Na malém prostoru – lesního paloučku – se, s jedinou krátkou změnou scény na jeskyni ježibaby, odehrává celá pohádka. Tedy spíš odvypráví, protože v textu není moc co hrát. Navíc nese řadu dalších motivů – jednotlivé kouzelné postavy mají svůj, poměrně složitý příběh, který nám také odvypráví, byť není pro téma Květušky nikterak

Pohádka SDS Erben Miletín, Ženich pro čertici

důležitý. Ale abychom připomněli také klady představení. Herci na jevišti působí přirozeně a vnímají se a to včetně těch nejmladších. Projev je kultivovaný a je vidět, že pro děti hrají rádi. Dětská porota rovněž ocenila rychlost přestavby. Na závěr jsme jen zkonstatovali, že najít opravdu dobrý divadelní text pro děti je velmi obtížné.

Pohádka SDS Erben Miletín Ženich pro čertici začíná energicky vstupem čerta a čertice přes hlediště, což některé děti rozplakalo, ale jak se dostali na jeviště, děti se uklidnily a pohádka mohla začít. Tornádová čertice se chce vdávat a její dobromyslný a vlastně roztomilý asi dvoumetrový strýček čert jí v tom má pomoci. Čertice nechce nikoho z pekla a rozhodne se, že si najde ženicha na zemi. Vedle jejího příběhu pak paralelně jede příběh ševce a jeho ženy, které ohrožuje jejich král Tonemám, který si bere, co se mu namane. Když chce zabavit ševcovu náradí, jeho žena řekne, že mu ušije sedmimílové boty, když mu náradí ponechá. Domluveno. Jenže, kde je vzít? Musí se tedy dát do spolku s čertem – v našem případě čerticí. Ta mu je dá, ale za slib, že si ji za rok vezme za ženu. Pak už jen vymýšlejí jak to udělat, aby si

ji vzít nemusel. Nakonec si vezme krále a strýček čert jde za družičku. Představení jede svižným tempem a je vidět, že miletínští jsou zkušenými herci. Funkční scénografie pohádky pomáhá, ale i tady je slov více, než by bylo třeba a najde se i pár nelogičností. Jako největší etický problém pak vnímáme to, že se celou dobu řeší, jak podvést, neplnit sliby a vymluvit se. Dětské porotě se tuze líbil strýček čert.

Třetí nesoutěžní představení mladší větve brodského Adivadla DS Dinosaurius Andulka a loupežníci bylo milým a zdařilým zakončením prvního dne. Hrál se na jevišti velkého sálu, kde byla postavena jednoduchá elevace a děti tím pádem seděly velmi blízko, což představení pomáhalo. V jednoduché a snadno představitelné scénografii se odehrává příběh o záměně. Loupežníci si chtějí polepšit a unést princeznu Aničku a získat tak výkupné. Vědí, že nosí modrý plášť a tak unesou chůvu, které ho princezna půjčila. Když to zjistí, vypraví se znova. Už se ujišťují, jaké že má slečna jméno – Andulka. No jo, ale to je princeznina kamarádka. Než stačí unést princeznu, Anička jim uteče a její milý zahradník pak vysvobodí i chůvu a zažene loupežníky. Jed-

Divadlo Tramtarie s pohádkou Tereška a kouzelné autíčko

noduchý příběh plný hereckých akcí, rychlých přestaveb a humoru (často neplánovaného) uchvátil děti i dospělé. Mladí herci hráli s nasazením a jak text, tak režie jim umožnil ve čtyřiceti minutách předvést, co v nich je. Je to výborný začátek a my se budeme těšit na jejich účast v soutěžní části v příštích letech.

Druhý den dorazil Luděk a hrála se soutěžní představení.

DS Tyl Čelákovice přivezl pohádku O princezně Majolence. Zkušený soubor nás na začátku poněkud zmátl jakýmsi zbojnickým verbuňkem, ale pak už nás v jednoduché a trochu placaté scénografii, ve které se občas objevily (ne úplně využitě) loutky, čekala pohádka o zamilovaném kuchaři Jiříkovi a princezně Majolence. Jenže je tady tatínek král a chůva a taky Ježibaba a Ježidědek. Aby se Majolence nic nestalo, slíbí Jiřík, že jim napeče dorty, ale stejně to užuž vypadá, že bude zle. Ale láska nakonec vyhraje a svatby jsou hned tři. Svižné představení, hrané s vervou Čelákovickým vlastní, děti baví. Ale slovního humoru (který opravdu pobaví) je tam víc, než toho v akci, byť se nabízí. V každém případě, herecké kvality souboru jsou známé a i letos se potvrdily.

Jako každoroční host vystoupilo

divadlo Tramtarie s pohádkou Tereška a kouzelné autíčko. Autorská pohádka, psaná divadlu na míru, nám představuje svět dětské fantazie. Dvě holčičky „nekamarádky“ ze školky se ocitnou samy. Ujel jim autobus a teď se musí vrátit bez pomoci do školky. A tak přes počáteční neochotu musí začít spolupracovat a nakonec si užívají báječné dobrodružství. Jednoduchá scéna, které vévodí představitelné autíčko ale hlavně skvělé herecké výkony a kouzelně napsaný text, který přesně evokuje dětský svět a jazyk. Bylo mi potěšením.

Představení Letní prázdninové dílny Divadla Jesličky J.Tejkla, ZUŠ Střezina Hradec Králové Malá mořská víla byl opravdu nářez. Na scéně jsou praktikáblí a na nich rocková kapela. Bodové svícení a práce se světly obecně umocňuje atmosféru. Prostřednictvím pruhu lehoučkého igelitu a stínového divadla se nám otevírá svět pod hladinou. Svět mořských vil, které potápí lodě a topí námořníky, až na tu nejmladší, která jednoho zachrání. A je tu láska a touha být s ním. Výtvarně i emotivně silná čarodějnice jenom šepem říká víle, co jí čeká, když lásku nezíská. Přesto víla volí a jde za láskou. Svět jí ale ubližuje a láska zklame. Závěrečná scéna, kdy víla padá zpátky do hlubin,

mi vehnala vláhu do očí. S minimem slov, prostřednictvím minimalistických výtvarných prostředků, s výbornou hudbou a krásným zpěvem, dokázali mladí z Hradce udělat velmi silné a krásné představení.

DS Jiráskova divadla Hronov přivezl pohádku, Jak se uhlířovy holky v pekle napravily, která má být rozvinutou variantou na pohádku Čert a Káča. Představení je uváděné jakousi forbinou, kde principál a principálka dětem vysvětlují, jak se chovat v divadle. Je to přilepek, který nijak s pohádkou nesouvisí. Pak už se hraje. V pekle se dozvíme, že je na zemi zlá kněžna a že ten čert, který přivede do pekla hodnou a pracovitou holku, která bude vařit a uklízet, dostane možnost kněžnu přinést. Už tedy samotný začátek totálně obrací všechny pohádkové principy na hlavu. Peklo přece nemůže sebrat hodného člověka!!! Na zemi se pak dozvíme, že uhlíř má tři dcery. Hubatou, parádovou a línou. Když zlá kněžna zavře otce do šatlavy, chce hubatá Káča pomoc z pekla. Čert tátu vysvobodí a přemluví ho, aby mu dal další dvě dcery na převýchovu do pekla. A otec souhlasí!!!! Nakonec je jde Káča vysvobodit a tak dlouho tam ječí a nadává, až jí je vydají. Kněžnu odnesou do pekla jen tak mimochodem. I tady se víc vypráví, než hraje. Původní pohádku tam nenajdete, ale to je problém dramaturgie a setkáváme se s tím často. Herecký ansámbl je vyrovnaný a je znát, že jsou to zkušení harcovníci, tak snad jen příště lepší text.

SCHOD Chotěboř přijel s pohádkou, Jak vodník Pentlička k mlynářské čepici přišel. Vodník zastavil vodu, protože mu lakomý mlynář ukradl mluvícího kapra a prodal ho komediantům. Mlynář se upsal čertu, aby mlynář klapal i bez vody a do roka a do dne se dostal do pekla. Mlynářova dcera je na všechno sama a chce se utopit, ale vodník jí poradí, jak může tátu zachránit a nakonec se s ním i usmíří a dostane jeho čepici. I tady se víc vypráví, než hraje. Textu je zby-

tečně moc a divadelních akcí málo. Ale ty které jsou, ukazují, jak dobrý soubor je. Mluvicí kapr v necičkách v rodině komediantů je toho zářným příkladem. Herci by hráli, kdyby bylo co. Ale to je obecný problém u většiny představení. Jak už jsem řekla, schází dobré texty.

DS Eduarda Vojana Brněnec přijel s autorskou věcí Skřítkosnění, na motivy dětské knížky o skřítkovi Šalvějovi. V moderní a funkční scénografii se před námi otevírá fantazijní svět, kde se prolíná svět dětí i dospělých, svět skřítků, broučků a zvířátek. Celé je to tak jemně a vkusně upředené, čisté a milé, až je toho nějak moc. Jen snad v písničkách (krásných) lze tušit jak by to mohlo vypadat, kdyby nechybělo trochu nadsázky. Přesto je to velice příjemné a emotivní podívání.

Posledním představením přehlídky a zároveň také jejich posledním představením, byla pohádka Strašidla z černého lesa, Divadélka Múzika ze Sezimova Ústí. Studenty milovaný a námi ctěný pan profesor Miloš Smetana i letos připravil pro své žáky autorskou věc, čerpající z pověstí ze Šumavy. Vládkyně černého lesa spravedlivě dohlíží na venkovský lid a pomáhá či trestá tam, kde je potřeba. Příběh o Jankovi a jeho dobrodružstvích je hrán s chutí a radostí souboru vlastní. Po několik let jsme obdivovali vedení pana Smetany i to, že se studentům chtějí hrát pohádky pro děti. Letos se s námi rozloučili. Studenti se rozchází na vysoké školy a pan profesor se chystá odpočívat. Ale my si děláme naděje, že příští rok třeba zase přijedou.

Přehlídka měla tradičně přátelskou atmosféru a o diskuze s lektory byl velký zájem. S kolegy jsme se shodli, že letošní ročník se opravdu vydařil a za to patří dík nejen hrajícím souborům, ale hlavně pořadatelům, tedy našim milým Adivadlákům. Budeme se těšit na příští rok.

Za porotu ve složení: Luděk Richter, Romana Zemenová, Daniela Wei-

ssová - zapsala Daniela Weissová

Lektorský sbor ve složení Luděk Richter, Daniela Weissová a Romana Zemenová uděluje:

Divadelnímu souboru **Dinosaurus Havlíčkův Brod** cenu za nadějný divadelní začátek v inscenaci **Andulka a loupežníci**.

Divadelnímu souboru **Tyl Čelákovice** cenu za vzlet na loutkářskou dráhu v inscenaci **O princezně Majolence**.

ZUŠ Na Střezině Hradec Králové cenu za inscenaci **Malá mořská víla** a cenu za emotivně působící hudební a výtvarnou složku v inscenaci **Malá mořská víla**.

Mladým hercům **DS JD Hronov** cenu za úspěšný vstup do světa divadelního hledání v inscenaci **Jak se holky uhlířovy v pekle napravily**.

Spolku chotěbořských ochotnických divadelníků (SCHOD) cenu za udržování tradice poctivého ochotnického divadla v inscenaci **Jak vodník Pentlička k mlynářské čepici přišel**.

Divadelnímu souboru **Eduarda Vojana Brněnec** cenu za moderní přístup ke scénografii.

Divadélku **Múzika Sezimovo Ústí**

cenu za živé herectví v inscenaci **Strašidla z Černého lesa**.

Panu prof. **Miloši Smetanovi** cenu za dlouholeté příjemné setkávání s divadlem.

Souboru **ADIVADLO Havlíčkův Brod** cenu za trvalé kolektivní rozvíjení naplňování potřeb všech účastníků přehlídek v posledních 26 letech.

K postupu na národní přehlídce POPELKA Rakovník jednomyslně doporučil lektorský sbor ZUŠ Na Střezině Hradec Králové - Malá mořská víla.

ČESKOTŘEBOVSKÝ FEMAD 2017

Ve dnech 1. až 4. června proběhl v České Třebové první realizovaný ročník českého národního kola Festivalu Mladého Amatérského Divadla FEMAD 2017. Vystoupilo na něm ve výsledku 6 souborů, počasí i atmosféra byly úžasné, na zázemí a organizaci si (alespoň pokud vím) nikdo nestěžoval – a přestože jsem o dalším ročníku chvíli silně pochyboval, po tomto proběhnuvším se na něj už zase velmi těším.

Abyste pochopili ono úvodní zapo-

Divadlo Exil Pardubice, Racek, foto Michal Horák

DS Domu kultury Střelnice Rumburk, Půldruhé hodiny zpoždění,
foto Michal Horák

chybování o FEMADu v Třebové: Myslím, že zásadní problém, který jsme si vlastně uvědomili už podruhé, je časování. Loňský první ročník jsme nakonec pro nezáměr souborů se ho zúčastnit zrušili. Říkali jsme si, že jsme selhali především my, protože jsme čekali, až proběhnou všechny krajské přehlídky – a teprve potom oslovovali „doporučené“. Vloni jsem několikrát říkal především to, že nemá smysl někoho do něčeho nutit. Věci řízené shora nemají valného smyslu. Jen to, oč je zájem ze zdola je smysluplné. Letos jsme se proto k celé věci postavili jinak: Už na první krajskou přehlídku jsem přivezl plakáty a letáčky, které zvaly na FEMAD. Do Třebové, Kroměříže i Poděbrad. Všem doporučeným (a pokud se našli jednotlivci, kterým ne okamžitě, tak s malým odstupem od jejich krajské soutěže) jsme posílali přihlášku a propozice obratem, nabídli jsme tři sály, ubytování zdarma s plnou penzí, příspěvek na cestovné. Nabídli jsme semináře. Leč...

Program jsme nakonec sestavili s pro nás ideálními osmi inscenacemi. Byly soubory, které na naši přihlášku reagovaly okamžitě – a za to jim velký dík. Pak soubory, které se „nakonec“ přihlášily. A pak soubory, které se při-

hlásily – a dva týdny před konáním FEMADu se z nejrůznějších důvodů omluvily. A tam jsem si říkal, že na to kašleme. Že letošní „druhý“ ročník, který ovšem jako historicky první proběhne, bude zároveň i posledním.

Chyba je ve dvou věcech opět i na naší straně. Zaprvé jsme čekali na Volyni, než jsem začali program sestavovat. Přihlášky od souborů jsme sice měli, ale stále jsme čekali, jak dopadnou nominace, zda všichni

nominovaní vystoupí. Tak už to příští rok nebude. O zařazení budeme rozhodovat prostě v momentě, kdy přihláška doputuje k nám. A až bude plný stav, budeme případně soubory, které by se rády přihlášily, ale už se nevezou, odmítat. Navíc: Třeba bude Volyně příští rok v jiném termínu a tento problém nám odpadne apriori.

Druhé naše selhání vidím v tom, že přihláška nemá žádnou „vynucovací“ doložku. To, že soubor vypadne na poslední chvíli ze zdravotních důvodů, to pochopíme všichni. To, jak ale soubory „padaly“ v průběhu příprav, resp. 14 dnů před festivalem, kdy už byly hotové veškeré materiály (plakáty, brožurka, tiskové zprávy do médií), kdy jsme už měsíc zvali veřejnost na konkrétní „potvrzené“ tituly, to mě prostě namíchlo. Když v pondělí 22/5 (tedy 9 dnů před zahájením) napsal Luděk Horký, že Hroboso s Bratry Karamazovými nepřijede, byl jsem opravdu zklamaný. Už jen proto, že jsme jim vyšli maximálně vstříc – původně požadovali weekend, kam jsme je rádi zařadili. Na zaslaný návrh programu ale napsali, že o weekendu nemohou. Díky vstřícnosti ostatních souborů se nám podařilo je přesunout na pátek. To zvažovali – aby nakonec napsali, že nepřijedou vůbec... Prostě mi to přijde silně nekoligální a

KDS Effrenata Žďár n/Sázavou, Dýchej, foto Michal Horák

Rozbor, foto Michal Horák

neprofesionální. A to nebyl konec.

Ve středu 24/5 totiž napsali ze souboru KoMa Praha. Řešit takhle narychlo náhradu za dva soubory jsme prostě nezvládli. Proto v Třebové letos namísto 8 souborů vystoupilo souborů 6. A možná zaplat'pánbůh, a možná, že je to dobře. Protože ty co přijely, přijet chtěly. A udělaly festivalu tak báječnou atmosféru, že do toho půjdeme i příští rok. Jen budeme těm, co se přihlásí, posílat „Smlouvu o provedení uměleckého díla“ se sankcemi pro případ, že nepřijedou, což se mi sice jako antiúředníkovi hnusí, ale je to zřejmě nutné.

Letošního ročníku se zúčastnily: Divadlo Jesličky Josefa Tejkla Hradec Králové s inscenací Martina McDonagha *Poručík z Inishmuru* (režie Josef Jan Kopecký), divadelní soubor Vicensa Ústí nad Orlicí s inscenací podle Ladislava Stroupežnického *Naši naši furianti* (režie Lenka Janyšová), Divadlo Exil Pardubice s inscenací Antona Pavloviče Čechova *Racek* (režie Kateřina Prouzová), KDS Effrenata Žďár nad Sázavou s autorskou věcí Jany Mířkové a souboru *Dýchej* (režie Jana Mířková), divadelní soubor Domu kultury Střelnice Rumburk s hrou Géralda Sibleyrase a Jeana Della *Půldruhé hodiny zpoždění* (režie Daniel Nedvídek) a divadlo Exil Pardubice s inscenací Jiřího Pokorného *Domov můj*

(režie Vladislav Kracík).

Čestným hostem přehlídky byl ředitel poděbradského FEMADu Jakub Charvát, který se ujal také závěrečného slavnostního vyhlášení výsledků, a režisér Petr Kracík, který vedl diskuse.

A jak to dopadlo?

Pro Vás neznalé je třeba ještě možná podotknout, že o nejlepší inscenaci hlasují jednak diváci – a to po každém představení. A potom delegáti souborů, kteří jsou přítomni na celé přehlídce, mají povinnost vidět všechny inscenace – a také jsou přítomni diskusních kruhů po představeních. Delegáti potom hlasují během závěrečného vyhlášení veřejně!

Diváci při odchodu ze sálu ocenili Cenou diváků inscenaci *Naši naši furianti* ústeckého souboru Vicensa.

Delegáti jako nejlepší mužský herecký výkon vyhodnotili výkon Alexandra Andrejse z Exilu Pardubice (*Racek*), jako nejlepší ženský herecký výkon Nadi Kubínkové ze stejného souboru (*Racek*) a jako nejlepší inscenaci potom opět *Racka* pardubického Divadla Exil. Gratulujeme!

Přátelé, nová tradice tedy byla zahájena. A jelikož to bylo setkání velmi příjemné, celé čtyři dny velmi příjem-

né, po celou dobu velmi příjemné – my slibujeme, že pokud bude zájem zespodu, my do toho příští rok opět půjdeme!

Josef Jan Kopecký

ČESKÁ TŘEBOVÁ MÁ SVŮJ FEMAD. PRVNÍ ROČNÍK OČIMA DELEGÁTKY

Blížil se konec divadelní sezony a s ním se v České Třebové na začátku června uskutečnila přehlídka amatérských divadel FEMAD, nesoucí podtitul Salon odmítnutých. Nutno říci, že na nikom ze zúčastněných nebyla znát nějaká „porážka“ či křivda. Všechny soubory, vyjma dvou, které na poslední chvíli odřekly účast, se odhodlaně pustily do boje o postup na zářijové celostátní kolo konané v Poděbradech.

A jaká byla atmosféra? Slunečná, přátelská, alkoholická, diskusní, veselá, zkrátka taková, jaká se hodí a jakou každý uvítá.

Sám dramaturgický plán lákal k návštěvě svou rozmanitostí. Vystřídala se klasika česká i světová, ale nechyběla ani tvorba autorská a současná dramatika pro otrlé diváky. Komu otrlost scházela, mohl alespoň po představení zuřivě rozmlouvat o své případné frustraci a čekat, až mu vlasy na hlavě hrůzou vztyčené zase klesnou. Ale i tyto diskuze končily smířlivě.

Na každé představení dohlížel a následné rokování, byť nechtěně, ovšem velice schopně, moderoval profesionální režisér Petr Kracík.

A jak to všechno začalo?

Jako první se v pátek večer na Malé scéně představilo Divadlo Jesličky Josefa Tejkla z Hradce Králové s dábelskou groteskou Martina McDonagha *Poručík z Inishmuru* v režii Josefa J. Kopeckého. Dostali jsme tedy hned zpočátku silný náboj. Varování, že dílo není vhodné pro ledajakého diváka, mělo v programu své opodstatněné místo. Ovšem příznějme si, kdo

D I V A D E L N Í

z nás si dokáže představit uhlazeného, citlivého McDonagha bez vulgarismů, černého humoru a sarkasmu? Tím by pozbyl své jedinečnosti. My jsme se smáli, divili, valili oči, odvraceli oči, obdivovali, bavili a nabytí energií z prvního večera se těšili na druhý den.

V pátek se bohužel omluvily hned dva soubory, takže na další divadlo jsme si museli počkat až do večera. Ovšem pořadatelé třebovské přehlídky neotáleli a přichystali pro nás účastníky výlet do Litomyšle, kde jsme se dobře najedli a prošli tamní zámek. Poté se někdo oddával rozjímání u piva, někdo u vína a někdo si odešel dát dvacet na hotel. V půl osmé jsme se opět sešli, tentokrát v Kulturním centru, kde se představil Divadelní soubor Vicena z Ústí nad Orlicí s inscenací Naši naši furianti v režii Lenky Janyšové. Po třeskutém Poručíkovi přišla vhod česká klasika, která se navíc nejvíce zalíbila divákům a díky jejich hlasování si odvezla hlavní diváckou cenu. Gratulujeme! Ovšem i zde bylo o čem diskutovat. Název, antiiluzivní scéna, věkové rozdíly herců versus postav, způsoby herectví, vše jsme rozebrali podrobně, jak jen to hodina k diskusi určená dovolila. Po šedesáti minutách analyzování už přece jen nastal čas na nějakou tu večeri, dobrý mok nebo spánek.

V sobotu jsme se ráno vrátili na Malou scénu, kde štafetový kolík přebralo Divadlo Exil z Pardubic s Čechovovou komedií, jež možná vůbec komedií není, Racek v režii Kateřiny Prouzové. Bylo by zbytečné dlouze se rozepisovat. Stačí zmínit, že se v závěrečném hlasování delegátů ocitla pardubická inscenace na prvním místě. Divadlo Exil si s Racekm zároveň vybojovalo i ocenění za nejlepší ženský a mužský herecký výkon, která převzali Naďa Kubínková a Alexandr Andrejs. Gratulujeme! Po Rackovi, rozprávce a chutném obědě jsme se spíše rychlou chůzí přesunuli opět do prostor Kulturního centra. Usazení přímo na jevišti zhlédli jsme inscenaci Jany Mířkové Dýchej, již zrežirovala s Královskou divadelní společností Effrenata. Za

DS Vicena Ústí n/Orlicí, Naši naši furianti, foto Michal Horák

ocenění stojí netradiční pojetí, kdy herci vystupovali přímo z řad diváků. Hra Dýchej nám představila osobitým způsobem příběh o životních úskalích, která můžou potkat každého z nás. A větší zajímavostí byla následná interakce herců s publikem, které mělo po demonstraci příběhu možnost diskutovat se samotnými postavami. Ale kdo se moc ptal, ocitl se rázem v útrobách jeviště mezi herci, by si vyzkoušel některé situace změnit podle vlastního mínění a citění. Někdy skutečně mlčeti zlato, na druhou stranu byla legrace.

Po odpolední štaci zbývalo dost času do večerního představení. Venku stále svítilo sluníčko, jež svádělo k usazení na zahrádku a přátelskému nepovinnému klábosení, posezení v parku s knihou a chvilkovému odreagování od divadla, nebo opět odpočinku na hotelu.

Před půl osmou už se diváci hrnuli zpátky na Malou scénu, ježto se zde chystalo předposlední dílo přehlídky. A protože se blížil večer, kdy je lépe se smát, přišlo vhod zhlédnout konverzační komedii Divadelního souboru Domu kultury Střelnice z Rumburka s názvem Půldruhé hodiny zpoždění. V jedné ze dvou hlavních (a jediných) rolí se představil sám režisér inscenace Daniel Nedvídek. Klobouk dolů,

herci dostali zabrat, když ve skromném obsazení museli utáhnout celých 80 minut. Diváci se bavili, někteří se ztotožnili s postavami, jiní se divili, co je v manželství čeká, a potom své dojmy samozřejmě sdělili (a kdo nesděloval, byl vyzván) v tradiční diskusi. Nastal poslední večer, poslední pivování, vínování, stmelování (přátelské!) a komu se nechtělo končit, protože FEMAD utíkal tak rychle, užíval večera dlouho do noci.

Nastalo ráno nedělní, ráno poslední, kdy jsme již podruhé přivítali Divadlo Exil. Tentokrát však pardubičtí sáhli oproti Rackovi do jiného soudku a představili divákům hořkou komedii Domov můj, poetikou podobnou filmům Quentina Tarantina. Kontroverzní autor, co si budeme povídat. A stejně jako filmy zmíněného velikána rozdělují recipienty na dva tábory, tak i dílo Domov můj Jiřího Pokorného, kterou mimochodem režíroval profesionál Vladislav Kracík, budilo dojmy různé. Kdo se nesmál, žasnul a srovnával své myšlenky. K úplnému zařazení dojmů mu pomohla závěrečná diskuse a opět bylo veselo.

Všechno jednou skončí, a tak skončil i červnový FEMAD. Odhlasovalo se, přituklo sklenkami na oslavy zdárného konce a všichni se rozjeli do svých domovů. Jen někteří obtěž-

káni cenami, zato všichni obohaceni příjemným pocitem z kvalitně strávených čtyř dnů. Za což mohou – kromě samotného divadlování – i pořadatelé přehlídky, kteří nám všem poskytovali přímo rozmazlující péči. Děkujeme! A divadlovat se bude za chvíli znovu. Jakmile utečou divadelní prázdniny, potkáme se znovu v Poděbradech na celostátním kole. Takže zlomte vaz a brzy na viděnou!

Hana Rubišarová

CHRUDIM PATŘILA LOUTKÁM UŽ PO ŠESTAŠEDESÁTÉ

Více než sto loutkových představení pro dětské i dospělé diváky, semináře, dílny pro veřejnost, přednášky a koncerty nabídla letošní festival Loutkářská Chrudim. Jeho 66. ročník začal v pátek 30. června a skončil ve čtvrtek 6. července. Kromě osmnácti inscenací hlavního programu mohli návštěvníci zhlédnout další tři desítky inscenací v inspirativním projektu Fenomén loutka aneb Tradice, která se rozvíjí. V jeho rámci bylo možné sledovat vzájemné ovlivňování amatérského a profesionálního loutkového divadla a jak se z něj rozvíjí tradice českého loutkářství, která byla na konci roku 2016 zapsána na Reprezentativní seznam nemateriálního kulturního dědictví lidstva UNESCO.

Chrudimskému festivalu loutkového divadla předcházelo jedenáct postupových přehlídek. Z nich vybraly odborné poroty a programová rada festivalu do hlavního programu osmnáct nejzajímavějších inscenací letošní sezony. Inspirativní část festivalu tvoří další tři desítky inscenací českých nezávislých a statutárních profesionálních divadel jako například Divadla Alfa Plzeň, Naivního divadla Liberec, produkční skupiny DAMÚZA, Buchet a loutek, souboru Spastiks HAMU Praha, souboru Vocad' pocad' či studentů pražské katedry alternativního

a loutkového divadla DAMU.

„Odborné semináře, které vedou profesionální umělci a špičkoví odborníci tvoří s diskusními kluby vzdělávací část festivalu. Jejím smyslem je rozšiřování praktických dovedností i teoretických vědomostí aktivních loutkářů,“ upřesňuje odborný pracovník pro loutkářství Národního informačního a poradenského střediska pro kulturu (NIPOS) a programový ředitel festivalu Michal Drtina. „Mne i celý přípravný tým těší obrovský zájem o naše semináře, všech dvě stě padesát míst je již od konce května plně obsazeno.“

Ze zahraničních hostů Loutkářská Chrudim letos přivítala soubory z Německa, Maďarska a Slovenska. „Skvělou inscenaci podle knihy Wolfa Erlbrucha Kachna, smrt a Tulipán, která získala řadu ocenění po celém světě, uvede německá skupina Theater Couturier & Ikola z Berlína,“ říká programový ředitel festivalu Michal Drtina a dodává: „Věříme, že chrudimské i přespolní potěšily nejen české a zahraniční inscenace, ale i loutková instalace inspirovaná životem a dílem chrudimského rodáka Josefa Ressela, která byla k vidění v industriálním prostoru Sladovna.“

Pestrou nabídku Loutkářské Chrudimi rozšiřuje bohatý doprovodný program, který kromě odborných přednášek o loutkovém divadle tvoří otevřené loutkářské a výtvarné dílny pro veřejnost, koncerty a výstavy.

Amatérská scéna

JAKÝ BYL 18. ROČNÍK OPEN AIR PROGRAMU HRADEC KRÁLOVÉ?

Open Air Program letos po osmnácté oživil historické centrum Hradce Králové divadlem a hudbou! Na 14 otevřených scénách, ulicích i šapitech nabídl v datu od **23. do 30. června**

rozmanitý program o více než 200 divadelních, hudebních a doprovodných produkcí, jejichž pojítkem bylo letos téma **Open Vacuum** – překročit své hranice. Nechyběla činohra, fyzické divadlo, pohádky, loutková představení, speciální rozhlasová vysílání, improvizace či koncerty a večerní DJ sety. O doprovodnou část programu se zasloužily desítky dalších akcí pořádaných partnerskými organizacemi (Prostor Pro o. p. s., Skok do života o. p. s., Oblastní charita HK, Salinger o. s. a další). Díky počasí, které festivalu opět přálo, přilákala jedinečná atmosféra historického centra Hradce Králové na **39** tisíc návštěvníků.

Hlavní program

První den zahájil hlavní program **Pavol Seriš** pohybovou komedií pro jednoho herce **Ze ZOO**, na kterou navázalo vinohradské **Divadlo D21** s fantasy podle Terryho Pratchetta – **Sekáč dědeček**.

Sobotní večer uvedl v Divadelním stanu tragikomickou autorskou hru **Deadline (a cibule), aneb o prokrastinaci a jiných běsech**. Hra o lepku i chorobném odkládání úkolů byla k vidění v podání nezávislého brněnského souboru **DIVO4**. Po setmění se diváci mohli těšit na další festivalovou stálici, **Divadlo Spektákl**, která představila Goethova **Fausta** zbaveného velkoleposti a patosu.

Neděle patřila především nezávislé umělecké skupině **OLDstars**, která v rámci svého pásma v Atriu Radnice uvedla celkem 6 představení. OLDstars je platformou pražského studentského kulturního života. Zaměřuje se jak na klasické divadelní texty, tak na tvorbu autorskou. Hradecké publikum tak mělo jedinečnou příležitost zhlédnout průřez touto tvorbou během jednoho odpoledne. Na Pivovarském náměstí pro změnu v neděli vyrostly závěsné konstrukce, na kterých se postupně představila novocirkusová uskupení – **Arte Levante**, **Cirqueon** a **Cirkus Tety**. Slovenskou nezávislou alternativní di-

D I V A D E L N Í

vadelní scénu v pondělním programu festivalu reprezentovalo bratislavské divadlo **Stoka** se svým postdramatickým představením **Wellness**. Pro pobavení na závěr dne zahrálo pardubické **Divadlo Exil** hořkou komedií Petra Kolečka **Zakázané uvolnění**.

Off národ vnesl do festivalu trochu multikulturality. V úterý zahrál japonskou hororovou pohádku **Hachiko** i představení **Angakokové za Nuukem**, pohádku pro děti i dospělé vycházející z grónských mýtů a pověstí. Ve středu rozezněly Malé náměstí africké melodie. Ve spolupráci s festivalem **Tanec Praha** bylo uvedeno představení **Ghana zrána**, které vzniklo spojením českých a ghanských tanečníků pod choreografickým vedením Moniky Rebcové. A co by to bylo za Open Air Program bez souboru **Vosto5?** Osudový příběh Bohumila Hanče a Václava Vrbaty převyprávěl již tradiční host OAP v Divadelním stanu.

Základní umělecká škola z Jaroměře se souborem **Jakkdo** představila ve čtvrtek svou jedinečnou poetiku v představení **Kdes holubičko lítala**. ZUŠ Jaroměř pravidelně dokazuje, že základní umělecké školy mají v našem programu své čestné místo nastupující divadelní generace, která má světu co sdělit.

V pátek nás tři klaunky až z Francie vtáhly do svého putování bláznivou poetikou, kterou si zamiloval snad každý. **Kamin'é** přináší do hry nenasytou touhu po životě. Sexy, vypočítavá, šílená, závislá, nešťastná! Jak vidí slavnou hereckou ikonu Marilyn Monroe **Studio Damúza** se diváci přišli přesvědčit během závěrečného večera festivalu na představení **Spal jsem s Marilyn**.

Speciální projekty

V pátek i sobotu z industriálních prostor Pilnáckovy továrny, konkrétně kavárny KRAFT, vysílalo mírně pirátské rádio divadelního souboru **11:55** (čti za pět dvanáct). Vysílání **23:55** – **Rádio Zapětpůlnoc** plně improvi-

Slzyoslehanychmuzy 3, foto Anna Turková

zace, lehce pubertální neformálnosti a nekorektního humoru je k poslechu i ze záznamu na Youtube.

Jak se žije v paneláku? O hlučných sousedech, domovních schůzích v kočárkárně, o cizích lidech žijících v identických bytech oddělených patnácticentimetrovou příčkou, o městských mýtech a poblíkávajících televizorech. O tom a mnohém dalším bylo multimediální site-specific představení **Zářící město**, které bylo uvedeno v pondělí a úterý od 22 hodin v panelovém domě na adrese Jana Ma-

saryka 2017. Budoucnost už není, co bývala.

Pouliční představení

„Stejně jako loni, i letos jsme kladli důraz na to, aby se každý den odehrálo alespoň jedno ryze pouliční představení. Během osmi festivalových dnů se tak rozehrály venkovní prostory, jako jsou Gočárovo schodiště, Jižní terasy, Malé náměstí i Žižkovy sady, improvizacemi, tanečními performancemi, žongléřskými výkony i nesmrtelným Školním výletem v podání Václava Bartoše. Úspěšnou literární

Faust, foto David Havel

procházku městem, ve kterém působili takoví velikáni české literatury jako Josef Kajetán Tyl, Karel Jaromír Erben, Karel Čapek a další, *vedl Ondřej Macl.* říká koordinátorka festivalu Barbora Holanová.

Ostatní prostory a šapita

Od pátku 23. do neděle 25. 6. program zpestřila umělecká skupina **UMSKUP**. Kdo by neznal jejich Švédované *filmy* nebo *Minikapelu*, jako by nebyl. O program se ve svém stanu podělili s hosty, českobudějovickými **Arte della tlapač**. Od pondělí se UMSKUP stan proměnil v Šapitó Žižka, ve kterém se konala scénická čtení, improvizace a další zajímavé formáty. I letos pak v Žižkových sadech zaparkoval **Autobuf**. Divadlo Bufet v něm uvedlo představení *Unhappy Happy, 1. českou* škrabárnu a hostující talkshow Divadla D21 *Komu zvoní Hana*. Na Kavčím plácku opět vyrostlo Šapitó královéhradeckého souboru **Q10**.

Hudební program

Ani letos diváci nepřišli o zajímavé hudební zážitky. Vyzbrojena klávesami, několika kostýmy a hrstkou třepek se přihlížela hned v pátek neřízená berlínská střela **Stephen Paul Taylor**, aby ukázal, jak lehce se dá rozdo-

vádět dav pomocí extravagantního, ale zároveň podmanivého one-man synth popu. Svoji nejnovější desku *Give Masterpiece a Chance* přijela do Hradce představit elektro-poeticko-popová brněnská kapela **Midi Lidi**. Největší hudební událost festivalu nenechala jedny ruce založené hned v sobotu od 21 hodin v Hudebním stanu. Držitel hudebních ocenění Vinyla, Apollo a nejnověji také ceny Anděl v kategorii Elektronická hudba Ondřej Holý, alias **dné**, rozezněl barokní zdi Městské hudební síně. Hudební program se konal i na Kavčím plácku či Pivovarském náměstí, který jsme připravili společně s našimi festivalovými partnery (neziskovou organizací Skok do života a manželi Podhajskými).

Výtvarno

V rámci festivalového programu našly své místo i výtvarné dílny a performance v podání Kateřiny Olivové, absolventky Ateliéru tělového designu FAVU VUT v Brně nebo performativní jednotky PRO FORO INTERNO.

Zahajovací průvod

Již tradičně byl festival zahájen slavnostním průvodem, který odstartoval z Masarykova náměstí v 17 hodin a vyvrcholil na Malém náměstí. Prů-

vodci byli klauni v podání **Paletáků**, pardubické improvizální skupiny, herců Klicperova divadla i Divadla Drak. Novinkou letošního roku byl workshop „VAKUMASKA“, kde si zájemci mohli vyrobit vlastní masku z recyklovatelných materiálů a později společně s herci vyjít do ulic a zahájit festival. Na Malém náměstí na ně pak čekali **Bratři v tričku** se svou cirkusovou show Malíři.

Doprovodný program

Návštěvníci se také mohli v průběhu celého festivalu libovolně zúčastňovat výtvarných a pohybových workshopů. Každý rok samozřejmě myslíme na rodiče s dětmi. Vedle každodenních představení pro děti připravily jiné hradecké neziskovky volnočasové aktivity a kreativní dílny pro celou rodinu. O víkendu proběhl i oblíbený bleší trh **Open** Šmelitex v Žižkových sadech, nebo výtvarný designový minitrh **Open Pocket** v KRAFTu. Hlavní program doplnila filmová projekce v kině Central. V české předpremiéře zde byl uveden dokument Olgy Sommerové o Soně Červené – Červená (pondělí 26. 6., 10.00). Hostem projekce a diskuze byla Soňa Červená osobně.

Karolína Pláničková

Loutková inscenace Faust, foto Lukáš Veselý

DIVADELNÍ FESTIVAL O LÁSCĚ ZAPLNIL V SRPNU NÁDVOŘÍ, RONDEL I SÁLY ZÁMKU PARDUBICE

Léto na pardubickém zámku bude opět ve znamení lásky. Východočeské muzeum ve spolupráci se sdružením NaEx pořádalo 2. ročník divadelního open air festivalu Pernštejn(I)ove. Od 2. do 5. srpna čekalo diváky sedm divadelních představení, výstava a doprovodný program pro celou rodinu. Mnohé inscenace na programu vzešly z východočeských soutěžních přehlídek, které pořádá

DS Kroměříž, Veroničin pokoj

MDS České Budějovice, Cyrano

Impuls Hradec Králové a Volné sdružení východočeských divadelníků.

„Povzbuzení loňským úspěchem jsme přichystali divadelní zážitek nejen na nádvoří Zámku Pardubice, ale poprvé také na zámeckém rondelu a v rytířských sálech,“ vysvětluje Tomáš Libánek, ředitel Východočeského muzea v Pardubicích. „Opět jsme pozvali divadelní soubory, které pardubický divák dosud nezná. Vybíráme je na soutěžních divadelních přehlídkách a festivalech. Kromě kvality je opět spo-

lečným jmenovatelem láska ve všech podobách,“ říká dramaturgyně divadelního programu Kateřina Fikejzová Prouzová.

Celý festival zahájil velký romantický muzikál Cyrano. O letitém manželství je komedie Výročí, kterou do Pardubic přivezli rodáci z tohoto města Roman Vencel a Michaela Doležalová, dnes už oba úspěšní profesionálové v herecké branži. Mrazivý thriller, objev loňské divadelní sezony, s názvem Veroničin pokoj uvedl soubor

z Kroměříže. Příznivce pohybového divadlo naprosto uspokojila inscenace R+J královéhradeckého souboru Q10. Naopak ty, kteří se chtěli hlavně pobavit, ocenili například detektivní komedii Turecká kavárna. Nechyběly ani erotické verše anebo tanec na zámeckém rondelu. Festival pak v sobotu 5. srpna ukončila nová inscenace pardubického Divadla Exil Kuřačky a spasitelky, kterou se souborem nastudoval populární herec Východočeského divadla Pardubice Ladislav Špiner.

Kateřina Fikejzová Prouzová

87.

JIRÁSKŮV HRONOV

Již více než rok Vás na stránkách naší Hromady průběžně informuji o tom, jak se vyvíjí nejstarší divadelní festival u nás, v Evropě a dost možná i na světě, Mekka českého amatérského divadla, přehlídka, kterou si udělali „divadelníci sobě“, výstavní skříň amatérů – Jiráskův Hronov. Jeho brány se otevřou za několik týdnů. A co na Vás tedy čeká?

Mnoho jsem toho už napsal k turbulentnímu vývoji kolem JH v předchozích vydáních Hromady. Toto by mohl, pokud vše vyjde podle plánu, být článek na toto téma poslední. Dobrá věc se podařila – a Hronov bude už od letoška fungovat podle nové koncepce, kterou předložilo Město Hronov. A změn Vás čeká spousta.

V nové koncepci jsme popsali východiska, ze kterých JH vyrostl, deklarovali jsme odhodlání JH dál posouvat, popsali jsme cílové skupiny (vystupující soubory, divadelní veřejnost, seminaristé, místní) a jejich potřeby, směrem k seminaristům rozdělili jejich poplatek na jednotlivé složky, aby si objednali pouze to, o co mají opravdu zájem, přijali jsme nové rozložení programu, jak ho navrhovala Praha (16 nominací z celostátních přehlídek

H R O M A D A

(dřív bylo 24), 8 inscenací z doporučení z celostátních přehlídek (což dohromady s nominacemi dává oněch 24), 8 inspirativních inscenací, libovolný počet (podle možných hracích časů) inscenací v „garantovaném“ OFFprogramu + neomezeně vystoupení na volných pódíích).

Zásadní částí nové koncepce je popsání a permanentní nabídka mnohem většího počtu hracích míst. Nejde o to, že by měly být využity všechny každý rok, ale je to „zásobník“ možného, na kterém se bude navíc dál pracovat. I industriálního prostoru a studiového blackboxu se jistě na JH dočkáme. Vedle toho se otevrou venkovní scény, jejichž centrem bude šapitó v parku.

Zásadní je uvědomění si „toku života“ a pohybu v rámci festivalu. Popsány byly lokality, kde se především odehrává festivalový život. A do nich se bude od letoška vše vztahovat. Včetně vybudování „míst pro setkávání“, které nabídnou prostor pro diskuse, relaxování, stín, wifi, elektřinu pro nabíjení telefonů, NB a tabletů atp.

V otázce ubytování dochází také k posunu. Tak, jako všechny velké festivaly, nabídne od letoška JH stanové městečko. Je to varianta nejlevnější – a také v nejužším kontaktu s festivalovým děním, protože stanové městečko vyrostě za řekou v parku. Všechny ostatní prostory samozřejmě také zůstávají v nabídce, dokonce se navyšuje jejich kapacita. Problém v tomto by tedy nastat neměl.

Ubytování v širším okolí Hronova potom dostačuje kapacitě diváků festivalu několikanásobně. A festivalové taxi, kterých bude opět více, Vás doveze, kam budete chtít.

Stravování jsme letos též pohlídali. V provozu je nová jídelna, která všechny bezproblémově odbaví. Jídelní lístek je již schválen, bude možnost volby – a to i pro vegetariány a bezlepkáře. Nově odstravujeme

také hrající soubory. Uvolní se tak obrovská kapacita pro všechny návštěvníky festivalu. Nehledě na to, že chceme posílit také stravování stánkového typu na náměstí.

Nově koncipován bude také „navigační“ systém na JH. Zatím v „základní verzi“, čekáme na nový vizuál JH, který by měl být hotov na příští (88.) ročník. Potom se do toho budeme moci pustit naplno.

Nový web už ale spuštěn byl, včetně zásadní novinky, v mém úvodníku pro tuto Hromadu zmiňovaného elektronického předprodeje. Každý si bude

moci lístky koupit už předem z pohodlí domova. A tak pojedete na Hronov s jistotou, co uvidíte. Už se nestane, že by namíste zjistil, že je vše vyprodáno. Nově navíc půjde program proti sobě. Dopusud mohl každý vidět všechno. Od letoška může každý vidět vše v hlavním programu. Proti němu ale budou nasazovány věci z doporučených, inspirace i OFFprogram. Ne ve stu procentech, ale stávat se to bude. Rozhodnutí, nač chci jít, se tedy přesouvá na festivalové diváky. A navíc se takto uvolní obrovské množství lístků. Takže určitě přijďte, lístky budou.

Novinek na Vás čeká ještě více, vy-

jmenoval jsem zatím pouze zásadní změny. Které navíc od letoška zavádíme tak nějak „za pochodu“. Pokud se stane, že ještě někde nepůjdou tak hladce, buďte, prosím, benevolentní. Děláme to všechno proto, aby se Vám JH líbil, abyste se sem chtěli vracet, abyste si ho mohl naplno užít. Mladí, staří, konzervativci i experimentátoři, klasici i punkeři, prostě všichni.

Těšíme se na Vás na 87. Jiráskově Hronovu. A i z tohoto místa Vás vyžívám: Dejte nám zpětnou vazbu. Jakýmkoli způsobem. Osobně (budu tam celý JH, jistě se potkáme), mailem na ijk@ktct.cz, mailem či dopisem na Impuls, na VSVD, prostě jakoukoli cestou. Zajímá nás nejen chvála, ale i kritika. Nápady. Postřehy. Vše, co nás může dál posouvat. Váš názor mě zajímá!

Krásné léto a příjemně prožitý 87. Hronov Vám přeje

Josef Jan Kopecký

*** JAN CÍSAŘ Z JIRÁSKOVA HRONOVA: NA OKRAJ DNE

Zúčastnil jsem se takové malé – ale významné – slavnosti ve Vysokém nad Jizerou; vzpomínali tam 230 let od chvíle, kdy jejich předek Jan Petruška položil základy novodobého ochotnického divadla v Čechách. Byla to událost příjemná, milá a důstojná. Ale především prosáknutá jakousi vlastností, která činí ochotnické divadlo právě ochotnickým divadlem, dává mu cosi, co může mít právě jen ono.

V ekonomii se hojně a často používá pojem alokace k označení přidělených (omezených) zdrojů. Dovolil bych si tentokrát tenhle termín vypůjčit a označit jím zdroj, který ochotníkům nikdo nepřiděluje, ale získávají

Profesor Jan Císař, foto Jan Slaviček

jej sami, tak říkajíc ze své podstaty, již bych pro tentokrát nazval tím starodávným a dlouholetým označením ochotnictví – nikoliv amatérismem. Neboť amatérismus je kromě provozování nějaké činnosti ze záliby, nikoliv z povolání, také označením jisté nezpůsobilosti k provozování této činnosti – dokonce až neschopnosti. A v tomto sloupku na okraj dne nemám na mysli vůbec, ale vůbec schopnost či neschopnost dělat divadlo. Ale něco docela jiného, jakousi kvalitu, kterou bych možná nazval sdílením – ale zase ne jen sdílením divadelního představení. Je to zvláštní komunikace, která je dána soužitím, společnými prožitky a postoji, sdíleným vědomím životních hodnot.

Seděli jsme v nedělním dopoledni na chodbě před zavřenou hospůdkou v divadle Krakonoš – ochotně nám nalili – a sledovali přípravu odpoledního pořadu před divadlem. Bylo to velké kolotání, ale všechno běželo jakoby samo, pozoruhodně samozřejmě a vypadalo to, že nikdo nic neřídí, nevydává všem těm lidem pokyny. A najednou jsem si uvědomil, že přesně tohle mělo v sobě večerní představení, což byla derniéra 34× zahraničního Malovaného na skle. Jak v té přípravě odpoledního dění tak v tom představení bylo to ochotnictví jako přirozená jistota, že probíhá něco, co všichni znají, čím jsou prostoupeni; jak ti, co to pro ostatní dělají a co něco předvádějí, tak ti, co tomu

přihlížejí, ale jsou přítomni ne jako pouzí diváci, ale jako účastníci stejně naladěni. Jestliže na oně derniéře rozdali herci svým divákům růže jako poděkování za jejich trvalou podporu, pak to byl pro mne nádherný výraz onoho ochotnického sdílení.

Neměli bychom ani při vší složitosti hodnocení a hledání všech scénických souvislostí na JH – až se budeme přít o divadelní kvalitu jednotlivých inscenací a zabývat se jejich klady a nedostatky – zapomínat na tohle sdílení jako skutečný základ ochotnictví.

Jan Císař

*** V ÚPICI VSADILI NA HAVLOVO ODCHÁZENÍ

Spolek divadelních ochotníků Alois Jirásek, Úpice představuje svou poslední premiéru. Hru Václava Havla ODCHÁZENÍ nastudoval se souborem hostující Alexandr Gregar.

Odcházení je poslední Havlovou hrou, jedinou napsanou po sametové revoluci. Kupodivu se příliš nehraje, na profesionálních scénách byla dosud uvedena jen sedmkrát a amatérská provedení lze spočítat na prstech jedné ruky. Od sovětské okupace až do roku 1990 se Havel u nás nesměl hrát. Potom byly uváděny jeho dřívější opusy, protože jako prezident republiky na novou tvorbu neměl příliš času. Odcházení napsal až na konci své veřejné kariéry, tato ironická groteska měla světovou premiéru v pražském divadle Archa v roce 2008, ve svých sedmdesáti pěti letech ji dokonce natočil jako pozdně debutující filmový režisér, film byl doceněn bohužel až po smrti autora.

Havlovy hry jsou stále (a mnohými) vnímány s jakousi nedůvěrou, prý jsou složité, málo pochopitelné, prostě „absurdní“. I my při práci na inscenaci zaslechli podobné názory. Premiéra ovšem pochybnosti o smys-

Odcházení, foto Bohdan Holomíček

PREMIÉRY V DIVADLE JESLIČKY

Divadlo Jesličky Josefa Tejкла v sezóně 2016/2017 skutečně nezahálelo. Je dost pravděpodobné, že jsem nezapočítal všechny premiéry, které zde proběhly, protože toho je tolik, že člověk prostě žasne, i tak jsem došel k neuvěřitelnému číslu: od září 2016 do června 2017 je to 26 premiér! A to nepočítám samozřejmě večery přednesové a podobně, ale pouze divadelní inscenace.

Psát za Jesličky o všech premiérách, to by bylo na polovičku rozsahu Hromady. Vezmu to proto, dovolíte-li, letem světem.

První premiérou byli *My dva a Beatles* (12/10 2016, režie Josef Jan Kopecký). Jedná se o divadelní adaptaci filmu *Ať žijí Beatles (Two of Us)* scénaristy Marka Stanfielda. Tento snímek zaujal Dominika Bartoše natolik, že se rozhodl jej připravit pro divadlo. Je pravda, že inscenace vznikala skutečně dlouho, scénář se upravoval celkem čtyřikrát, radikálně se od původního konceptu změnil i hrací prostor – až jsme nakonec s představiteli Johna Lennona (Dominik Bartoš) a Paula McCartneyho (Petr Matyáš Cibulka) došli k finální podobě: beatovému divadlu. Tedy pardon: bytovému divadlu. Příběh o fiktivním setkání Johna a Paula v době, kdy jsou už Beatles minulostí, tak získal v civilním prostředí „obýváku“ silnou dávku k divákovi přímo proudící emoce. S *Beatlesáky* jsme posbírali nějaké ceny, postoupili jsme na Mladou scénu do Ústí, objeli festivaly – a určitě ještě nekončíme. Od září bychom chtěli rozjet bytové tour v Hradci a okolí. Takže máte-li prostor, chcete-li si pozvat divadlo domů, jsme připraveni k Vám přijet! Zn.: Klavír v hracím prostoru výhodou ;-)

V prosinci (16/12 2016) uvolnila prostor novým hrám derniéra inscenace *Ten druhý* (režie Josef Jan Kopecký),

slupnosti a kvalitách tohoto Havlova opusu dokonale rozptýlila. Publikum se skvěle bavilo a situacím dobře rozumělo, vždyť různá politická nástupnictví či odcházení jsou stále „aktuální“ a ve své podstatě směšná – absurdní, podobná tomu, co Havel ve svých hrách konstruuje jako „umělý a smutně zábavný divadelní svět“. Havlovo *Odcházení* je vlastně jakýmsi panoptikem. Malíř Jiří Anderle tvrdí, že „panoptikum je podle encyklopedie divadlo rozmanitosti, podobá se mu groteska, v níž se paradoxně prolíná tragika s komikou. A velkými herci panoptika jsou politici.“

V tomto duchu úpický soubor Havlovu hru inscenoval – jako proud groteskních situací, jejichž protagonisté, jejichž předobrazem mohli být i nejrůznější dnešní politici, se ocitají na jakési křižovatce. Mění se jakoby věčné jistoty, před námi najednou neznámo, svět se hroutí. Možná to, třeba v jiných souvislostech, postihlo i mnohé z nás – kariéra končí, co přijde po ní? Jan Fikejz do své scénické hudby zakomponoval žalostné troubení pokořeného, odmítnutého jelena v nekonečném prostoru přírody a času...

A jak vlastně Havla – dnes – hrát? S pokorou a úctou k jeho mezinárodnímu věhlasu divadelníka a politika, ikony sametové revoluce, muže, který má bustu v předsálí amerického kongresu jako herečtí bardi v cho-

dbách naší „Kapličky“ nad Vltavou? Nebo bez respektu, s nadsázkou a po svém? Věrný inscenátor Havlových her a jeho přítel Andrej Krob kdesi poznamenal, že „ortodoxní zpracování by Havla zakonzervovalo“, což je výzva, kterou jsme v úpické inscenaci nepominuli.

Politická hnutí nespočívají na racionálních postojích, ale na představách, obrazech, slovech, archetypu, které dohromady vytvářejí ten či onen politický kýč. Kýč patří k lidskému údělu. Ve chvíli, kdy je kýč rozpoznán jako lež, ztrácí svou autoritativní moc a je dojemný jako každá jiná lidská slabost... Kýč je paraván zakrývající smrt. (Milan Kundera, *Nesnesitelná lehkost bytí*, Atlantis Brno, 2006) Čas v celém lidském životě je to nejdůležitější a nikdy nepřestává hrát svou roli, neboť právě čas nám neustále po vteřinách ukusuje většinou z té šťastnější strany našeho života (aniž si to v nejmenším uvědomujeme), až najednou nečekaně kousneme do nestravitelného sousta, z kterého se nám obrací žaludek, ale my ho nemůžeme vyplivnout, jediné, že bychom dokázali pohnout hodinami vesmíru. (Edgar Dutka, *Stažení z kůže ze tmy vycházíme*, Torst 2007)

Zdeněk Vylíčil

D I V A D E L N Í

kteřá za téměř dva roky, kdy byla v Jesličkách na repertoiru, objela nejen východní Čechy křížem krážem a posbírala cen, kolik jen mohla. Zažili jsme s ní mnoho příjemného, bavilo nás to - a proto mi touto cestou dovolu- te poděkovat mým dvěma kolegům: úžasné Tereze Vodochodské (Ona) a neuvěřitelnému Zdeňku Tesařovi (On) za všechno, co pro tuhle insce- naci udělali. Bylo to super. Díky.

Veronika Veselková,
Poručík z Inishmoru,
foto Michal Horák

Už o den později (17/12 2016) měla premiéru čemá komedie Martina Mc-Donagha *Poručík z Inishmoru* (režie Josef Jan Kopecký). Surová groteska o lásce ke kočkám, ve které se dost střílí, také se nemluví úplně spisov- ně, si našla rychle početné publikum. Vyprodáno bylo v Jesličkách skoro na všechny reprízy, dokonce jsme k této inscenaci udělali i trailer, což u nás není zvykem. A těšíme se, že na repertoiru zůstane skutečně dlouho. Je třeba poznamenat, že za úspěch vděčí samozřejmě také her- cům, z nichž hned tři byli úspěšní v přijímacím řízení, a tak po prázdni- nách nastoupí na DAMU (Petr Kult), resp. na VOŠ hereckou Praha (Vítek Martinec), resp. na divadelní vědu UP Olomouc (Veronika Veselková). Tým potom doplňují neméně báječní her- ci Karel Pešek, Petr Matyáš Cibulka, Martin Markoš, Ondřej Souček a Jan Martiník.

Po Novém roce se potom pytel s premiérami skutečně roztrhl: reži-

Vít Martinec, Poručík z Inishmoru,
foto Jan Slaviček

sér Karel Pešek veřejnosti předsta- vil *Enigmatické variace* (4/1 2017), ve kterých zazářili Jan Skorunka a Vítek Martinec. Režisérka Tereza Vodochodská na pomyslnou štafetu navázala nejprve ročníkovou insce- naci *Třetí sudba* (10/1 2017), za kterou hned následovala inscenace *Dvojí tvář* (13/1 2017). V obou přípa-

dech se jedná o víceméně autorské projekty, byť volně inspirované jinou předlohou. Především na Dvojí tváři, ve které se vedle Vítka Martince obje- vuje výtečná Aneta Komrsková a Vil- ma Dršatová, ukázala Tereza Vodo- chodská, že je nejenom talentovanou herečkou a režisérkou, ale také velmi šikovnou dramaturgyní (dramaturgy- ní byla také *Toho druhého* či *Poručíka z Inishmoru*).

Dále následovaly dvě ročníkové in- scenace v režii Moniky Janákové: divadelní hra Tomáše Rychetského *Nevinní jsou nevinní* (31/1 2017) a *Pravdivý příběh Antonie Pařízkové, lehké holky s dobrým srdcem* z pera Ludvíka Aškenazyho (10/2 2017).

Karel Pešek potom se svým soubor- em představil *Generál(ku) Bez rou- cha* (3/3 2017), podle hry Michaela Frayna *Bez roucha aneb Ještě jed- nou zezadu*, vynikající komedii plnou sardinek, dveří a neočekávaných si- tuací, často neplánovaných.

Bohumilu Hrabalovi poklonu vysmekl (10/3 2017) režisér Jan Dvořák, kte- rý se svým souborem Dospělá emb- rya připravil inscenaci *Hařtova oáza* v poušti lidově demokratické Prahy. Inscenace, která se hraje s diváky na jevišti, je od března pokaždé bezna- dějně vyprodána.

Další ročníkovou inscenaci připojila (14/3 2017) na repertoír Jana Porty- ková. Jde o její velmi zdařilou úpravu hry Oscara Wildea *Jak je důležité mítí Filipa*, která se v Jesličkách hraje pod názvem *Filip a ti druzí*.

V březnu to ale nebylo všechno! Ka- rel Pešek s dalším ze svých souborů představil „humorný jevištní thriller“ *Karlíkova cesta* (24/3 2017), Monika Janáková dramatizaci Sakiho stejno- jmenné humoristické povídky *Léčba neklidem* (28/3 2017), kolega Petr Vrběcký, jinak také zdravotní klaun a stálý host uměleckého souboru Klicperova divadla, představil svou jevištní adaptaci *Romea, Julie a tmy* Jana Otčenáška (29/3 2017). Posled-

My dva a Beatles, foto Jan Slaviček

ní premiérou měsíce byla *Pohádka nové generace* (31/3 2047), ročníková inscenace jednoho ze souborů Terezy Vodochodské.

Duben byl se svými třemi premiérami měsícem klidnějším. První byla ročníková inscenace žáků Jolany Brannyové *Konec čarodějek v Čechách aneb Jak Dušan k manželce přišel* (11/4 2017), následovaná divadelní adaptací písně Jaromíra Nohavici *Jedna lachtaní rodina* v režii Moniky Janákové (19/4 2017). Měsíc uzavřela premiéra protektorátní jednoaktovky Terezy Boučkové *Sodoma Komora* (28/4 2017), režie Josef Jan Kopecký. V poslední jmenované září svým výkonem především Anna Beránková, která zde ztvárnila služku, již do klína spadne byt jejich židovských pánů. *Sodoma Komora* je hrou o tragické části našich dějin, přesto nabízí uvolňující smích. Dále hrají Aneta Janovská, Pája Jarolímková, Ondřej Souček a Martin Žatečka.

Jak byl duben „odpočinkovým“, byl květen v Jesličkách o to více „našlapáným“. Premiéra střídala premiéru: (2/5 2017) klasika Brandona Thomase *Charleyova teta* ve výtečné úpravě a režii Terezy Vodochodské, (11/5 2017) *Koralina* - fantasy příběh Koralíny Jonesové plný napětí a dobrodružství, ve kterém se hlavní hrdinka dostane do druhého světa, do domu druhých rodičů, kteří mají místo očí knoflíky. Koralinu na motivy stejnojmenné knihy Neila Gaimana a filmu Henryho Selicka připravila Jiřina Krtíčková. Autorským projektem samotných žáků byla dále premiéra inscenace *Chroustí* v režii Jolany Brannyové (15/5 2017). Ten byl následován detektivním příběhem *Obžaloba* (17/5 2017) na motivy Agathy Christie v podání žáků Terezy Vodochodské. Poslední premiérou května byl pořad *Dobrého pomálu aneb A teď mi můžete* (24/5 2017), režie Jaroslav Pokorný, tedy dvě bláznivé frašky Georgese Feydeaua, které se dívají „na nelehký úděl nejen ženatých mužů“.

Vyhnání Gerty Schnirch, foto Michal Horák

Z repertoiru naopak v květnu zmizely po dvou letech inscenace *Bůh masakru* (20/5 2017) a *Zahradní slavnost* (27/5 2017), obě v mé režii. První jmenovaná, komedie Yasminy Rezy, pojednávala o dvou vyražených zubech a hráli jsme ji skutečně rádi. Mé velké díky patří jak oběma představitelkám ženských rolí: Janě Portykové a Tereze Vodochodské, stejně tak ale i oběma mužům: Zdeňku Tesařovi a Karlu Peškovi. Byla to paráda s vámi na *Bohu* dělat! (Poznámka v závorce: *Boha* jsme sice stáhli z repertoiru Jesliček, ale máme před sebou již naplánovány soukromé, uzavřené reprízy v bytech! Takže máte-li byt... Ale to jsem již psal u *Beatlesáků*. Přátelé, práva máme, rádi si u Vás zahrajeme!)

Petr Kult, Zahradní slavnost, foto Jarek Plesar

Sodoma Komora, foto Jan Slaviček

Havlova *Zahradní slavnost* se málem také definitivně nerozloučila. Chvilí to vypadalo, že bychom se s ní finálně rozloučili až na Open Air Festivalu TrutnOFF, resp. na jeho letošní mladobucké podobě, před vydáním této Hromady jsme se ale dozvěděli, že se pořadatelům letošní ročník zajistit nepodařilo. Škoda. Loučit se se *Zahradní slavností* kousek od Havlova Hrádečku by bylo fajn.

Derniéru měly v červnu také Žitkovské *bohyň* Kateřiny Tučkové (7/6 2017 jesličkovská derniera, 28/6 derniera v rámci Open Air Programu mezinárodního festivalu Divadlo evropských regionů; režie Josef Jan Kopecký). Tím ale Tučkové z Jesliček nezmizela! Na repertoar se totiž koncem června vrátila s *Vyhnáním Gerty Schnirch*. Pojdme ale postupně: 15/6 proběhla premiéra inscenace Touhy sester Brontëových v režii Jaroslava Pokorného, která pojednává o životě spisovatelek Charlotte, Emily a Anne Brontëových, jež v Jesličkách hrají Jana Portyková, Olga Hanišová a Rut Brodská.

V sobotu 17/6 měla premiéru jevištní adaptace známého filmu Filipa Renče *Requiem pro panenku* v mé režii, kterou jsme připravovali vlastně celý rok. Pro soubor to byla do jisté míry úplně nová zkušenost, protože inscenace nestojí na slově, ale na situaci a atmosféře. Jak se nám to povedlo, budou moci diváci hodnotit zase v září. Předpokládám, že *Requiem* zůstane na repertoaru celou sezónu – a také se nám již rýsují zájezdy, např. do slovenského Popradu. Nectíme film stoprocentně, spíše jsme se inspirovali skutečnou událostí. Hlavní roli – Mariku Fárovou (Evu Kováčovou, resp. René Líznu) hraje Veronika Veselková.

Následovala premiéra již zmiňované *Gerty Schnirch* (20/6 2017), režie Josef Jan Kopecký, slavného to románu o vyhnání brněnských Němců. Ta u nás v Jesličkách do jisté míry experimentuje s prostorem, hraje se totiž

Poručík z Inishmoru, foto Jan Slavíček

„na ulici“, tzn. nejenom na jevišti, ale i v hledišti. Hloubka (či chcete-li šířka) hracího prostoru je 14 metrů! Ústřední role Gerty se chopila Aneta Komrsková.

Sezónu v Jesličkách uzavřela ročníková inscenace na motivy Karla Čapka *To je divadlo* (22/6 2017) v režii Terezy Vodochodské.

Sezóna je za námi. Už teď se ale chystá ta nová. Jako pedagog od nás sice odchází Jaroslav Pokorný, již v září se ale vrátí jako herec. A kdo ho vystřídá na pozici pedagoga? K mému velkému nadšení kolegyně Aleš Dvořák. Tak tedy vzhůru do nové sezóny!

Josef Jan Kopecký

3X Z PARDUBICKÉHO DIVADLA EXIL

Divadlo Exil nastudovalo kultovní hru Petra Kolečka Zakázané uvolnění.

V únoru pardubický Exil uvedl v premiéře hru mladého českého autora

Petra Kolečka *Zakázané uvolnění*. Ta se úspěšně hraje v pražském studiu Rubín už od roku 2011 a dočkala se i filmového zpracování Janem Hřebejkem. V Pardubicích se režie ujal Zuzana Nováková ve spolupráci s Marií Kučerovou a tři barvitě ženské role nabídky Nadě Kubínkové, Andree Moličové a Pavle Neuhöferové.

Zakázané uvolnění je nedovolený způsob hry v ledním hokeji. Divadelní hra s tímto názvem má s hokejem společné prostředí hokejové hospody, ale mnohem více než sportovním pravidlům se věnuje dovoleným a nedovoleným způsobům hry v životě a zejména ve vztazích. „Je to hořká komedie pro tři herečky o trochu nepovedeném únosu nevěsty. A vzhledem k tomu, že to napsal muž, to bereme jako mužský pohled na svět žen s řadou satirických poznámek ke světu mužů. Tudiž se budou bavit jak muži, tak ženy,“ uvedla Zuzana Nováková. Barmanku hraje Naďa Kubínková, která je oporou divadla Exil už delší dobu. Ta je redaktorkou Českého rozhlasu. V šatech nevěsty uvidíte Andreu Moličovou, známou z rolí v Opatovickém divadle i v divadle Exil, ale také z improvizací skupiny Paletáci. Ta je v civilu moderátorkou a lektorkou improvizace. Třetí do party, Pavla Neuhöferová, je studentkou nonverbálního divadla na HAMU v Praze.

O čem ženy mluví, když nejsou muži poblíže?

Tvůrčí ženský tým posílily také designérka Monika Bičíková a s kostýmy Markéta Fryčová z agentury Wedding Design. Ta má s únosy nevěst, tedy těmi skutečnými, řadu zkušeností: „Je to tradice, která ovšem může zkazit celou svatbu. Proto třeba my máme ve smlouvě, že buď bude únos řízený, nebo se mu hosté zcela vyhnou. A možná že právě toto představení je takovým vtipným varováním před podobným spontánními akcemi.“

Mužský element vnáší do nového projektu Divadla Exil tvůrci hudby, pardubická skupina Most Wonky, a pražský výtvarný grafik Filip Kocián.

Na představení zazní nová titulní píseň Iluze i spousta další scénické muziky, ve spolupráci s Davidem Macháčkem vzniká i videoklip. V exilovské inscenaci dostává prostor hudba kapely Most Wonky i karaoke v podání samotných hereček.

V exilovské inscenaci dostane prostor hudba kapely Most Wonky i karaoke v podání samotných „Všichni máme svá povolání, přes den jsme v práci nebo ve škole a divadlem se bavíme ve volném čase. Chtěla bych poděkovat všem našim kamarádům a známým, kteří nám vypomáhají bez nároku na jakoukoliv odměnu, abychom se dobrali k dobrému výsledku,“ dodala Zuzana Nováková.

Zuzana Nováková

DIVADLO EXIL GLOSUJE SOUČASNÉ MEZILIDSKÉ VZTAHY V HOŘKÉ KOMEDII KUŘAČKY A SPASITELKY

Vodka, cigarety, knihy a zmařené sny. Tak by se ve zkratce dal charakterizovat text současné česko-chilské autorky Anny Saavedry. Vychází se slavné hry A. P. Čechova Tři sestry. Jde o její moderní verzi životů žen ve třetím tisíciletí. Kuřačky a spasitelky

s Exiláky nastudoval herec Ladislav Špiner. Vyprodaná premiéra je na programu v sobotu 29. dubna. První reprízu pak diváci uvidí v sobotu 6. května od sedmi večer.

Něžná groteska o virtuálních láskách, pracujících ženách a mužích v domácnosti je výzvou především pro ženskou část souboru. Mužské role jsou (až na jednu výjimku) v Kuřačkách upozaděné. Olga, Máša, Irina a Andrej. Čtveřice sourozenců, kteří po smrti otce hledají své místo v životě. Autorka Anna Saavedra reflektuje velmi aktuální témata, jako je život na sociálních sítích a s ním spojené virtuální vztahy, nabídku kurzů, po jejichž absolvování člověk povede dokonalý, vyrovnaný život. Řeší otázku

feminismu, rodinného života, výchovy dětí, diet. A samozřejmě kouření. „Kuřačky nikdo nechce,“ snaží se v úvodu vštípit moderní intelektuálka Olga svoji temperamentní sestře Máše. Ta neustále hledá dokonalý vztah na různých seznamkách a tráví skoro všechny čas na sociálních sítích.

„Mám pocit, že někteří lidé přesně takhle žijí. Například internetové seznamky, holky tomu propadávají, jen zřídka se opravdu setkají, a když k tomu dojde, jsou obě strany navzájem překvapené, jaká je skutečnost,“ říká režisér inscenace Ladislav Špiner. Kromě aktuálnosti se mu na textu líbí, že je zároveň návratem do ruské duše. „Miluji ruskou dramaturgii. Vrací mě to zpátky k Čechovovi a to mám rád,“ vysvětluje Ladislav Špiner. Kuřačky a spasitelky jsou všude kolem nás. Jsou metaforou nikoli pouze ženské, ale obecně lidské rozpolcenosti. Jsou po kolena v bahně, ale dívají se nahoru, na hvězdy. Udělaly mnoho chyb, ale nakonec možná najdou odvahu se tomu všemu zasmát. Možná i proto připomínají hrdinky ze slavného seriálu Sex ve městě. Ladislav Špiner je členem hereckého souboru Východočeského divadla Pardubice. Že má režijní ambice už jednou prokázal na své domovské scéně, kdy se svými kolegy nastudoval úspěšnou hru Mrzák inishmanský jednoho ze současných nehranějších autorů na světě Martina McDonagha.

Zakázané uvolnění, foto R. Kalhous

Kuřačky a spasitelky

„Láďa dokonce ve svém volném čase jezdí do školy a režii studuje. Proto jsme ho oslovili, jestli to nechce s námi zkusit,“ říká principálka souboru Kateřina Fikejzová Prouzová. V každém případě to byla oboustranná výzva. Ladislav zkusil s amatéry vůbec poprvé. Soubor Exilu si profesionální spolupráci stříhl podruhé. Poprvé to bylo letos na podzim, kdy ke spolupráci přizval režiséra z olomoucké Tramťárie Vladislava Kracíka. „Zatímco Vláška je velmi klidným člověkem, Láďa je plný temperamentu. Takže má naprosto jiný režisérský přístup,“ vysvětluje principálka.

A jak to vidí Ladislav Špiner? V čem je pro něj kouzlo spolupráce s amatéry? „Už jenom to, že se všichni dostaví na zkoušku. To je kouzlo číslo jedna. Amatéri mají můj obdiv v tom, že chodí do práce a ve svém volném čase se věnují právě tomu divadlu. To je bomba. Má to naprosto jiného ducha než u profesionálů,“ směje se Špiner. Přiznává, že práce s profíky a amatéry je v mnohém rozdílná. „Když pracujete s profesionálem, něco vám uteče, herec ale přinese nějaký nápad, nakopne to a jede to dál. U amatérů to tak není. Musíte vysvětlit, kde si dát pauzu, jak mluvit, jaké důrazy dávat. U profesionálů je to režie, u amatérů je to spíš pedagogická práce,“ uvádí Ladislav Špiner. Na druhou stranu oceňuje, že soubor pracuje na 150%.

Další výzvou pro něj bylo i zázemí samotného divadla, které sídlí ve sklepních prostorech soukromého domu v Havlíčkově ulici. „Při realizaci jsem byl hodně limitovaný malým a specifickým prostorem Divadla Exil i jeho jednoduchým vybavením. V profesionálním divadle je technika na jiné úrovni. Moc jsem si přál kouzlit se světly, ale moje představy technika, která je k dispozici, nemohla splnit. Díky tomu jsem se musel naučit pracovat s tím, co mám. Dojít k výslednému cíli s omezeným prostorem, technickým vybavením a svým způsobem omezeným hereckým projevem představitelů, to obrovský výzva. To, že jsem si s tím dokázal poradit, mě nesmírně obohatilo,“ přiznává Ladislav Špiner.

Kateřina Fikejzová Prouzová

NENÍ DVOŘÁK JAKO DVOŘÁK

Aleš Dvořák a Michal Dvořák – můžete je vidět v několika představeních Divadla Exil, v Perfect days dokonce společně, ale možná jste dosud netušili, že jsou bratři. Představíme vám jedinou sourozeneckou dvojici herců Divadla Exil.

Oba jsou pracovití a zruční. Budou to oni, kdo v den představení přijdou mezi prvními, začnou stavět scénu a po představení se zase ihned pusť do úklidu. Oba jsou bezpochyby velmi talentovaní herci a je s nimi zábava. Tím ale výčet toho, co mají společné, pomalu končí. Tedy, oni dodávají, že mají ještě společné rodiče a každý z nich má jednoho bratra. „Michal je pravý opak. Milý, hodný, vstřícný a hlavně klidný,“ říká Aleš. „Aleš je krásnější a talentovanější,“ kontruje Alešovi Michal. Odmalička hráli v dětských představeních, jsou z divadelní rodiny. „Divadlo dělal už náš děda a tatka se kolem divadla taky motá. Aleš už jako dítě chytal režiséřské manýry,“ prozrazuje Michal.

Aleš Dvořák

Aleš je exilovou stálicí už od roku 2003. „V roce 2002 jsem byl hostem pořadu Splněná přání, který každý měsíc představoval na prknech Divadla Exil různé hosty a já jsem byl pozván do jednoho dílu jako režisér spřáteleného souboru z Opatovic a pronesl jsem přání, že bych si jednou rád zahrál s herci Divadla Exil a v roce 2003 jsem začal zkoušet detektivku Neočekávaný host a už jsem zůstal.“ Divadlo hraje už od sedmi let. „Divadlo je součást mě a je bohužel velmi návykové. Neustále mě baví a myslím si, že to má smysl. Často přinášíme hry, které mají nejenom pobavit, ale otvírají různá témata, nad kterými je potřeba se zamyslet a začít nad nimi diskutovat,“ hovoří o svém koníčku Aleš. Jestli navštěvujete Divadlo Exil, nedivte se, když se tento energický herec objeví před vašimi dveřmi, aby vyúčtoval vodu a teplo, to je jeho civilní zaměstnání. Můžete ho potkat i na cyklostezkách, na fotbale, v kině nebo zajde jen tak na kus řeči na pivo.

V minulosti hrál například Raula v Krajinách mezích. „To bylo velmi náročné. Větší část hry jsem hrál se zavázanýma očima a musel jsem reagovat jen na hlas, člověk musel být strašně moc koncentrovaný. Navíc nás tenkrát velmi zasáhla smrt reži-

séra představení Oty Skokana.“ Také se představil jako Sládek v Audienci. „S Audiencí mám spojený jeden velký zážitek, a to osobní setkání s panem prezidentem Václavem Havlem na Trutnovském festivalu. Hrát pro něj, pro režiséra Andreje Kroba a dalších asi 300 lidí, bylo velkým zážitkem, navíc okořeněným osobním setkáním.“ V současné době hraje v představení Perfect days homosexuála. Neváhal a roli vzal. „I když se na první pohled může zdát, že je to velmi jednoduché, hrát homosexuála, nechtěli jsme, aby to vyznělo parodujícím a zesměšňujícím způsobem. To byla výzva a doufám, že se to povedlo,“ říká ke svému výkonu Aleš a my můžeme jediné potvrdit, že povedlo, citlivě a přesto s vtipem Brandena vystihl.

Také ho můžete vidět jako Edgara v inscenaci Play Strindberg. V interním hlasování ho členové Exilu dokonce za roli ocenili. „Tady se právě dost vyřádím a snad je to vidět! Rozhodně přijďte. Poznáte spoustu věcí, třeba i z vašich partnerských vztahů a můžete se tomu zasmát, nebo se nad tím zamyslet,“ dodává mladší z bratrů.

Michal Dvořák

V Divadle Exil je asi dva roky, s jeho zkušenostmi se ale rychle zařadil mezi ostřílené kolegy. Jak se na jevišti v Exilu objevil? Pro hru Perfect days nebyla obsazena role manžela hlavní hrdinky, jeden ze členů si na něj vzpomněl, protože ho znal z opatovického představení Dabing street, Michal scénář přijal a od té chvíle se z něj stal „exilák“.

Michal Dvořák pracuje v telekomunikacích, na nic jiného kromě divadla mu nezbývá čas. „Moje holky doma by řekly, že jsem buď v práci, nebo v divadle,“ přiznává usměvavý herec a k divadlu dodává, že „když to jednou zkusíš, tak jseš ztracenej.“

Perfect days byla trefou do černého. Uvést se v novém divadle ve velmi úspěšném představení je vždy dobrým odrazovým můstkem. „Je u toho

skvělá parta. Všechny nás to pořád baví a myslím, že to stále baví i diváky," potěšeně dodává Michal.

Profesionální herec a režisér Ladislav Špíner ho obsadil do role Baronka v nové inscenaci Kuřačky a spasitelky. Jak se mu hraje postava plachého učitele? „Baronek je celej já. Taky jsem takovej. Plachej.“ Přál si vyzkoušet práci s profesionálem a zpětně to i kladně hodnotí. „Láďa je živel. V podstatě může hrát všechny role sám. Dlouho jsem přemýšlel, jestli do toho vůbec jít. Z Opatovic jsem zvyklý na jiné zkoušení, kdy se zkouší večer a trvá to klidně půl roku. Tady jsem měl trochu problém hlavně s tím, skloubit všechno časově. Takže chci taky poděkovat holkám domů, že to se mnou vydržely.“ Baronek v Michalově podání je přesně takový, jaký má být. Není okázalý, ale přesto si ho budete pamatovat nejen proto, že řádně zamíchá dějem!

S bratrem by si rád zahrál v Kumšt ARTu současné francouzské dramatické jménem Yasmina Reza. „Jinak takovýho Cyrana беру taky.“ Nezbyvá, než mu přát, aby byl do role pyšného šermíře jednou obsazen!

Simona Andrejsová

kovým motivem. Inu, ona to ale pohádka tak docela není. Povídka Jana Wericha Tři sestry a jeden prsten sice vyšla v knize pohádek Fimfárum, ale zápleтка vůbec pohádková není, chybí nadpřirozené jevy či bytosti a pohádkové archetypy jako jsou hloupý Honza, dvanáctihlavý drak, zakletá princezna či perníková chaloupka nehleďte. Nenajdete je.

Motiv jsme si ale od pana Wericha vypůjčili, něco jsme škrtili, něco jsme dopsali, celé jsme to zdramatizovali a výsledek nazvali Divná hloupost. Budeme rádi, když se dobře pobavíte.

Josef Řezáč

DIVADLO V KNIHOVNĚ

Knihovna Břetislava Kafky v Červeném Kostelci připravila pro své čtenáře, příznivce i širokou veřejnost na začátek února 2017 malé divadelní představení v podání herců z místního divadelního spolku Na tahu. Naďa Eflerová, Milena Langrová a Vlastik Klepáček, s podporou nápovědy Věrky Klepáčkové, secvičili v divadelně skromných prostorách multifunkční-

ho centra knihovny komorní hru KOČÁR.

Toto představení vzniklo na základě díla francouzského spisovatele a dramatika Prospera Mérimée (1803 – 1870), jehož dobrodružné povídky, jako například Colomba, Carmen, Tamango nebo Mateo Falcone, byly v mládí oblíbeným čtivem režiséra a spoluautora tohoto divadla V. Klepáčka. Povídka Carmen například posloužila jako literární předloha slavné stejnojmenné Bizetovy opery.

Základ hry tedy tvoří Mériméeho aktovka KOČÁR NEJSVĚTĚJŠÍ SVÁTOSTI, která byla v roce 1962 natočena jako nezapomenutelný televizní film režisérem Františkem Filipem a hereckým mistrovstvím ji vyšperkovali Jan Werich, Jaroslava Adamová, Miloš Kopecký a další. S těmito velikány českého divadla se ovšem naši ochotníci nemohou a ani nechtějí měřit. Proto režisér, v touze vydat se jinou cestou, přenesl děj pomocí další Mériméeho povídky LOKIS, z peruánské Limy do litevského Vilniusu a i charakterově změnil postavy tak, aby původní aktovku připomínali jen vzdáleně.

-red-

DIVNÁ HLOUPOST Z HEŘMANOVA MĚSTCE

DS Heřman z.s. z Heřmanova Městce dne 27. 5. 2017 uvedl v místní sokolovně premiéru svého nového představení Divná hloupost. Jedná se o vlastní dramatizaci na motivy pohádky Jana Wericha Tři sestry a jeden prsten. Toto představení také nabízíme případným zájemcům.

Po úspěšné pohádce Honza králem?, se kterou jsme postoupili na národní přehlídku Rakovnícká Popelka 2016, přicházíme opět s pohád-

Kočár, foto Martin Hlaváček

JAROMĚŘ BODOVALA NA NÁRODNÍ PŘEHLÍDCE DIVADEL JEDNOHO HERCE

Josef Horáček ze souboru DS Vrchlický přivezl do Kaznějova Boxera autorky Riky Reinigerové v režii Jarka Holasové a Kateřina Prášilové.

Inspiračním zdrojem byl příběh boxera Johanna Trollmanna, zvaného Ruckelie. Róm Trollmann se stal v šestadvaceti letech mistrem Německa v polotěžké váze. Roku 1944 byl pro svůj původ zavražděn v koncentračním táboře Wittenberg. Rika Reinigerová napsala výpověď Cikánský boxer, ze které čerpala pro scénář Jaroměřské inscenace Kateřina Prášilová. Ta se, spolu s Jarkou Holasovou, podílela na režii. Interpretem je Josef Horáček. Ztvárňuje příběh bývalého boxera Hanse, který prizmatem přátelství a obdivu sleduje osud slavného Rukeliho od dětství až do tragické smrti. Jeho vyprávění vyvěrá z pocitu osamění a provinění, protože byl po zápase, uspořádaném nacistickými veliteli tábora, donucen svého přítele zabít. Josef Horáček s velkou vnitřní intenzitou postihuje bezvýchodnost svého postavení. Pocit smutku prosvětluje pouze vzpomínka na chvíle, kdy díky Ruckelimu, prožíval pocity štěstí ze vzájemné blízkosti. Horáček znamenitě hraje prostředí, které ho obklopuje. Vynalézavá je jeho práce s významem rekvizity (jablko). Nejlépe mu vycházejí pasáže, kde zoufalství pramení z pocitu bolesti a vzteku. V první části by si měl dát větší práci s členěním větného i významového celku. Inscenace se sice zabývá historií, ale otázky viny a trestu jsou nadčasové. Hlavní cenu přehlídky za inscenaci získal soubor VRCHLICKÝ z Jaroměře za inscenaci Boxer. Porota inscenaci doporučuje k zařazení do přehlídky Jiráskův Hronov 2017.

Amatérská scéna

KOŠUMBERSKÉ LÉTO LETOS OPĚT MEZINÁRODNÍ

Tradiční košumberský letní festival, který se letos koná po více než pětadvacáté, nabídne ve svém programu celkem osm divadelních představení převážně komediálního žánru. Pořadatelem je již více než pět let město Luže. Již několik let jsou na hradě Košumberku vytvářeny dvě scény – jedna na nádvoří (jako hlavní scéna) a druhá v zastřešeném átriu zvonové síně ve stylu připomínajícím shakespearovské divadlo. Ta je menší a slouží především tehdy, je-li představení ohroženo deštěm. Obě tyto scény nabízejí pro herce i diváky neopakovatelné zážitky.

Dramaturgie festivalu vychází při sestavování programu z dlouholetých zkušeností a oslovuje proto soubory, které již na Košumberku hrály i soubory další, především amatérské.

S ohledem na to, že konání festivalu je o prázdninách, bývá někdy problém s ohledem na dovolené, se dohodnou na termínu. A tak po všech jednáních se na Košumberku postupně divákům představí soubor AMADIS Brno s komedií Úžasná svatba, soubor Vicena z Ústí nad Orlicí s inscenací Naši furianti, Tůlavé divadlo z Trnavy NonSENs noci svatojánské, divadlo commedie z Popradu s komedií Zkrocení zlé ženy, soubor Ty-ja-tr z Prahy Dokonalá svatba, Divadlo Exil s komedií Rozmarný duch, divadlo Jesličky a divadelní soubor LOS z Libošovic s představením Charleyova teta.

Košumberský festival se těší každoročně velkému diváckému zájmu, což nejen pořadatele, ale i herce vždy těší. Pokud budete mít čas a chuť, zavítejte do těchto končin, nebudete litovat. Hraje se vždy od 20 hodin. Podrobnosti najdete na www.luze.cz v příslušném odkazu.

Zuzana Dušková

Letní scéna festivalu Košumberské léto

VÝCHODOČEŠI NA NÁRODNÍCH PŘEHLEDKÁCH

ROK NA VSI NA DIVADELNÍM PIKNIKU VE VOLYNI

Jak se herec z Klicperova divadla v Hradci Králové dostane k režii v amatérském souboru DS Vrchlický Jaroměř?

Spolupráce začala před dvěma lety, kdy se soubor rozhodl, že by si chtěl zkusit práci s nějakým profíkem. Pepa Horáček, což je šéf divadla a hlavní herec, zavolal do Klicperáku, který byl nejbližší. A naše milá tajemnice jim dala číslo na mě. Protože jsem shodou okolností dostal od našeho uměleckého šéfa příležitost udělat představení v Besedě, které jsem měl čerstvě za sebou. A tak to nějak zaklaplo, siločáry se protnulý. Bydlím pod kopcem, tak jsme si řekli, že to zkusíme. Minulý rok jsme udělali Ženitbu, se kterou jsme byli na kraji. Tohle je tedy moje druhá zkušenost se souborem.

Takže jsi vlastně dopředu přesně věděl, pro koho text vybíráš.

Ano. Tentokrát jsem chtěl, aby si zahráli všichni. V Ženitbě bylo jen jedenáct postav. A jich je aktivních čtyřicet. Chtěl jsem poznat i ostatní. Ilona Smejkalová, kamarádka, dramaturgyně v Národním divadle v Praze, mi poradila Rok na vsi. A mně se to strašně zalíbilo. Jsem Moravák a mám k tomu vztah. A protnul se mi to i v tom, že mám strašně rád režie Martina Františáka, pana Pitínského.

DS Vrchlický, Jaroměř, Rok na vsi

Pro ně jsou to také zajímavá témata. A Břěta Rychlík a pan Krobot nám nechali volnou ruku, co se týče dramaturgie. Mohl jsem je sloučit. U každé mi něco chybělo.

Můžeš být konkrétnější?

Pan Krobot měl po formální stránce drama mnohem lépe uspořádané a vystavěné. Ale chyběl tomu humor, malebnost. Chyběl tomu esprít moravského cítění, který mají Mrštici v románu geniální. Břěta se zase na druhou stranu vznášel v oblacích. Měl tam však spoustu moravské emočnosti, poezie, slovní zvukomalby, fóků. Napasoval jsem to do sebe. Dali mi k tomu souhlas.

Musel jsi soubor přemlouvat, nebo na to kývli hned?

Oni jsou na mě strašně hodní. Slepě mi věřili, že jsem vybral dobře. Vrhli se do toho po hlavě a až za chodu zjišťovali, co to všechno obnáší. Pak měli strach, a já taky, protože je to strašně rozsáhlá látka. I tím, že nejsem kovaný režisér. Jen mě to vlastně baví a dělám to amatérsky. Báł jsem se, aby ta práce měla smysl. Abych je tři měsíce nehonil a pak to nestálo za prd.

Podle programu to vypadá, že se na inscenaci podílela celá Jaroměř.

To jo. Přece amatérské divadlo, ta veřejnoprávní povaha věci a energie lidí v daném místě k tomu přesně je. Vždyť divadlo je centrum, které lidi sdružuje. Ten přinese tamto, ten zařídí tohle. To se mi na tom strašně líbí.

DS Vrchlický, Jaroměř, Rok na vsi

Koukala jsem, že i po produkční stránce to máte dobře zvládnuté. Máte přístroj na bubliny, casy na kostýmy...

Je za tím obrovská práce Pepy Horáčka, ředitele kulturního střediska. Strašně to tam zvedl. A ten soubor má obrovskou tradici. Já si tam připadám jak v Klicperáku. Mají veškerou techniku a prostředky na výrobu. To, co jste viděli, zdaleka není moje práce. Oni jsou neuvěřitelní. Společně se nám podařilo protnout v energiích a vytáhnout ze sebe podstatné věci.

*Ptala se:
Helena Plicková,
zpravodaj Divadelního pikniku*

ROK NA VSI OČIMA VOLYŇSKÉ POROTY

Divadelní soubor Vrchlický z Jaroměře byl se svou inscenací Roku na vsi v neděli dopoledne předposledním představením první části národní přehlídky činoherního a hudebního divadla Piknik Volyně 2017. Ať byla dramaturgická volba tohoto titulu motivována jakkoliv, nelze inscenátorům i hereckému souboru upřít maximální snahu o její pravdivé a působivé vykreslení. Cílem jistě bylo maximálně zasáhnout diváka a poukázat na

hlavní témata „Roku na vsi“, která jsou stále aktuálními a nadčasově platnými.

Co na první pohled upoutalo mou pozornost, je fakt, že si inscenátoři zvolili kompilaci dvou výrazných a svěbytných dramatizací literárního díla bratří Mrštíků. Jednak vychází z vynikající dramatizace Miroslava Krobota, která se stala základem jeho dnes již legendární inscenace v Národním divadle. A tuto pak prokládá dramatizací Břetislava Rychlíka určenou v roce 2013 pro Jihočeské divadlo v Českých Budějovicích. Není bez zajímavosti, že pro svou inscenaci ve Zlíně v roce 2009 zvolil Břetislav Rychlík úpravu Krobotovu. Na jedné straně zde tedy máme dramatickou předlohu, která se výsostně věnuje lidským osudům malé polis na půdorysu antické tragédie spějící k nevyhnutelnému konci. Na straně druhé dramatizaci, která se snaží zaznamenat onen „folklórní rok na vsi“ se všemi jeho slavnostmi a svátky s jistou nadsázkou, nadhledem a odstupem. Tragické drama se zde má mísit s lyrickou folklórní veselohrou. Jde to? Může to fungovat? A pokud ano, pak za jakou cenu?

Jak jsem již naznačil ve svém úvodním slovu k inscenaci na rozborovém

semináři, do jisté míry to samozřejmě fungovat může a i funguje. Tato kompilace dramatizací je komfortní a funkční pro inscenátory i pro diváky. Jistě to platí pro první polovinu inscenace, kde se střídají dramatické s místy až komickými situacemi. Je to příjemné a díky zjevné „divadelnosti“, kterou inscenaci obdařil režisér Jan Sklenář, i působivé. Nakolik je to komfortní a fungující ve vztahu k předloze bratří Mrštíků prověřuje především druhá polovina inscenace. Zvláště sakrální a liturgická linka zde selhává hlavně díky tomu, že postava faráře je v první půlce komicky předimenzována a ve druhé proto ztrácí potřebnou autoritu ve svých „mravokárných a moralizujících“ promluvách k obyvatelům Habrůvky. Jinak ze tří hlavních dějových pásem - tj. linka kolem rodiny starosty obce, linka Rybáře a jeho rodiny a linka nešťastného milostného trojúhelníku Vrbka-Vrbčena-Rybář, vychází nejčistěji a nejpřesvědčivěji motivická linie starosty. Především díky vynikajícímu výkonu Milana Hrycíka právě v roli starosty. Dějová linka Rybáře a jeho milenky Vrbčeny trpí ve druhé polovině lyricko sentimentálním laděním jdoucím až do „pop“ stylu, který působí někdy až směšně. Možná to tak mělo být. Ale to nevíme nebo k tomu nemáme jednoznačné jevištní indicie. Inscenace je, i přes jakési mnohdy zkratkovité až „facebookové“ nastřelení charakterů postav, protkána řadou výborných hereckých i pěveckých výkonů (Bílá macecha, Antoš, Martin atd.) a působivých jevištních obrazů, kterým napomáhá i výrazná scénografie, kostýmy, svícení i hudba. Jakému hlavnímu tématu v inscenaci vše výše uvedené slouží lze jen stěží identifikovat a toto téma inscenace jednoznačně pojmenovat. Možná je to proto, že zde máme podvědomě tři výrazné a svěbytné inscenátory literární předlohy bratří Mrštíků. Miroslava Krobota, Břetislava Rychlíka a Jana Sklenáře, jejichž síly se nám, bohužel, ale zcela z logiky věci a z žánrové podstaty, nemohou sečíst. Je zcela evidentní, že spolupráce souboru s Janem

Sklenářem je oboustranně osvěžující a divadelně blahodárná. Soubor tato spolupráce evidentně baví a přes jisté výhrady má divadelní výsledky. Janu Sklenářovi je opláceno maximálním nasazením a disciplínou herců. Těšíme se na jejich další společný opus!

*Jaromír Hruška,
zpravodaj Divadelního pikniku*

KRÁL UBU – CESTA Z ÚSTÍ NAD ORLICÍ DO VOLYNĚ A DÁLE NA JIRÁSKŮV HRONOV

„Museli jsme si zvyknout, že jsme hnusní a nechutní.“

Napadlo Vás, jak aktuální se Král Ubu stane letos na jaře a v dnešních dnech?

Vůbec, nebylo to plánované, protože my jsme tu hru zkoušeli dva roky. Opravovali nám kulturák a neměli jsme kde zkoušet. Do toho jsme měli nějaké personální výměny. A za ty dva roky se to ve společnosti tak vymlelo, že je Ubu aktuální víc, než před těmi dvěma roky. Už režisér Petr Hofman přišel se slovy, hele, tohle je nadčasové a věřím tomu, že u nás to bude pořád aktuální. Ale teď se to hodně trefilo.

Použili jste překlad Prokopa Voskovce z konce 50. let 20. století. Ale nespokojili jste se s ním, že?

Ano, Voskovcův překlad sloužil jako základ, ale Petr Hofman ho dost upravil.

Co jste na Krále Ubu říkali v souboru, když text režisér přinesl? Máte vůbec v souboru zkušenosti s tímto typem dramatu?

Vůbec, vůbec. Jsme soubor, který hrál Feydeaua, konverzační komedie, comedii dell'arte, Treperendy a podobné věci. A do toho tohle. Petr nám to dával po kouscích, vždy přinesl jeden obraz a ten jsme nazkoušeli. Vůbec jsme nevěděli, jak je to dál a jak upravil text.

Počkejte, to jste se ani nepodívali do původního textu?

Samozřejmě, že jsme se pokoutně podívali na záznam. A chytali se u toho za hlavu. Ve finále bylo dobře, že jsme to zkoušeli ty dva roky, protože jsme si na tu hru museli zvyknout. Museli jsme si zvyknout, že jsme hnusní, že je to nechutné. Museli jsme si zvyknout na to, že nám to rozhodně slušet nebude.

Měli jste obavy z reakcí vašich diváků?

Předpokládali jsme, že bude obecnost zhruba půl na půl. Nakonec je rozděleno na tři nanejvýš velké části. Jsou lidi, kterým se to líbí en bloc, vidí v tom komedii, vidí v tom politiku. Baví je to. Pak je druhá skupina lidí, kterým se to vůbec nelíbí, jsou znechucení. To je ale výrazně menší část. A pak je celkem výrazná skupina, která nám říká, vy to skvěle hrajete, ale ta hra je hnusná. Což je ve finále taky dobře.

A co soubor? Museli jste herce přemlouvat?

Vůbec ne. Hrají v tom ti, kteří se rozhodli do toho jít, a pak nikdo necouvnu. Máme 25 členů, nehrají v tom zdaleka všichni. My, co v tom jsme, to hrajeme čím dál radši. Měli jsme před premiérou trému. Ale ne trému

hereckou, protože jsme to měli za tu dobu dobře nazkoušené, ale měli jsme trému z diváků, z toho, jak to vezmou. Něco, co jsme nikdy nedělali a ani diváci na to nejsou zvyklí. A co si budeme povídat, Král Ubu není úplně pro každého.

*Na otázky Martina Rumlera
ve zpravodaji Divadelního pikniku
odpovídala Matka Ubu
Miluše Doležalová*

KRÁL UBU OČIMA VOLYNŠKÉ POROTY

Inscenace, se kterou letos do Volyně přijeli Třebechovičtí, je inspirována hrou Alfreda Jarryho z roku 1885, která prý byla studentskou recesí. Je pozoruhodné, jak záznam mladého pohledu na svět z té doby může vést k tak současné obžalobě pořádků, ve kterých žijeme dnes my. Za 132 let jsme se nedokázali zbavit dojmu, že sebestřednost, absolutní hulvátství a snad až programová nevzdělanost je předpokladem dovolávání se práva na řízení životů kolem nás. Právě ze zděšení a znechucení z této skutečnosti vyrůstá inscenace „Vono to pude aneb Král Ubu“. A inscenace

DS Symposion Třebechovice p. Orebem, Vono to pude aneb Král Ubu

D I V A D E L N Í

je to inteligentní, rasantní, pracující s cíleně vybranými divadelními prostředky. Lidská malost, špinavost (ve všech významech), upatlanost a disharmonie je základním stavebním kamenem nejen kariéry UBUfamily ale i vlastní inscenace. Tyto stavební kameny se prolínají všemi složkami inscenace - hudbou, svazáckou poezií i názvoslovím a předtoaletním jazykem vytvořeným autorem předlohy. Herectví je hrubozrně přímočaré, vystavěné na schopnosti jednotlivých protagonistů odpozorovat a zvětšovat ubohosti úmyslů a jednání mocných naší současnosti. Posvátnost sobeckého cíle je tu absolutní. Samo-

zřejmě, dvojice Otce a Matky (oba Ubu) v podání Petra Hancla a Míly Doležalové, má k zhmotnění těchto témat na jevišti nejvíce prostoru a jejich obsazení režisérem je více než šťastné. Oproti tomu Honimír Martina Černého je veden mnohem rafinovaněji. A to nejen herecky, ale i režijně. Dokáže čekat na svou příležitost, on se učit umí a doroste až v nejnebezpečnějšího tvora tohoto panoptika. Především při jeho závěrečném proslovu nám běhá mráz po zádech. Člověk pak ani nemusí číst tweety hvězd současného zastupitelského nebe. A to vše může být budováno jen díky podhoubí tvořenému vzácně

semknutým a vyrovnaným souborem v roli lidského stáda, které se potuluje kolem antických záchodků. A jak už to tak u davu bývá, nejpřesvědčivější jsou jeho kreace v místech, kdy má přesně vykolikovaný prostor a každá ovce přesně ví, kde a kdy se může pást. V Třebechovicích mají nejspíš výjimečné světlo. Díky němu vidí svět jasněji, dokáží najít zásadní věci současného pořádku, vypreparovat vředy a poskládat je vedle sebe. A pak je zaníceně zkoumají, překládají přes sebe, a svou nekompromisní divadelností je kultivují. Doporučuji návštěvu jejich atrakce.

René Vápeník

KLICPEROVO DIVADLO HRADEC KRÁLOVÉ

**PÁNSKÉ ZÁCHODKY,
OMAMNÝ SHAKESPEARE,
VRAŽDA I POETICKÉ DRAMA.
NASTÁVAJÍCÍ SEZÓNA
KLICPEROVA DIVADLA JE
DRAMATURGICKY PESTRÁ.**

Co přinese sezona 2017/2018 divákům Klicperova divadla v Hradci Králové? V dramaturgickém plánu najdete tituly proslulé i zcela nové, režiséry v Klicperově divadle dobře známé i debutující, poetické texty i napínavé příběhy, díla dotýkající se smyslu života i oddychové komedie, inscenace pro ryze pánské obsazení i hru čistě dámskou. Čeká vás jazyk

básnický i břitké dialogy, texty francouzské, britské, německé, ruské i domácí, horké novinky i základní pilíře světové a české literatury. A hlavně spoustu lásky, několik magických letních nocí, nejedno detektivní pátrání, svět budoucnosti i dávné minulosti, dostatek melancholie i zběsilosti, nespočet zmatení, snění, toužení, ale i drásání a pochybností.

Robert Thomas: OSM ŽEN

režie: Petr Štindl

„Ach, ti muži, ti mají jiné nervy než my!“

„Byl jednou jeden hodný muž a kolem toho muže bylo osm žen... Bojoval,

jak nejlíp uměl, ale ty ženy byly silnější než on. Večer si šel ten chudák lehnout, unavený, zničený, zrazený. A pak to začalo...“

Detektivní hra francouzského dramatika Roberta Thomase, kterou proslavil také půvabný hudební film Francois Ozona z roku 2002. Na zasněženém sídle uprostřed pustiny, které patří oblíbenému a úspěšnému podnikateli Marcelovi, se sjíždí na Vánoce celá rodina. Marcela někdo ale zabije. Pátrání po vrahovi přinese ne jedno překvapení.

Premiéra 28. října 2017 na hlavní scéně Klicperova divadla.

Jakub Tvrđík: SPYBOX

režie: Adéla Laštovková Stodolová
„Zaplatili jste si za to velký prachy, tak si to užijte!“

„Tohle vám neprojde. Lidem ještě zbyla nějaká hrdost. Klidně mě tady zabijte, ale já ručím za to, že vy půjdete se mnou.“

Civilizovaný svět. Řeka plná lajků, tvitů, hejtů, komentů a odkazů sdílených po celém světě, odkazů, které nikoho nezajímají, smajlíků a palců, směřovaných do všech stran a zastrčených do nejrůznějších míst. Režisérka, choreografka, tanečnice a herečka Adéla Laštovková Stodolová se ve svých projektech s oblibou věnuje fenoménům mužského a ženského světa. Tentokrát se rozhodla spolu s našimi herci prozkoumat území tajemné a ženám většinou nedostupné a zapovězené. Pánské WC. Chrám pisoárů a kachlíček, věčnou kulisu pro desítky rozhovorů zásadních i banálních.

Premiéra 27. října 2017 ve Studiu Beseda.

William Shakespeare:

SEN NOCI SVATOJÁNSKÉ

režie a adaptace: David Drábek

„Každému, co jeho jest. Proč na lásku stonat.“

Nejkrásnější sen Williama Shakespeara jako divadelní sen Davida Drábka. Slavná poetická i ztřeštěná svatební komedie plná magických lektvarů, zmatených párů, aktivních amatérských divadelníků, šibalských nadpozemských bytostí, žárlivých milenců ze světa lidí i víl a vůbec všech těch zamotaných příběhů jedné horké letní noci.

Premiéra 16. prosince 2017 na hlavní scéně Klicperova divadla.

Roland Schimmelpfennig:

TEMNÁ VODA

režie: Michal Hába

„Kam asi šli / a jestlipak se vrátí / ne – / taková, jací byli, už nikdy nepřijdou...“

Magická letní noc. Opuštěné koupaliště a temná hladina, na které se odrážejí všechny hvězdy. A dvě party mladých lidí, kteří tajně přelezou plot.

Slavnou operetu Netopýr v Klicperově divadle nastudoval David Drábek

Rozděluje je původ, víra i majetek. Namísto bitky následuje ale společná noc, ve které se přestupují hranice. Poetickou, důmyslně vystavěnou hru napsal významný německý dramatik Roland Schimmelpfennig v roce 2014 a od té doby se úspěšně hraje na mnoha tamějších jevištích. České premiéry se dočká ve Studiu Beseda v režii Michala Háby.

Premiéra 10. března 2018 ve Studiu Beseda.

Fjodor Michajlovič Dostojevskij:

BRATŘI KARAMAZOVI

režie: SKUTR

„Všechno bude dovoleno.“

Vrcholné dílo Fjodora Michajloviče Dostojevského. Sociálně filosofické pojednání o světě, Bohu a otci. A o lásce vášnivě, oddané, uražené, ponížené, všeobjímající a sobecké. O světě bez pravidel. O světě, jemuž vládne Fjodor Pavlovič Karamazov, otec, který je zosobněním nejhorších lidských vlastností, otec chamtivý, vypočítavý, krutý a zbabělý. Podělili kus karamazovství také jeho synové?

Premiéra 24. března 2018 na hlavní scéně Klicperova divadla.

Eugene Labiche:

KLÁŠTERNÍ ULICE

aneb To je vražda, hopsala!

adaptace a režie: David Drábek

„Sapristi, to mám ale žízeň!“

Případ v Klášterní ulici. Vražda na

Uhlém trhu. Vražda v ulici Lourci- ne. Tolika českých názvů se dočkala dnes už klasická veselohra o jednom velmi kalném ránu, kterou sepsal mistr francouzských situačních komedií a vaudevillů Eugène Labiche už v roce 1857. Užijte si nestárnoucí půvab klasické francouzské frašky v úpravě a režii Davida Drábka.

Premiéra 12. května 2018 na hlavní scéně Klicperova divadla.

Julius Zeyer:

RADÚZ A MAHULENA

režie: Tereza Karpianus

„Jsem pohádka...“

Slavné české poetické drama, které na motivy slovenské pohádky napsal Julius Zeyer v roce 1896, se vrací na jeviště Klicperova divadla. A spolu s ním Radúz, magurský králevic, který při pronásledování tajemného bílého jelena zabloudí do tatranského království, zapovězeného místa, kde žije Mahulena, krásná a dobrá princezna, spolu se svými sestrami Prijou a Živou a s královskými rodiči, tatranským vladařem Stojmírem a jeho krutou a nelítostnou ženou Runou. Radúzovi a Mahuleně stojí v cestě překážky z minulosti a nepřátelství znesvářených rodů, ale i ženská ješitnost a zhrzenost.

Premiéra 26. května 2018 na hlavní scéně Klicperova divadla.

Jana Slouková, redakčně kráceno

VÝCHODOČESKÉ DIVADLO PARDUBICE

VÝHLED NA PŘÍŠTÍ DIVADELNÍ SEZÓNU VÝCHODOČESKÉHO DIVADLA

Východočeské divadlo Pardubice během své 108. divadelní sezóny nastuduje osm premiér, z nichž pět uvede na velkém jevišti Městského divadla, dvě na Malé scéně ve dvoře a jednu na letní scéně na vyhlídce hradu Kunětická hora. Jaké konkrétní tituly v sezóně 2017/18 Východočeské divadlo nabídne, prozrazuje dramaturgyně **Jana Pithartová**:

Na velké scéně Městského divadla se diváky chystá bavit svižná komedie **Z postele do postele s podtitulem Zmatky sobotní noci. Potkáme v ní čtyři manželské páry, které chtějí strávit klidný večer. Jenže klid do situační komedie vůbec nepatří a brilantní anglický autor Alan Ayckbourn ho svým postavám nedopřál ani na chvíli.** Název této hry vzbuzuje lechtivé naděje, ale nenechme se zmást, její postavy mají co dělat, aby si v závěru těžké sobotní noci obhájily postel (ne vždy svou) aspoň k nepříliš klidnému spánku. Režirovat bude Zdeněk Dušek, který pardubické publikum svými komedii rozesmál už mnohokrát.

Vážná témata přinese česká (dokonce východočeská!) klasika, **Kalibův zločin**. Tvůrci jevištní adaptace stejnojmenného románu K. V. Raise dali budoucí inscenaci podtitul Podkrkonošský thriller a charakterizují ji jako „vesnické drama o tom, jak se ryze dobrosrdečný a mírumilovný člověk může stát obětí i vrahem“. Titulní hrdina, starý mládenec, vmanipulovaný do sňatku s mnohem mladší ženou, se stane terčem intrik, pomluv a psychického týrání a jeho zdeptaná mysl se vymkne kontrole. Dávný Raisův příběh překvapuje svou nadčasovostí, ba dokonce aktuálností. Režisér

Břetislav Rychlík se ve Východočeském divadle představil mimořádně citlivou a působivou inscenací Konce masopustu. Ke Kalibovu zločinu přizval „hradišťanského“ skladatele Jiřího Pavlicu.

Ke 100. výročí konce první světové války a vzniku Československé republiky chystáme inscenaci **Tančírna** na motivy slavného stejnojmenného filmu (v originálu Le Bal), který zprostředkovává divákovi intenzivní pocit míjející historie a času, ve kterém se prolíná malý osobní život pravidelných návštěvníků jedné pařížské předměstské tančírny s během velkých dějin... pomocí syntézy hudby, tance, pantomimy, masek a kostýmů. Českého divadelního ztvárnění se tento námět (původně také divadelní) dočká již poněkolkáté a jeho podoba je vždy dílem konkrétních inscenátorů. Naše inscenace začne vznikem Československa. Euforii postupně vystřídá strach z fašismu, válka a kolaborace, diktatura proletariátu, uvolněná šedesátá léta a éra

hippies, normalizace, sametová revoluce, aktuální dění... To vše s dobovou hudbou, v režii Petra Novotného a v herecky tanečním provedení našich herců.

Kvítek z horroru je muzikálová komedie o velké lásce a zpívající masožravé květině. Americká „Adéla“, kterou vypěstuje Seymour, naivní zaměstnanec zapadlého květinářství ohroženého krachem, přitáhne pozornost zákazníků i médií a obchůdek je zachráněn. Jenže pozoruhodná rostlina si žádá krvavé oběti, stane se hrozbou lidstva, a mimo jiné má chuť také na Seymourovu vyvolenou dívku. Autor libreta Howard Ashman a skladatel hudby Alan Menken napsali muzikál s původním názvem Malý kráček hrůz podle amerického filmu z roku 1960. Jimi upravený a skvělými rokenrolovými hity oživený příběh bude v Pardubicích inscenovat režisér špičkových muzikálů Petr Gazdík.

Do luxusního apartmá v hotelu na po-

Poslední inscenací loňské sezóny Východočeského divadla Pardubice byl Rasputin. (Na fotografii hlavní představitel Ladislav Špiner.)

břeží severního Atlantiku nás zavede milostný thriller **Až na věky** v režii *Radovana* Lipuse, jenž v Pardubicích působivě zpracoval Schnitzlerovu hru *Duše* – krajina širá. Mladičci novomanželé Edie a Irene tam přijíždějí strávit líbáanky. Jsou opojení láskou, mladistvým nadšením a společnými životními plány. Oba jsou z nuzných poměrů a žasnou nad luxusně vybaveným apartmá, které jim za trochu záhadných okolností zaplatil Irenin otec. Co tomuto šťastnému páru dají a vezmou další dvě čtvrtstoletí životních výher i nezdaru a ztrát se postupně odhaluje v průběhu dvou jejich návratů na místo romantické svatební noci, kterou nepatrně zkomplikoval pouze Irenin strach z předčasného otěhotnění.

Na Kunětické hoře budou diváci moci v létě 2018 (a později jako obvykle i v Městském divadle) vidět bláznivě pohádkovou veselohru o lásce, zášti, touze po moci, chamtivosti a jiném lidském dychtění **Král jelenem**, je-

jímž autorem je barokní italský mistr Carlo Gozzi. V jeho komedii se dějí divy: Veliký mág a astrolog Durandarte se promění v papouška... Mladý král pocítí důvěrou svého prvního ministra a pak je z toho jelen... Několik srdcí se zlomí láskou... Prozradí se dvě velemagická tajemství... Z koule na noze nevinného trestance se stane pečený bažant, ze staré (ne)panny krasavice k nakousnutí. A ještě mnoho dalších divů bude inscenovat režijní mág Marián Pecko.

Malá scéna ve dvoře se v příští sezóně rozezní klasickou hudbou. V komorní hře **Commedia finita** české dramatičky Viktorie Hradské vzpomínají na slavnou operní divu Emu Destinnovou čtyři ženy, jež část svého života strávily v její blízkosti: učitelka hudby, která jí záviděla úspěch, nevzdělaná uklízečka, placená společnice, která ji soustavně okrádala a ponižovala, a žárlivá komorná. Hra s ironií, nadhledem i humorem vypráví nejen o slavné pěvkyni a zú-

částněných ženách, ale také o české malosti, která neodpouští úspěch. A v inscenaci režiséra Petra Novotného, podbarvené bájným sopránem božské Emy, zbledne závisť.

Druhá komorní hra **Mohla to být hvězdná chvíle** nám přiblíží dva velikány hudebního baroka Johanna Sebastiana Bacha a Georga Friedricha Händela, skladatele stejné národnosti a stejného věku, avšak velice rozdílných povah a nejen jimi daných možností. První z nich se po celý život těžce protloukal jako hudebník v různých službách a slavným skladatelem se stal až léta po smrti, druhý proslul svými operami a oratorii napříč Evropou už v aktivním věku. Nikdy se spolu nesetkali. Hra hudebně vzdělaného německého dramatika Paula Barze líčí, jak by jejich setkání mohlo probíhat. V režii Michaela Taranta a s živými koncertními vstupy bude mít ve Východočeském divadle českou premiéru.

Radek Smetana

**CENA MINISTERSTVA
KULTURY ČESKÉ
REPUBLIKY PRO
EMU ZÁMEČNÍKOVOU**

Cena Ministerstva kultury za neprofesionální umělecké aktivity v obo-

ru divadelní a slovesné aktivity byla v letošním roce udělena paní Emě Zámečnickové za celoživotní přínos v oblasti uměleckého přednesu, neprofesionálního divadla a dramatické výchovy dětí a mládeže.

Divadlu a uměleckému přednesu se Ema Zámečnicková věnuje řadu let. Vystudovala obor dramatická výchova na DAMU a dlouhá léta působí jako pedagožka literárně dramatického oboru ZUŠ Střezina v Hradci Králové. Režirovala zde řadu inscenací, jejichž náměty i styly jsou vel-

mi různorodé a pestré. Ve své práci obhájí existenci poezie – divadla, které umí literární text vypovědět divadelním jazykem. Vždy se věnovala obojímu, předesu i divadlu a za léta jejího pedagogického působení jí prošlo rukama mnoho studentů. Některé z nich vídáme na profesionální scéně. Cenu převzala v rámci závěrečného večera 60. ročníku Wolkrova Prostějova dne 17. června 2017 v Prostějově.

Emo, srdečně blahopřejeme!

-red-

D I V A D E L N Í

VE SLUŽBÁCH THALIE

Havlíčkův Brod posílá všem přátelům do HROMADY „balíček“ svých jubilantů v roce 2017. A že se jich **urodilo!**

Marie Valentová

narozena 4. 10. 1957

Oslaví krásných 60 let.

Maruška je už dlouholetou členkou souboru a své herecké schopnosti prokázala v mnoha inscenacích. Začínala jako Malá loupežnice v pohádce Ledová královna. Pak přišly role mladých slečen v inscenacích Paní Piperová zasahuje a Jezinky bezinky. S lehkostí sobě vlastní se přehrála do role stárnoucí prostitutky v inscenaci Nejstarší řemeslo a vidět jsme ji mohli i jako kovářovic Dorotku v Dalskabátech. Naposledy jako Bohunu v Zemi pokladů, která měla premiéru před prázdninami. Marie je také pro soubor nepostradatelnou ekonomkou spolku. Je velice pečlivá, má „pod palcem“ všechny finance a hlídá hodsposadaření spolku jako ostříž. Marušce přejeme, aby nám všem vydržela nejméně dalších padesát let.

Ivan Pelikán

narozen 17. 11. 1947

Oslaví spolu s námi svých 70 let.

A z těch sedmdesátí let je v podstatě celou polovinu vedoucím souboru. Jak se měnily předpisy byl - vedoucím souboru - ředitelem Nadace - ředitelem Sdružení a nyní je předsedou spolku. Lepšího bychom si nemohli přát a do budoucna budeme těžko hledat.

Ivan však není jen nějaký funkcionář. Je právoplatným členem hereckého ansámblu. A velice, velice dobrý herec. Mnozí si jej pamatují jako abbého v inscenaci Žízeň u pramene. Několikrát také exceloval v našich pohádkových inscenacích (Lotrando v Tlustém pradědečkovi, král ve Třech veteránech a pod.) Jeho poslední byla dvourole v Dalskabátech (farář Loula - Ichturel).

Ivanovi přejeme hodně zdraví a doufáme, že to s námi ještě nějaký čas vydrží.

No a pak je tady početná sbírka dalších výročí:

Evička Nováková

oslaví šedesátku.

Moc a moc šikovná herečka. Jenže - má spoustu pracovních a rodinných povinností a na divadlo jí zbývá jen málo času. Přesto jsme ji viděli jako mlynářku v Dalskabátech. Třeba jí s přibývajícím věkem zbyde na divadlo více času.

František Beneš

dlouholetý člen souboru.

oslavil 16. dubna pětasedesát.

Jeho excelentní, emotivní a výrazné herectví je nezapomenutelné. Brynči v Sekyře na studánky, Fancois Villon v Žízni u pramene a mnoha dalších. Naposledy jsme jej viděli jako půvabného Trepifajksla - Matese v Dalskabátech. Věříme, že se ještě dočkáme jeho dalších skvělých hereckých výkonů.

Stejně jubileum - 65 let oslaví 22. 12. Františkova věrná a nepostradatelná manželka

Jiřinka Benešová.

Také si tak trochu zahrála (policistku v inscenaci Jezinky bezinky), ale bez jejího kuchařského talentu se neobejde žádná z akcí ADIVADLA. Jiřinka je prostě Jiřinka. A také velice ráda fotí a dokumentuje tak každou z našich akcí.

Další „dobrou duši“ souboru je

Maruška Stejskalová.

Ač nikdy nestála na prknech, je vernou souputnicí souboru. Ve všem podporovala a podporuje svého muže Zdeňka a pro soubor vždy napeče a připraví výborné pohoštění. Maruška oslavila 18. 4. své 75. narozeniny.

5. 5. oslavil své 55. narozeniny

Zdeněk Hložek.

Kamarád a především velmi dobrý herec. Už s námi prožil hodně inscenací (např. Tlustý pradědeček, Tři

veteráni, Paní Piperová zasahuje, Jezinky bezinky, Dva muži v šachu) a Lupína v Dalskátech. Naposledy Plukovníka v Tejklově Zemi pokladů.

Lída Honzová

DIVADELNÍ HROMADA JEDE K VÁM

Chcete, aby se o vašem souboru informovalo v Divadelní hromadě a nemáte žádného psavce v souboru, který by nám poslal článek? Nevadí.

Ozvěte se nám na emailovou adresu divadlo@impulshk.cz. Přijedeme za vámi a napíšeme o všem zajímavém, co se u vás děje. Aktuální informace můžete také posílat na naši facebookovou stránku. Zadejte do vyhledávače: „Volné sdružení východočeských divadelníků“ a hned nás najdete.

smutné zprávy...

Vladimír Cerman

pedagog, sportovec, divadelník

Těsně před koncem roku, v pátek 30. prosince přišla ona studená zpráva. Navždy nás opustil pan Vladimír Cerman – gymnaziální profesor, nestor lomnického ochotnického divadla a celoživotní sportovec.

Vladimír Cerman se narodil v roce 1920 ve Slaném u Semil a po maturitě, kterou složil v roce 1939 v Jilemnici, se vydal studovat tělovýchovnou a přírodovědnou fakultu, obor zeměpis a tělesná výchova na UK do Prahy. Bohužel došlo k uzavření vysokých škol a i on byl nucen nastoupit stejně jako jeho starší bratr do zaměstnání. Po osvobození se mu podařilo ukončit studia v roce 1948.

Poté jako profesor nastoupil na Gymnázium v Hradci Králové, ovšem touha po domově a Lomnici nad

Popelkou byla silnější, a tak si ihned zažádal o přeložení na Gymnázium v Nové Pace, kterému zůstal věrný až do odchodu do penze. Učil tak na Gymnázium a později i Střední pedagogické škole plných 34 let, do roku 1982. Jak říkal při vzpomínkách na svá kantorská léta, dlouhou dobu byl na škole jediným aprobovaným tělocvikářem. Díky tomu bylo naprosto běžné, že během pěti vyučovacích hodin naběhal okolo 15 až 20 kilometrů. Svůj zájem a talent ve sportu rozvíjel spolu s bratrem již od raného dětství. Jakožto správný tělocvikář snad neznal sport, který by mu byl cizí. Jako člen Sokola dosahoval velmi dobrých výsledků za SK Slavia Praha v atletickém oddíle, především v běžeckých disciplínách (800 a 1500 m). Za války, kdy atletice a jiným sólovým disciplínám nebylo zrovna přáno, založil spolu se svými kamarády fotbalové

D I V A D E L N Í

mužstvo „mušketýrů“, které zvítězilo v poháru pořádaném v Lomnici n. Popelkou.

Jako již profesor na novopackém gymnáziu se i nadále věnoval oblíbené atletice, své běžecké dovednosti uplatnil i v tenise, který sám nazývá „běžeckou hrou“, a lyžování. S přibývajícím zkušenostmi z oblasti sportu se stal regulérním atletickým rozhodčím, mimo jiné i na mistrovství republiky. Jeho obliba tenisu rostla, stal se trenérem II. třídy, mnoho let trénoval lomnickou mládež. Samozřejmě, že byl i členem výboru a v letech 1980-1986 předsedou tenisového oddílu Lomnice nad Popelkou. Za své úspěchy je, krom jiných ocenění, držitelem medaile Karla Koželuha za zásluhy o rozvoj českého tenisu, jako hráč v seniorské kategorii nad 80 let získal 5x titul Mistr ČR a rovněž 5x byl vyhlášen nejlepším hráčem Východočeského kraje. Několikrát byl též vyzván k účasti na zahraničních turnajích, na nichž by sice dle odborníků měl veliké šance, ovšem finanční náročnost takových to turnajů mu to neumožnila. Sportu zůstal věrný i navzdory vyššímu věku a s ním i přicházejícím komplikacím s klouby.

Další jeho velkou zálibou se stalo ochotnické divadlo. Lásku k němu zdědil po svých rodičích, bratrovi a strýci. O tom, že jde skutečně o divadelní rodinu, svědčí i fakt, že i svoji budoucí ženu Libušku potkal v divadle. V jednom z nejstarších ochotnických spolků v ČR, v DS J. K. Tyla v Lomnici nad Popelou působí od roku 1942, kdy se publiku představil jako horník ve hře J. Drdy *Jakož i my odpouštíme*. Jeho přirozeného talentu si všimli lomniční režiséři, a tak není divu, že doposud ztvárnil 104 rolí v 465 reprízách. Sám si vyzkoušel roli režiséra, narežíroval celkem 31 her! V soutěžích hereckých monologů se účastnil několikrát Cyranova kordu, kde obstál v celonárodní konkurenci a obsadil 1. místo. Stejně jako v tenisovém klubu pracoval i v DS J. K. Tyl ve výboru a v letech 1993-1994 zastával funkci jeho předsedy. Soupis jeho rolí čítá takové, o kterých by se mohlo profesionálním hercům leckdy jen zdát. Shakespearův *Falstaf* z Ve-

selych paniček windsdorských, *Orgon* Moliérova *Tartuffa* a *Danda Jira* v Chudákovi manželovi, *Sadilek* ve Štechově Třetím zvonění, *Terezčák* v Bukovčanově dramatu *Než kohout zazpívá*, hrabě *Almaviva* v Baumarchaisově Figarově svatbě či *vodník Ivan* v Jiráskově Lucerně. I divadlu se aktivně věnoval do doby, kdy to jen bylo možné. Mezi jeho poslední role patří veselý vodník Proutník v Hastrmancké komedii I. Škapy a dvojrole pastora a námořníka ve hře A. Cassony *Stromy umírají vstaje*. To je jen střípek z jeho hereckého rejstříku. Právem obdržel čestné uznání za zásluhy a rozvoj amatérského divadla a Zlatý odznakem J. K. Tyla. Sepsat jeho mnohá další ocenění herecká a režijní je prakticky nemožné.

Jeho přínos českému sportu, ochotnickému divadlu a zajisté i svým bývalým studentům je nesporně významný.

Závěrem mi dovoluji jednu osobní vzpomínku. V divadelním spolku jsme se spolu nacházeli na generačních protipólech. Bohužel jsem neměl možnost zahrát si pod režisérskou taktovkou pana Cermana. Z vyprávění jsem pouze věděl, že byl režisérem pečlivým, vždy připraveným a také do jisté míry přísným. Když jsem se však pouštěl do své první režie, troufl jsem si jej obsadit do role vodníka Proutníka. Jako herec byl vůči mně, začínajícímu režisérovi úplně jiné generace, naprosto úžasný. Připomínky, kterých by mohl mít díky svým zkušenostem velkou spoustu, si šetřil na chvíle, kdy jsme měli možnost bavit se mezi čtyřma očima. Spolupráce s ním tak pro mě byla velkou zkušeností a jsem za ni vděčný.

Pane profesore Cermane, věřte, že nejen pro nás, lomnické ochotníky, ale jistě i tenisty, bývalé studenty, přátele a diváky zůstanete osobností, na kterou budou dlouho v dobrém vzpomínat. Čest Vaší památce.

*Za lomnické ochotníky DS J. K. Tyl Lomnice n/P.
Petr Sádek*

PELMEL (MIŠMAŠ)

ČESKÝ THEATRON NOVÝ INTERNETOVÝ MAGAZÍN AMATÉRSKÉ DIVADLO

PROČ A NAČ?

Pomalu ale jistě, ačkoli se spíše bych měla použít rychle a jistě, ovládá naše vnímání internet. Své fyzické životy propojujeme chtě nechtě s životy virtuálními a i ten, kdo se snaží vzdorovat, většinou podlehne. Světu vládne youtube! Výzva pro mladé, starší, velké, malé, zkrátka kohokoli, kdo má chuť se zviditelnit jakoukoli tvůrčí cestou. A že leckdy je na co koukat nebo se čemu divit.

Divadlo Exil, Anna 11. března, foto Petr Moško

My jsme se též nechali vtáhnout do kybernetického světa „jutuberství“, avšak naším cílem není představovat sebe sami na základě módních, cestovatelských, kosmetických nebo oblíbených reakčních videí. Možná se tak (ne)děje i kvůli tomu, že nosíme vesměs konfekci, cestujeme po vesnicích, kosmetické produkty nám vydrží od Vánoc do Vánoc a reagovat nestíháme kolikrát ani sami na sebe. Chtěli jsme tvořit něco, co na trhu chybí, zvolit cestu novou, neprošlapanou, z toho důvodu trochu obtížnou, ale pro nás zajímavou a zábavnou. A jelikož jsme také ochotníci, nemuseli jsme přemýšlet - chválabohu - dlouho. Naše zvědavé oko padlo na amatérské divadlo.

V lednu 2017 jsme se rozhodli, protože jsme koumaví a potřebujeme naši

energii investovat i jinde než do alkoholu a drog (legálních samozřejmě a i pro ně se bohužel čas najde) a vytvořili jsme internetový pořad s názvem Český Theatron, věnovaný amatérským divadlům, jejich propagaci, reflexi a snaze rozšířit lidské povědomí o této našťestí stále atraktivní oblasti. A než si nás (bráno s nadsázkou) koupí nějaký oblíbený televizní kanál, vsadili jsme na dobový trend a vpassovali se mezi nadšence youtube.com.

A jak se říká, začátky se mohou zdát obtížné. Přece jen na youtube kraluje (kromě věkové kategorie recipientů 12+) hlavně fascinace, extrémismus v širokém slova smyslu, obdiv, mamon, nevšednost, a takovými směry my se ZATÍM neubíráme. Jsme pokorní. Tvoříme od píky a s každým novým dílem

si přispíváme na naše rozmilé hlavinčky hrstku popela, abychom následně mohli pracovat na zlepšení. A přeci o tom to je! Kromě toho, že při tvorbě zjišťujeme své nedostatky (bezedný kelímek), projíždíme litry nafty, hádáme se jako dva kohouti (myšleno tvůrci Theatronu), předně poznáváme nádherné zaujetí lidí - neprofesionálů pro divadlo, jejich rozmanité tvůrčí metody, ambice, nadšení, frustrace, zázemí, vzájemná porozumění, oddanost koníčku a další přínosné a inspirativní věci.

NAŠE DOSAVADNÍ CESTY

Naše první cesta se konala do pardubického Divadla Exil, kde jsme navštívili představení Anna 11. března Palomy Pedrero. Hru, v níž autorka přibližuje

D I V A D E L N Í

teroristické útoky v Madridu, jež se odehrály právě 11. března 2004, velmi kvalitně zrežirovala Kateřina Prouzová. Režisérka akcentuje hrůzy, které člověk prožívá, postrádá-li někoho blízkého, simultánně řešenou scénu a divák tak může pozorovat psychické dopady tří postav najednou. Anny – matky, Anny - manželky a Anny – milenky, jež se snaží nalézt jednoho a toho samého muže.

Přiznejme si, je to troche „drámo“, ale velice kvalitně provedené a předně aktuální. Co se týče mediálních zpráv, prakticky se tematicky jedná o denní chleba, bohužel. Možná si někdo řekne, proč tedy vyhledávat takové hrůzy ještě v divadle, nicméně nejen komediemi je divák živ a my jsme z inscenace nadšeni. Nejde o sebebedstrukci, ale o pohled diváka z jiné perspektivy. Při představení nám v hlavě šrotovala otázka, kdo je nakonec oběť? Viděli jsme, jak se pozůstalí srovnávají s nečekanou tragédií, co prožívají, zjišťují, když se jejich bdění změní náhle v živou noční můru.

A nás navíc celý příběh zasáhl i díky kvalitním hereckým výkonům a to zejména Nadi Kubínkové a Radky Chladové. Strach a bezmoc svých postav dámy zobrazují tak autenticky a přirozeně, že i divák začne truchlit a soucítit s jejich bolestí. Dovolte mi ten výraz,

Divadlo Exil, Pět překážek

ale jak se říká, byla to katarze jako prase!

Druhá cesta nebyla, co se místa týče, toliko nápaditá. Opět jsme se ocitli v pardubickém Divadle Exil, ovšem zcela účelně! Toho času se totiž konal náš oblíbený projekt Pět překážek, který umožňuje komukoli, aby si kompletně vyzkoušel, jak vzniká inscenace. Dovolím si celé dění trochu přiblížit, kdo ví, třeba vás Pět překážek zaujme a vydáte se taky do Exilu na víkendové inscenování. V pátek navečer se sejde skupinka neomezeného počtu lidí, kteří se navzájem znají i neznají. Někdo si třeba schválně přibere parťáka, aby

snížil obavy a nervozitu, ale, přátelé, pozor, s doprovodem se totiž vůbec nemusíte potkat. Tedy kromě neděle večer, kdy se sejdou všechny skupiny, aby předvedly své hry. Je to zkrátka adrenalin! Ale abych nepředbíhala.

Skupině zúčastněných je nejprve vysvětleno, co se bude dít a co každého čeká. Následně se zvolí dobrovolní, ale i nedobrovolní režiséři (záleží na počtu lidí) a poté nastává chvíle velice zodpovědná - volba tématu. Každý jedinec napíše na kousek papíru dvouslovné téma, jež předá pořadatelce, která následně vylosuje jedno, na němž inscenace budou postaveny. Stejným způsobem se následně vybírá povinná věta, která ve hře musí zaznít, povinná rekvizita, délka inscenace a tolik oblíbený žánr. Po vylosování všech zmíněných bodů čili překážek, nastává chvíle pro rozlosování skupin. Opět se každý chopí papírku a pera, napíše své jméno, načež si zvolení režiséři vylosují své ovečky, s nimiž budou celý víkend tvořit, smát se, hádat se, utěšovat, hecovat, pít, jíst, zkrátka dělat vše, co k takovému inscenování patří. A zde někdy nastane ono riziko, že váš partner, jehož jste si přivedli, skončí ve skupině zcela jiné. Ale nebojte, na Překážkách vždycky vládne přátelský duch. A možnost tvořit divadlo s lidmi neznámými někomu třeba spíše pomůže se otevřít a objevit v sobě nepoznané.

DS Šembera, Vysoké Mýto, Limonádový Joe

Když už je vše rozděleno, skupiny vy-

tvoreny, přichází zábavnější část večera - improvizace. To víte, každý se musí nejdříve otrkat a léčba šokem někdy není na škodu. Pořadatelka zvolí zkušební téma a vyzve různě kombinované skupinky na jeviště, aby si vyzkoušeli improvizovanou etudu takzvaně na první dobrou, neboli extempore, protože právě na základě improvizace následně v sobotu skupiny tvoří svá díla. Za jediný pevný text se dá považovat ona povinná věta. A když už se všichni vystřídají, zasmějí, zapotí a třeba i studem zardí, rozdělí si skupiny časy, kdy budou druhý a třetí den, tedy v sobotu a v neděli, zkoušet v divadle a rozejdou se do svých domovů. Popravdě tímto směrem se ubírá menšina. Většina zůstane se svou nově nabytou partou a odebere se k tvůrčí diskusi do...společenských prostor.

V sobotu ve vyhraněném čase každá „grupa“ vymyslí děj, provedení, pracuje se zvukem a světly, čili inscenuje. V neděli má přes den další časový úsek na dodělávky, ale třeba i kompletní předělávky, taky se to stane. A večer před šestou se sejdou všichni, uklidí divadlo, rozdělí se pořadí her a už se jen netrpělivě očekávají diváci. Poměrně zajímavé je pozorovat jednotlivce, jak prožívají svou nervozitu a trému. Ale vždycky to nakonec dobře dopadne.

Mezi jednotlivými díly nastává pár minut pauza, aby se mohli herci po svém výstupu vydýchat a přichystat skupina další. Když se takto vystřídají všechny party, koná se následně beseda s diváky, kteří se mohou zeptat aktérů na dojmy, pojmy a zkrátka na vše, co je zajímá.

Projekt Pět překážek není jen o tom, že si zahrajete, nebo zrežujete divadlo, ale především vyzkoušíte vlastní síly a poznáte se s prima lidmi. Takže všichni zájemci, hlídejte si termíny, v nové sezoně budete mít jistě zase možnost povolit uzdy své divadelní fantazii!

Když už jsme dotočili Překážky, dostalo se nám pozvání od jednoho ze zúčastněných, abychom přijeli s Českým Theatronem do Vysokého Mýta na

premiéru Limonádového Joa. Zmíněný mladý muž se jmenuje Jakub D. Kočí a známé dílo nazkoušel s Divadelním spolkem Šembera. Neváhali jsme ani vteřinu a 19. března 2017 jsme chvátali do Šemberova divadla, kde se premiéra uskutečnila.

Naše zvědavost neznala mezí. Přece jen Limonádový Joe nepatří k jednoduchým inscenacím. Nicméně stačilo pár minut a my věděli, že je to dobré. Obdiv si zaslouží hudební zpracování všech interpretů, zejména pak Terezy Dejdarové v roli Tornádo Lou. A co víc, „Šemberovci“ zařadili i písně, které ve filmu Oldřicha Lipského nezazněly, a jejich smělost se vyplatila. Klobouk dolů též před režisérem Jakubem D. Kočím (mimo režie se zhostil i role Horáce Badmana). Utáhnout totiž kolos víc jak třiceti lidí není věc snadná a vyžaduje skutečně velkou trpělivost. Za devizu inscenace považujeme zejména zachování poetiky díla. Režisér se nesnažil o nějaké to oblíbené vyumělkování, nebo jak se dnes říká „upgrade“. Herce nechal odít do slušivých dobových kostýmů a scéně Zdeňka Cully a Viktora Čápa ponechal správný westernový ráz a účelnost.

Při premiéře ještě byla cítit herecká nejistota a nesmělost, nicméně věřím, že nyní už herci zvládají své úlohy s lehkostí a bravurou.

Čtvrtý výjezd Českého Theatronu se konal do Žďáru nad Orlicí, kam nás po-

zval Divadelní spolek Mošna na svou premiéru hry P. P. S. Místem konání se stal sál Hostince Pod Kaštany a my tak zažili pravé hospodské divadlo. Tamní atmosféra byla skutečně kouzelná. Na jevišti se honosila scéna „co dům dal“, jako osvětlení sloužilo pouze světlo sálu a hlediště tvořilo velké množství nesourodých židlíček, kam se posléze usadili diváci spokojeně svírající drinky přinesené z vedlejšího výčepu.

Herci Divadelního spolku Mošna si hraní bezesporu užívali. Občas jim vypadl text, ale tato skutečnost ještě více umocňovala už tak komický nádech hry a rozradostňovala bujaré publikum. My se bavili ze zadních řad pozorující nadšené herce a ještě nadšenější diváky. Opravdu jsme rádi za tuto zkušenost, protože jsme měli možnost zažít zcela jinou, odlehčenou náladu, kterou v běžných divadlech nenajdete. Rozvolněné poměry a (ne)řád, kdy se diváci mohli volně pohybovat do výčepu pro další mok, trochu narušovaly vnímání, ale svým způsobem i to dokreslovalo místního ducha hospodského divadla a vesnický kolorit.

Do čtvrtého dílu jsme měli tu čest zařadit rozhovor s herečkou Milenou Steinmasslovou, již jsme po domluvě odchytili v Divadle v Celetné, kde právě odehrála představení Srpen v zemi indiánů. Mimochodem nádherný kus, který můžeme jen doporučit! Milena Steinmasslová nám mimo jiné světila,

Hana Rubišarová

jaká je spolupráce s neprofesionály a co je a nemusí být vhodné jako příprava na talentové zkoušky.

Toliko k představení Českého Theatronu a jeho dosavadních cest. Pokud vás náš smělý projekt zaujal, budeme moc rádi, když nás kontaktujete prostřednictvím e-mailu (ceskytheatron@gmail.com), facebooku ([facebook.com/ceskytheatron](https://www.facebook.com/ceskytheatron)) nebo na kanále youtube.com, kde nás naleznete jednoduše pod názvem Český Theatron. Napište nám a my přijedeme zhlédnout vaše představení (nemusí to být premiéra) a po něm natočíme krátký rozhovor s tvůrci. Ukázku z představení, rozhovor a něco málo o historii Vašeho divadla zařadíme do nového dílu. Těšíme se na vás!

*Za Český Theatron
Hana Rubišarová a Filip Moravčík*

*** FENOMÉN (VÝCHODO)ČESKÉHO LOUTKÁŘSTVÍ

Koncem podzimu proběhla tiskem zpráva, že české a slovenské loutkářství bylo zapsáno na seznam nehmotného kulturního dědictví UNESCO. A shodou okolností ve stejné době vyšla publikace nazvaná Fenomén českého loutkářství mapující historii i současnou činnost 90 nejstarších, ale dosud činných amatérských loutkářských souborů. Také údaje v ní shromážděné byly součástí návrhu na výše uvedený zápis. Mezi sledovanými je i dvanáct souborů z Královéhradeckého kraje. Tento výběr, jakož i skutečnost, že v současnosti v kraji působí (některé už delší dobu) ještě řada dalších loutkářských kolektivů, svědčí o tom, že na světovém uznání tohoto uměleckého oboru má svůj podíl i východočeské loutkářství. A to nemluvíme o světovém renomé profesionálního hradeckého Draku. Ostatně první iniciativa k uznání loutkového divadla (původně zaměřená na východočeské) vzešla od obou zdejších krajských hejtmanů.

Já sám působím v jednom z těch 12 v kraji nejstarších, ale dosud činných souborů už od druhé poloviny 40. let. Můj otec byl sokolským župním loutkářem, a tak mám povědomí i o loutkářství v době předválečné. O tom je možno mnohé se dozvědět i z uvedené publikace. Některá loutková divadélka (četná z nich jako rodinná) vznikala již před 1. světovou válkou, v kraji například v Hořicích v Podkrkonoší (1902) nebo v Libáni (1914). Hromadně se však začala rojit po vzniku samostatného státu (1918 Dobruška a Dvůr Králové n. L., 1921 Jaroměř, 1926 Smiřice, 1933 Opočno a desítky jiných, takže jen na území nynějšího kraje jich bylo ke dvěma stům). Většinou u jejich zrodu stáli nadšenci, třeba v Hořicích fotograf, v Libáni hodinář, v Červeném Kostelci jiný soukromník, v Jaroměři a ve Smiřicích učitelé. Zakladatelé většinou našli pochopení u některé již existující organizace, nejčastěji u Sokola, ale i Orla, u skautů, dokonce i u církve. Jen některé byly relativně samostatné. Zlom však znamenala druhá světová válka a okupace. Tehdy totiž se zákazem vlastenecky orientovaných organizací bylo spojeno přerušení činnosti mnohých divadélek. Po válce ji sice řada z nich obnovila (podle seznamu, který můj otec dělal zpětně v padesátých letech, jich v okresech na území nynějšího kraje bylo kolem 150), ale ne nadlouho.

Poúnorový politický, ekonomický a sociální vývoj (industrializace země a s ní spojené vylidňování venkova či dojíždění za prací, ale také politické postihy režimu nepohodlných osob) způsobil zánik většiny z nich.

Mnohé ze souborů však měly štěstí a v nových podmínkách se jim dařilo lépe. Bylo to však spojeno s vyšší mírou organizovanosti, a tedy i s možnostmi (politické) kontrolovatelnosti. Většina činných loutkových divadel totiž přešla pod patronaci odborů nebo jejich kulturních zařízení (závodních klubů, jednotných klubů či domů pracujících apod.). Soubory vesnické, jichž zůstalo málo, působily pod osvětovými besedami. Materiální podmínky se však u nových zřizovatelů loutkářským souborům zlepšily.

Dřívější spolková divadélka totiž byla odkázána na příjmy ze vstupného, a pokud si chtěla poříditi něco nákladnějšího (reflektory, zvukové zařízení či třeba novou scénu), musela spoléhat na dary, případně na půjčky od mateřské organizace, které jí pak byla povinna splácet ze vstupného. Hrála většinou v tělocvičnách či v hostincích a po představení se scény musely uklidit. Jenom některá měla vlastní prostory (Opočno v Kodymově domě, Libáň v sokolovně, Jičín v budově pošty, Hořice). Výjimečně na tom byli v Jaroměři, kde zakladatel loutkového divadla Rudolf Bouček dokázal získat podporu pro přestavbu menšího rodinného domku na stálou loutkovou scénu s tehdy nejmodernějším technickým vybavením. V roce 1924 tak vznikla v republice třetí samostatná budova sloužící výhradně loutkám (v r. 2004 byla prohlášena za národní kulturní památku).

Po převedení loutkových divadel pod již zmíněnou patronaci zejména odborů se jejich situace rapidně zlepšila. Z odborových prostředků byly mnohde vybudovány nové divadelní sálky s moderním jevištěm, případně starší se přestavovaly. Pro loutkáře už nebyla nedostupná nová světelná či zvuková technika, ani loutky či dekorace. Nebyli totiž odkázáni pouze na vstupné a dary. Pochopení jeví i představitelé obcí, například ve Smiřicích poskytnu-

tím potřebných prostor patřících městu umožnili zřízení stálého loutkového divadla. Změněné podmínky vedly i ke vzniku nových souborů. V roce 1948 se s loutkami začalo hrát v Broumově, 1951 v Úpici, od roku 1953 hraje loutková scéna Dětem pro radost v Náchodě.

K další změně v postavení loutkových divadel došlo v 90. letech. Odborářská kulturní zařízení zanikla, některé budovy, v nichž loutkáři hráli, byly restituovány a staronoví majitelé je vypověděli. Většina oněch nejstarších sledovaných souborů se však novým podmínkám přizpůsobila a ve své činnosti pokračuje. Svědčí o tom mimo jiné informace na jejich webových stránkách (své mají Hořičtí, Jaroměřští, Jičínští, Libáňští, Smiřičtí či Úpičtí) i v kulturních programech jednotlivých obcí. Některé soubory přešly pod místní kulturní zařízení, jiné se osamostatnily třeba jako občanská sdružení či zapsané spolky.

Činnost žádného z nich by však nebyla možná bez peněžní či jiné pomoci městských nebo obecních úřadů a někde i sponzorů. Například v Úpici bylo před dvěma roky otevřeno nové divadlo v budově patřící městu a nová působiště získali také loutkáři dobroštití, náchodští, broumovští.

Kromě souborů zmiňovaných v uvedeném almanachu však v kraji působí také kolektivy vzniklé později. Od roku 1971 pravidelně hraje v královéhradeckém Adalu soubor HAD, i mimo kraj jsou známa (a vysoce ceněna) představení loutkářských skupin existujících při základních uměleckých školách v Jaroměři, Chlumci nad Cidlinou i v Hradci Králové.

Na závěr se patří oněch 12 nejstarších loutkových divadel z našeho kraje vyjmenovat, učiníme tak podle jejich stáří. Nejstarší zmínky se nacházejí v Hořicích (1902) dnes LD Zvonek, dále v Libáni (1914) LD Martinek, v Dobrušce (1918) Svět loutek, ve Dvoře Králové n. L. (1918) LS Klíček, v Jaroměři (1921) dnes 2 následovníci BOĎI a Maminy, v Červeném Kostelci (1922) LS Radost, ve Smiřicích (1926) Loutkové divadlo, v Opočně (1933) Opočenský Kašpárek, v Broumově (1948)

BRUM, v Úpici (1951) Klub loutkářů, v Jičíně (1952) LS Srdíčko a v Náchodě (1953) LS Dětem pro radost. V činnosti většiny těchto souborů se vyskytly dočasné přestávky, někdy krátké, jindy delší (nyní jí zřejmě prochází broumovský BRUM), jenom náchodský, úpický a smiřický (ten už 91. rok, tedy nejdéle) hrají bez přerušení.

Vděčného připomenutí si zaslouží také osobnosti, které se v našem kraji o hraní s loutkami zvláště významně zasloužily. V Broumově to je Jaroslav Dařbuján, v Červeném Kostelci tvůrce loutek Josef Jirásek a Adolf Šrůtek, v Dobrušce Otto Řehák a Vladislav Balcar, ve Dvoře Králové n. L. Leopold Petera a později Karel Valášek, v Jaroměři již zmíněný zakladatel stálého loutkového divadla a dlouholetý principál Rudolf Bouček, v Jičíně Jaro Fric a Zdena Kalábová, v Libáni zakladatel Josef Martinek, jehož jméno tamní divadelko nese, a zejména dlouholetý vedoucí Jan Řezníček, v Opočně Alois Říha a v poválečné době Tomáš Fábera, ve Smiřicích zakladatel a přes půlstoletý principál Petr Zahálka a v Úpici rovněž dlouholetý vedoucí tamních loutkářů Antonín Kubíček. Všichni jmenovaní měli zásluhu nejen o to, že v místech svého působení měli získati pro loutkové divadlo pochopení a potřebnou pomoc, ale hlavně o to, že kolem sebe dokázali vytvořit kolektivy lidí pro loutky stejně zanícených a pro veřejnou práci neméně obětavých.

Jiří Zahálka

IMPROVIZACÍ K OSOBNOSTNÍMU ROZVOJI

Pomocí technik divadelní improvizace je možné rozvíjet a trénovat tzv. měkké dovednosti. Především se jedná o komunikaci, koncentraci, spolupráci a kreativitu. Tyto dovednosti je pak možné aplikovat do různých profesí nebo prostě do života. Divadelně improvizací skupina Paletáci pořádají druhým rokem kurzy improvizace pro osobnostní rozvoj.

A to v Pardubicích, Hradci Králové a Praze. Jejich „rukama“ prošlo více jak 120 účastníků a mnozí z nich pokračují v následných kurzech.

Paletáci – pardubická divadelně improvizací skupina ukončila svou sedmou sezonu. Kromě divadelní improvizace na prknech, která svět znamenají, pořádají také kurzy improvizace pro veřejnost. Vše se začalo hýbat a tvořit před třemi roky, kdy proběhlo několik víkendových kurzů. Ty účastníkům přinášely spíše nahlédnutí na to, co improvizace je a jak by mohla být aplikovatelná do života. Lektori Paletáků si uvědomili, že improvizace je dovednost jako jakákoliv jiná. Paralelu můžeme hledat v cizím jazyce, řízení auta nebo bojovém umění či vaření. Prostě a jednoduše improvizaci je možné se naučit a trénovat ji. A tak Paletáci začali nabízet dlouhodobé kurzy improvizace. Jedná se o deset setkání po třech hodinách. V současné době probíhají v Pardubicích, Hradci Králové a Praze.

Účastníci mluví o tom, že jim kurzy přinesli do života větší sebevědomí. Cítí se uvolněnější, více kreativní. Méně se za sebe stydí a co se týče vystupování na podiu, není to takový strašák jako býval. Lektori mluví také o velkém posunu. „Vzpomínám si na děvče, které na začátku kurzů téměř nemohlo říct své jméno před ostatními. Na konci mluvila s radostí do kamery,“ říká Tomáš Jakoubek, lektor kurzu improvizace.

Aby se mohli díť takové věci, je potřeba vytvořit bezpečí ve skupině. Tomu Paletáci věnují opravdu hodně času. V průběhu kurzu rozvíjí lektori tzv. 4K oblasti. Těmi jsou koncentrace, komunikace, kreativita a kooperace. Aby se tyto dovednosti dostaly rychleji pod kůži, pracují lektori s principy improvizace. Ty totiž podporují rozvoj 4K oblastí. Takovým principem je například „Hraj si“. Když si člověk hraje, tak se soustředí pouze na hru. Zkoumá to, co se před ním otevírá. Může se na to podívat novým způsobem, zkusit to vyřešit jinak, než obvykle řeší. K tomu se váže i práce se sebehodnocením. Dalším principem je „Hra“. Hra je něco, co nám dává pravidla. Jasně hranice,

D I V A D E L N Í

Improvizací k osobnímu rozvoji

co je bezpečné a zároveň to vytváří prostor pro experimentování, hraní si. Jeden z nejdůležitějších principů je „Dovol si udělat chybu“. Jediné, co se stane na našich lekcích může po chybě stát je, že začneme znovu. A to je velká úleva. Zároveň je to první krok: umět si všimnout chyby a začít s ní pracovat. Hledat novou cestu je tolik cenný nástroj pro učení. Kardinálním principem je pak princip „Ano a“. Jedná se ve zkratce o to umět přijmout to, co se děje a adekvátně na situaci reagovat, rozvíjet ji. V divadelní improvizaci jde o to, že můj kolega přinese nějaký nápad, já jej přijmu a rozvinu. „Jedná se o velmi aktivní přístup. Například v posílení spolupráce v týmech,“ upřesňuje Andrea Moličová, principálka Paletáků a lektorka Improvigion.

Dva členi Paletáků se rozhodli nástroje improvizace rozvinout ještě dál. Vznikla tak společnost Improvigion, která nabízí kurzy soft skills do firem. „Skrze nástroje a techniky improvizace učíme například prezentační dovednosti, lektorské dovednosti nebo posilujeme vztahy v týmech,“ vysvětluje Tomáš Jireček, který je v dramaterapeutickém výcviku, kde velmi zjednodušeně řečeno je improvizace nástrojem terapeutickým. Aby se jednalo o čím dál kvalitnější kurzy, tak se Paletáci dále vzdělávají a během semestrálních kurzů se účastní supervize. Tento nástroj je znám nejvíce v sociální práci. Jedná se o nástroj prevence syndromu vyhoření a zároveň pomáhá hlídat, zda všechno běží v pořádku a zvyšuje kvalitu lektorských dovedností.

„Je radost vidět, jak se lidé posouvají. Občas je to náročná, ale moc krásná a užitečná práce,“ shodují se všichni lektoři.

Tomáš Jireček,
herec a lektor improvizací skupiny
Paletáci - www.paletaci.cz

PODZIMNÍ POZVÁNKY

FEMAD 2017 14. – 17. 9. 2017

Poděbradský FEMAD, neboli FEstival Mladého Amatérského Divadla, je celostátní přehlídka ochotnických souborů, které zůstaly před branami postupu do hlavního programu na celostátních, případně národních přehlídkách. Více na: <http://www.femad.cz>

KLICPERŮV CHLUMEC 2017 30. 9. – 18. 11. 2017

70. ročník amatérské divadelní přehlídky.
Více na: <http://www.dsklicpera.eu>

KRAKONOŠŮV DIVADELNÍ PODZIM 13. – 21. 10. 2017

Národní přehlídka venkovských divadelních souborů Vysoké nad Jizerou.
Více na: <http://www.kdpvysoke.cz>

41. ČESKOLIPSKÝ DIVADELNÍ PODZIM 10. – 14. 10. 2017

Tradiční pětidenní divadelní přehlídka v České Lípě v Jiráskově divadle.
Více na: <http://www.cldp.cz/>

